தாழம் பூவும் தங்க நிலாவும்

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: தாழம்பூவும் தங்க நிலாவும்!
ஆசிரியர்	: காஞ்சனா ஜெயதிலகர்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2009
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: 11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 176
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.
கணினி அச்சு	: வேலன் லேசர் சென்னை-18. ✆:94441-01753
அச்சிட்டோர்	: ஜீ.எம்.கிராபிக்ஸ் சென்னை-14.

விலை: ரூ.60.00

தாழம்பூவும்
தங்க நிலாவ

பதிப்புரை

இன்று வாசகர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்படும் எழுத்தாளர்களிலே குறிப்பிடத்தகுந்தவர் திருமதி. காஞ்சனா ஜெயதிலகர் அவர்கள்.

"நல்ல குடும்பப் பாங்கான சுவையான கதையம்சம்; அன்றாடம் குடும்பத்தில் குறிப்பிடத்தக்க சுவையான நிகழ்வுகள்; படிப்பவர் உள்ளங்களை பரவசப்படுத்தும், நல்வழிப்படுத்தும் கருத்துக்கள்; மேலும் மேலும் படிக்கத் தூண்டும் விதமாக உள்ளது" இது வாசகர்களின் ஏகோபித்த கருத்து.

இப்படிப்பட்ட நல்ல கதைகளை நீங்களும் ...ங்கிப் படித்து மகிழுங்கள். கருத்துக்களை ...துங்கள்.

அருணோதயம் அருணன்

தாழம்பூவும் தங்க நிலாவும்!

1

சூழ்ந்திருந்த சில்வண்டின் ரீங்காரத்திலும் இருளிலுமாய் முடங்கிக் கிடந்தது அப்பெரிய வீடு.

ஜன்னலின் கண்ணாடித் தடுப்பிற்கு வெளியே, நிலவொளியில் நிழலாய் ஆடிய மரங்கள் காற்றின் வேகத்தைக் காட்டின.

இது கான்க்ரீட் காடான பட்டணமல்ல - நிஜக் காடு! செழித்த மண்ணில் பல வருடங்களாய் ஊன்றி ஓங்கிய புஷ்டியான மரங்கள் அத்தனையும் காற்றில் சேர்ந்து ஆடியது சற்று அச்சமூட்டிய காட்சிதான். அதுவும் வீட்டின்

முன்பிருந்த சில [illegible] விளக்குகளைத் தவிர மற்ற பகுதிகள் இருட்டில்.

அது புரிந்த நிலா, தன் கிரணங்களைச் சற்று தாராளமாய் வடிய விட்டிருந்ததோ?

ஆனால் வெளி உலகின் காற்றை, நிலாக்கதிர்களை உள்ளே அனுமதிக்காத அளவில் வீட்டின் கண்ணாடி ஜன்னல்கள் இறுக மூடப்பட்டிருக்க, அத்தனையையும் போர்த்திய கனத்த திரைச்சீலைகள் வேறு.

அந்த வீட்டிற்குக் குறைந்தது 80 வயதேனும் இருக்கும். அதன் மூப்பிற்கு ஏற்றாற் போல பொருத்த வெளிச்சம் கரைந்தபடி இருட்டு அல்லது நாற்பது வாட் மஞ்சள் குண்டு பல்புகள் தொங்கின.

மாடியின் மங்கிய தாழ்வாரத்தில் தனியே நடந்து கொண்டிருந்தாள் அந்த இளம் பெண்.

அவள் பின்னலில் செருகப்பட்ட தாழம்பூ சுருளின் வாசனை மட்டும் அவளுக்குத் துணையாய்!

திறந்த ஜன்னல்கள், நுழைந்த காற்றினால் சீண்டப் பட்ட மெல்லிய திரைச்சீலைகள், பளீரென விளக்குகள், பொருத்தமான சில அலங்காரப் பொருட்கள், கசிந்து பரவும் இசை என்று இருந்தால் இதே வீடு பிரமாதந்தான்!

ஆனால் பாதி அறைகள் பூட்டப்பட்டிருக்க, மற்ற வற்றை அரையிருளில் மூழ்கடித்து கடும் அமைதியில், உறைந்த வீட்டில் வளைய வருவது சோர்வாயிருந்தது. கலகலவென்று பேசிச் சிரிக்க, ஓடித் திரிய இவள் பருவத்தில் இங்கு யாருமில்லை.

கடும் அமைதியினால் சலித்து இவள், சமையல் கட்டில் அல்லது வேலையாட்களுடன் ஏதேனும் பேசி, அதில் விளைந்த சிரிப்பு மற்ற அறைகளுக்குப் பரவி விட்டாலும் தாத்தாவிற்குத் தாளாது -

'என்னக் கூச்சல் அங்கே?' - அதட்டுவார்.

உடம்பிற்கு முடியாதவர், படுக்கையிலேயே நாட்களைக் கழிப்பவர் - ஆக அவர் சௌகர்யந்தான் முக்கியம் என்ற கரிசனையில் அதற்குப் பிறகு யாரும் குரலைக் கூட்டுவதில்லை - ஆண்கள் அடிக் குரலிலும் பெண்கள் கிசுகிசுவென்றும் வேண்டியதை மட்டும் பேசிக் கொள்ள, மற்ற சமயங்களில் தான் ஒரு பிரமாண்ட சமாதிக்குள் அடைப்பட்டது போலவே அவளுக்குத் தோன்றும். ஆனால் தாயும் தகப்பனற்ற தன் தலைக்கு மேல் ஒரு கூரை இருப்பதை நன்றியோடும் நினைக்க வேணும்தான்.

'சூரியனின் அஸ்தமனத்திற்காய்
அழுது கொண்டிராதே
நட்சத்திரங்களையும் ரசிக்க முடியாமல் போகும்'

என்ற வங்காள மகாகவியின் எச்சரிப்பு சரிதானே? தாத்தாவேனும் தனக்கென்ற உறவாய் மிஞ்சியதற்காய் இவள் கடவுளை சதா துதித்துத் தொழ வேண்டும்.

பெரியவர் ஜனார்த்தனனுக்கு ரத்த அழுத்தம் எப்போதுமே பிரச்சனை. மனைவியின்றி வெகு காலம் இந்த வனப் பகுதியில் தனியே வாழ்ந்தவருக்கு சிறு சத்தமும் ஆகாது. பிறந்த ஒரே மகளின் வாழ்வும் அவருக்கு நிறைவு தரவில்லை.

தாயில்லாத பெண் என்று ஜனார்த்தனன் மிகப் பொத்தி வளர்த்த மகள் அஸ்வதி, கையில் காசில்லாத ஒரு கலைஞனை காதலித்து, பிடிவாதமாய் நின்று அவனையே திருமணம் செய்து கொண்டதில் உடைந்து போனவர் அவர்.

காட்டு விலங்குகள் பற்றிய செய்தி, குறும் படங்களை எடுத்த தயாளனை தன் மாப்பிள்ளையாகக் கற்பனை

செய்யவும் கூட அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆக மகளிடம் பொறுமையாய் எடுத்துதான் சொன்னார் -

"நாம தோப்புத் துரவுன்னு சொத்துள்ளவங்க அல்லவதி. இங்கேத் திரியற நத்தை, அட்டைப் பூச்சியைப் படம் எடுக்க வந்தவனைக் கல்யாணம் பண்ணப் போறேன்னா - அது எப்படி சரிவரும் சொல்லு? இங்கேயுள்ளவங்க என்னை பிரபுன்னுவாங்க - மரியாதை நிமித்தம். இந்த நீலவேணி எஸ்டேட் நான் சம்பாதித்ததுன்னாலும், நம்மது பரம்பரையாகவே வளமான குடும்பம். ஆக பிரபு வம்சமாய் பெருமைப்பட்ட இந்த குடும்பத்து ஒரே பெண்ணான நீ காடுமேடு அலையறவனைக் கட்டினால் நிம்மதியான குடித்தனம் வாய்க்காது..."

ஆனால் மகள் விடுவதாயில்லை.

பரம்பரைப் பெருமை, வசதி, பணம் - இவை எல்லாவற்றையும் புறந்தள்ளி விட்டது அவளது காதல்.

"ல்லைப்பா - அவருடைய வேலை ரொம்ப சுவாரஸ்யமானது - எத்தனை ஆச்சரியமான விஷயமெல்லாம் அவருக்குத் தெரியுது - தெரியுமா? கர்நாடகாவிலுள்ள ஆகும்பே, சோமேஸ்வர் காடுகளில் சுற்றி அங்குள்ள ராஜநாகத்தின் வாழ்வு முறையைப் படமாக்கியிருக்கார்ப்பா - அதை நீங்களும் பார்க்கணும் - ராஜநாகம்னா இங்கிலீஷ் படத்தில் காட்டறதுபோல ஐம்பதடி நீளத்துக்கு ரப்பர் டயராட்டம் இல்லைப்பா - மிஞ்சினா பதினைஞ்சு அடி நீளந்தான் - காது கேட்காதாம். ஆனா பார்வையும் முகர்ச்சியும் படு கூர்மை. அந்த நாகத்தின் அறுபது மில்லி கிராம் விஷம் ஒரு யானையைக் கொன்னு சாய்ச்சிடுமாம்."

தன்னைப் பெற்றவருக்கு இதிலெல்லாம் கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை என்று புரிந்தும் கூட விடாமல் பேசிய அல்லவதி, தான் விரும்பிய தயாளனை விடாமல் கல்யாணம் செய்தே விட்டாள்!

அது போதாதது போல தன் கணவனைத் தொடர்ந்து காடு, மலை என்றும் சுற்றி அலைந்தாள்.

ஜனார்த்தனன் தனக்குத் தெரிந்த வரையில் மகளுக்கென்று வகைக்கொன்றாய் வாங்கிச் சேர்த்திருந்த நகைகளும், வர்ணத்திற்கொன்றாய் தேர்ந்தெடுத்திருந்த புடவைகளும் அல்லவதியை மயக்கவில்லை.

தயாளனும் அவனது வித்தியாசமான தொழிலுமே வசீகரித்தன!

கடைசியாய் தயாளனைத் தன் மருமகனாக பெரியவர் சம்மதித்ததில் ஒரு சுயநல நோக்கமுமிருந்தது. நூறு ஏக்கராவில் காடு போல பரந்து கிடந்த இந்தப் பண்ணையின் வீட்டோடு தங்க ஒரு மாப்பிள்ளை ஆகிற்று - என்பதுதான் அது!

ஆனால் மகள், கட்டியவனோடு சேர்ந்து சுற்றப் போக, தான் இங்கே தனியே கிடக்க வேண்டியதானது அவர் எதிர்பாராதது.

இந்தத் தனிமைக்கு அஞ்சிதான் அவர் தன் மகளை படிப்பிற்காய் கல்லூரிக்கும் கூட அனுப்பவில்லை.

தபால் மூலமே படிக்க வைத்தார்.

தவிர கல்விக்காக கல்லூரிக்கு அனுப்பினால் மகள் காதலையும் கற்று விடுவாளோ என்ற அச்சம்!

ஆனால் காதலோ தயாள் மூலம் இங்கேயே வந்து இவர்களது நிம்மதிக்குக் குழி பறித்து விட்டது!

அப்படி குழிக்குள் மகள் விழுந்து விடக் கூடாதென இவரும் பிடித்து இழுத்துதான் பார்த்தார் -

[illegible]

வீட்டில் பயன்படவில்லை!

மருமகன் காடுகளைத் தன் கேமராவால் அழகாக்கிக் கொண்டிருக்க, ஒரே அன்பு மகள் தன்னோடு இருப்பாள் என்ற அவர் ஆசையிலும் அடித்து மண்தான்.

முதலில் தேன் நிலவு போல, ஒரு மாதம் எகிப்தின் நைல் நதியைப் பற்றிய ஒரு செய்திப் படம் தயாரிக்கச் சென்ற தயான் புது மனைவியைக் கூட்டிச் சென்றார்.

பிறகு மசக்கைப் படுத்தலால் வீடு தங்கிய அஸ்வதிக்கு தொடர்ந்த பிள்ளைப் பேறு, பச்சை உடம்பு, குழந்தை வளர்ப்பு என்று மூன்று வருடங்கள் ஓடிக் கழிந்தன.

தான் மாப்பிள்ளைத் தேடியிருந்தால் கூட இத்தனை அம்சமாய் அமைந்திராது. புகுந்த வீட்டார்,

“அங்கே அஸ்வதிக்கு பெண் துணை யாரிருக்கா? தவிர மருத்துவ வசதியும் பக்கத்தில் இல்லையே...” என்ற சாக்கு போக்குடன் மருமகளை தங்கள் வீட்டோடு வைத்

[illegible]

ஆனால் மூன்று வருடங்கள் முடிந்ததும் -

“இனி அப்பாக்கு நம்ப குட்டிப் பெண்தான் துணை. தயான், நான் உங்களோடுதான்” என்று அஸ்வதி கணவனை ஒட்டிக் கொள்ள, இரண்டு வயதே நிரம்பிய பேத்தியின் வளர்ப்பு பெரியவளின் தலையில் விழுந்தது!

மனைவியின் இந்த முடிவிற்கு தயான் சுலபமாய் சம்மதிக்கவில்லை - 'காடுகளில் வசிப்பதும் சுற்றுவதும் லேசில்லை அஸ்வி. பச்சை அல்லது பழுப்பு நிறங்களில் மட்டும் பாண்ட், சட்டை தான் போட்டுக்கணும். வாசனையுள்ள சோப், பவுடர் கூட பயன்படுத்தக் கூடாது. பிரியமாய் வாங்கி வச்சிருக்கியே - அந்த சென்ட் பாட்டில்களைத் திறக்கவும் கூடாது. என் தலை கால் வலிச்சால் அமிர்தாஞ்சனம் கூட தடவிக்கக் கூடாது - மிருகங்கள் எச்சரிக்கையாகி விலகிடும். கையில் வாட்ச் கூடாது - அந்த சன்ன துடிப்பும் நம் இருப்பைக் காட்டித் தந்திடும்.'

இதற்குக் கூடவே ஜனார்த்தனனும் ஒத்து ஊதினார் -

'மாப்பிள்ளை சொல்றதைப் பார்த்தா ரொம்பக் கஷ்டமான வாழ்க்கையாத் தோணுதேம்மா. சந்தனப் பவுடரும் பின்னலில் தாழம்பூ கீற்றுமாய் அம்சமாயிருக்கும் பொண்ணு நீ...' என்று.

அத்தனையையும் மீறிக் கொண்டு புருஷனோடு புறப்பட்டாள் அஸ்வதி.

ஏறக்குறைய இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு மகளின் காதல் வேகத்திற்குக் குறுக்கே நிற்க முயன்று முடியாமல்

தடுமாறித் தோற்ற ஜனார்தனன் இப்போது போராடிக் கொண்டிருந்தது மரணத்தோடு..!

2

மஞ்சள் குண்டு பல்பின் மங்கிய ஒளியில் அப் பெரிய வீட்டிலிருந்த எல்லோரும் பிசாசுகள் போலவே நடமாட வேண்டியிருந்தது!

அதிலும் தான் கூப்பிட்டதுமே தன் பேத்தி, "இதோ வரேன் தாத்தா" என்று குரல் தராவிட்டால் பெரியவர் பதறிப் போவார்.

ஆக சின்னவள் நினைத்த நேரம் வீட்டை விட்டு வெளியே போய் வர முடியாது. காலார நடக்க வேண்டுமெனில் கூட வீட்டின் தாழ்வாரத்திலேயேதான் - மங்கிய விளக்கொளியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஜன்னல்களின் கண்ணாடி ஊடாய் தெரியும் மரங்களின் அசைவை மட்டுமே ஊமைப் படம் போல பார்த்தபடி நடக்கும் தன்னை ஒரு பிசாசு போல உணர்வாள் அவள்.

ஆனால் மருத்துவர் சிலர் பரிசோதனைகளிலேயே தாத்தாவின் ஆயுள் அதிக பட்சம் மூன்று மாதங்கள் தான் என்று சொல்லிய பின்பு பேத்திக்குமே வெளியே போய் வரும் ஏக்கம் போய் விட்டது. தன் ஒரே உறவான தாத்தா இன்னும் சில ஆண்டுகளேனும் தன்னுடன் இருந்து விட்டால் போதும் என்ற அங்கலாய்ப்பு மட்டுமே

அவளுள். ரத்த அழுத்தத்தோடு இதயமும் சற்று பலவீனப்பட்ட ஜனார்தனன் வயிற்றுக்கு வஞ்சனை செய்ய மாட்டார். நாவிற்கு மிக ருசியாக இல்லை என்றாலும் வாய்க்குத் தோதாய் சாப்பிடுபவர். அதுவும் முடியாதபடி வயிறு வலிக்கவும் சற்று மிரண்டு போனார். சரீர பலம் குறைவதும் புரிய, குடும்ப வைத்தியரிடம் சொல்லி மேலும் பரிசோதனைகள் நடந்தன. கோவையிலுள்ள 'ஸ்கேன் சென்டரி'ல் சோதனைகளை முடித்த வைத்தியர்கள் 'மெலிக்னென்ட்', 'செகன்டரீஸ்' என்றெல்லாம் தங்களுக்குள் பேசி விட்டு, பேத்தியை அழைத்து 'உன் தாத்தாவிற்கு ஆயுள் இவ்வளவுதான்' என்று அறிவித்து விட்டார்கள்.

இப்போது அஞ்சுவது இளையவளின் முறையானது!

இதுவரை அப்பெரிய வீட்டில் வெகுவாய் பாதுகாக்கப்பட்ட பொக்கிஷம் அவள்.

இவளை இடுப்பில் இடுக்கியபடி,

'பாப்பாவோட அப்பாவும் அம்மாவும் வேற ஒரு வனத்துக்குப் போயிருக்காங்களாம் - எதுக்காம்? வித விதமாய் நரியும் புலியையும் போட்டோ படம் பிடிக்க. ரீலு ரீலா படங்களை டப்பாவுல அடைச்சு கொண்டாந்து நமக்குக் காட்டுவாங்களாம் - முதல்ல பாப்பாதான் பார்க்குமாம் -' என்றபடி தாயம்மா ஆயா ஊட்டிய உணவு ஜீரணித்தது போல, ஆயா சொன்ன மற்ற தகவல்களையும் இவளது பிஞ்சு மனசு ஏற்றுக் கொண்டது.

ஆனால் அதையும் மீறி குழந்தைத் தாயைத் தேடிய போது -

'இங்கதான் பெரியவரு இருக்காரே - பிறவென்ன பாப்பா? உங்களுக்கு முத்துல லோலாக்கும் மரகதத்துல

ஒட்டியாணமும் செஞ்சு வச்சுருக்கலியே தாத்தா? தாயம்மா இருக்கேன் - விதவிதமா சமைச்சு கொட்டுறதுக்கு. பின்ன [illegible] அழுகைச்சி?' என்று தேற்றி வளர்ந்தவளுக்கு, விவரமான வயது வந்த பிறகே தன்னைப் பெற்றவர்கள் உயிரோடு இல்லாதது புரிய, அதையும் ஜீரணிக்க முடிந்தது.

ஆனால் நினைவு தெரிந்ததிலிருந்து ஆதாரமாயிருந்த தாத்தாவும் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை... இந்த உலகம்...? நடுநெஞ்சு சில்லிட்டது.

அவளது சுயநலமான எண்ணத்தில் கூனியும் குறுகினாள். இந்த தாத்தாவின் இழப்பை விட அதன் பிறகு தன் நிலைமை என்ன என்றல்லவா தன் பாழும் மனம் பதைக்கின்றது?

ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு தாயம்மாவின் கணவன் இறந்தபோது தாத்தா இவளையும் உடன் கூட்டிப் போனார் - மேல் வேலைகளைச் செய்யும் பரணிக்கு அதில் விருப்பமில்லை.

'சின்ன பாப்பாவை எதுக்குங்கய்யா இழவு வீட்டுக்கு இட்டுட்டுப் போறீங்க. இங்க இருக்கட்டுமே' என்றவளுக்கு பதிலாய் பெரியவர் சொன்னது இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது -

'கல்யாண வீட்டுக்குப் போறதைவிட துக்க வீட்டுக்குப் போறது நல்லது - உலகம் புரியும் - மனசு பக்குவப்படும்.'

ஒப்பாரியும் புலம்பலும் நிறைந்த அந்த இழவு வீடுமே இன்னும் மறக்கவில்லை. அப்போது இவளுக்கு பன்னிரெண்டு வயதிருக்கும் -

ஓலைக் குடிசையில் சந்தனம் அப்பி நாற்காலியில் ட்கார வைத்திருந்த சவம் மிரட்டியது.

பாம்படக் காதும் புகையிலை வாயுமாய் [illegible] திரியும் தாயம்மா ஆயா ஒரே நாளில் பாதியாய்ச் சுருங்கி விட்ட மாயமும் [illegible].

'ஐயோ, எஞ்... சாமி, எ ராசா... இப்படி தனியா தவிக்க விட்டுட்டுப் போயிட்டீங்களே... சின்னவளுக்கு ஒரு வழி காமிக்காம கிளம்பிட்டீங்களே. இனி தன்னந்தனியா இந்த உலகத்துல நா எப்படியிருப்பேன்? என்னையும் அனாதையா விட்டுட்டுப் போக மனசு வந்துச்சா?' என்று மாறி மாறி தாயம்மா புலம்பியது சிறுமியாய் இருந்தவளை பல நாட்கள் குழப்பியது.

ஒரு வாரத்தில் பளிச்சென்ற நெற்றிக் குங்குமம் இன்றி வேலைக்கு வந்த ஆயாவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாய் இருந்தது - மறுபடி அதே புலம்பல் -

'இப்படி என்னைய மூளியாக்கிட்டு போனியே எங்க ராசா - இனி எங்கதி என்னா?' என்று தொய்ந்த கைகளால் தன் நெஞ்சை அடித்து அரற்றிய முதியவளிடம் சின்னவள் கேட்டு விட்டாள் -

'செத்துப் போன உன் வீட்டுக்காரருக்காக நீ அழுகிறியா ஆயா? உனக்காக அழுதுக்கிறியா?' - என்று!

விக்கித்த தாயம்மாவின் விழிகள் வியப்புடன் இவளை ஏறிட்டன.

'ஆமா பாப்பா - அவரு விடுதலையாகிப் போயாச்சு. நானு இந்த உலகத்துலக்கிடந்து சொச்ச சிரமத்தத் தனியே அனுபவிக்கணுமேங்கற ஆத்தாமை வேறென்ன?' என்று மூக்கைச் சீந்தினாள்.

இப்போது தன் நிலைமையும் அதுவே!

வட இந்தியாவின் ஆறுகளைப் பற்றிய ஒரு குறும் படம் எடுக்கப் போன தந்தை, படப்பிடிப்பின் போது படகிலிருந்து நதிநீரில் விழுந்த கேமராவை மீட்க, தானும் குதித்தாராம். யோசிக்காமல் கணவனின் பின்னோடு குதித்த அம்மாவும் உயிரோடு கரையேறவில்லை! சற்றுத் தொலைவில் அருவியாய் விழுந்த நீரின் இழுப்பிற்கு அவர்களால் ஈடு தர முடியவில்லை.

நீர் அவர்களை ஜோடியாய் பாறைகளில் வீசி துவைத்து, உயிரைப் பிழிந்தெடுத்து விட்டது!

அவர்கள் விட்டுப் போனபோது அவர்களது ஒரே வாரிசான இவளுக்கு ஐந்தே வயது.

அந்த இழப்பின் போது இவ்வளவு அச்சங்களும் குழப்பங்களும் இவள் பிஞ்சு மனதை அலைக்கழிக்கவில்லை.

இப்போது மனம் அச்சத்தில் உறைந்து போயிருந்தது!

தாய்வழி தாத்தாவான ஜனார்தனின் தனது ஒரே பேத்தியை கொஞ்சி சீராட்டியதில்லை. கதை பேசிச் சீண்டி சிரித்ததில்லை.

ஆனால் தன்னை விட்டு அதிகம் பிரிந்திருக்கவும் சம்மதித்ததில்லை.

"பாப்பாவை குன்னூர் கன்யாஸ்திரீ ஸ்கூல்ல சேர்க்கணும்ய்யா - அப்பதான் தஸ்புஸ்னு இங்கிலீஷ் பேசும் - தோரணையா நடக்கும்" என்று வேலைக்காரர்களின் கெஞ்சலை ஒதுக்கினார்.

"அது தங்கிப் படிக்கிற 'ரெஸிடென்ஷியல் ஸ்கூல்' - மூணு மாசத்துக்கு ஒரு தரம் தான் நம்ப பொண்ணை நம்ப கண்ணுல காட்டுவாங்க. அது நமக்குச் சரிப்படாது.

கோயம்புத்தூர் போற வழியிலே ஒரு ஸ்கூல் பாத்திருக்கேன். நம்ம காரிலேயே போயிடலாம். டிரைவர் இருந்து கூட்டிட்டு வந்துடலாம். அதுதான் வசதி" முடிவெடுத்தார்.

அதேபோல அப்போது பிரபலமாயிருந்த காண்டஸா கார் இவளுக்காய் ஒதுக்கப்பட்டது. மதிய உணவோடு கிளம்புபவள், காரிலேயே அமர்ந்து சாப்பிட்டு விட்டு, மணியடித்ததும் மறுபடி அதில் ஏறி விட வேணும். அரட்டை, விளையாட்டு எதும் கிடையாது. ஆக தோழிகள் என்று யாரும் ஏற்படவில்லை.

வயதான கார் ஓட்டுனர் இவளிடம் காட்டிய பவ்யம் மற்ற பெண்களையும் இவளிடமிருந்து எட்டவே நிறுத்தியது. ஸீனியர் மாணவியர் மட்டும் துணிந்து கிண்டலடித்தார்கள் -

"ராணி மகாராணி, நீலவேணி ராணி

வேக வேகமாக காரில் வந்து போகும் ராணி!"

பாடிச் சுழித்த அவர்கள் உதடுகளை, எரிச்சலான பார்வையை இவள் ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டாள் -

பாமா டீச்சர் மட்டும் இவளிடம் தனி கரிசனை காட்டுவார் -

"படிப்புன்றது வெறுமே புத்தகங்களை விழுங்குவதில்லையம்மா அது வாழ்க்கையை ரஸிப்பது" என்றவர் இவளுக்கு வாசக சாலையிலிருந்து விதவிதமான புத்தகங்களை எடுத்துத் தருவார்.

பள்ளி நாடகத்தில் ஒரு சிறு வேடத்தில் இவளை நடிக்க வைக்க தாத்தாவின் அனுமதி பெற அரும்பாடு பட்டார்.

மற்றபடி பெரிய மாற்றம் எதுமின்றி பள்ளி நாட்களு உருண்டன. கல்லூரி படிப்பிற்கான பருவம் வர,

"உங்கம்மாவையே நான் கல்லூரிக்கு அனுப்பலை. ஆனா அவ உலகத்தைத் தெரிஞ்சுக்காமலாப் போனா? தபால் மூலமே நீயும் படி - போதும்" என்று தாத்தா சொல்லிவிட இவளுக்கு மறுத்துப் பேச மனமில்லை.

தன் ஆசைச் சிறகுகளை நறுக்கி ஒடுக்கினாள். குறைந்த உணவிற்குப் பழகிய வயிறு சுருங்கி விடுவது போல, சுவையற்ற வாழ்வு அவளுக்குப் பழகி, நாட்கள் சீராய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இவள் பட்டதாரி ஆவதற்காகவே காத்திருந்தது போல, 'டாண்'ணென்று இவர்கள் வீடு தேடி வந்த பிரபாவதி அத்தைதான் குழப்பத்தை ஆரம்பித்தது.

"என்ன மாமா, பாப்பா படிப்பு ஆச்சே - இனி அடுத்தது பார்க்க வேணுந்தானே?" - என்றபடி வந்தவளை குழப்பமாகவே வீடு பார்த்தது.

"என்ன அப்படிப் பாக்கறீங்க? சொந்தம் விட்டுப் போகக் கூடாதுன்னு காத்திருந்து வந்திருக்கேன் மாமா. உங்களுக்கு மூணு பயலுங்க பிறந்ததும் ஒண்ணும் தங்கலைன்னு எங்கம்மா, அதான் உங்க அக்கா - சொல்லியிருக்காங்க. நாலாவது பிறந்த அஸ்வதிதான் தங்கின ஒரே வாரிசு. அவளும் பாவம்... ஒரே வாரிசாய் இந்த குட்டியை விட்டுட்டு அல்பாயுசுல போயாச்சு. நீங்க இந்த சொத்தை பெருக்கி, காபந்து பண்ணி வந்திருக்கீங்க - இத்தனையையும், முக்கியமாய் நம்ப குலக் கொழுந்தை யாரோ ஒருத்தனை நம்பி ஒப்படைக்க முடியுமா - என்ன நான் சொல்றது? மண்ணைக் கூட தந்துடலாம் மாமா - பொண்ணை நம்பித் தர முடியுமா? எனக்கு ஒரு

பொண்ணு - கல்யாணம் பண்ணி அனுப்பிட்டேன் - ரெண்டு மகனுங்க. மூத்தவன் மகேசுக்கு ஆச்சு இருபத்தொன்பது. வந்த வரனையெல்லாம் நானும் தட்டிக் கழிச்சுட்டே வந்தேன். இளையவன் நரேனுக்கு ஒன்னரை வயசு கம்மி. உங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க ஒன்றுக்கு ரெண்டாய் இருக்கட்டுமேன்னுதான்... ஹிஹி. உங்களுக்கு நம்ப பாப்பாக்கு யாரு தோது, தகுதின்னு படுதோ அவனையே உங்க மாப்பிள்ளை ஆக்கிக்கோங்க. ரெண்டு பயல்களுக்குமே உங்களுக்கு அடங்கி வீட்டோடு இருக்க சம்மதம். அவங்களுக்குப் பிறக்கற உங்க மூணாம் தலைமுறையையும் கண்ணாரப் பார்த்தபடி நீங்க இங்கியே இருக்கலாம்... என்னங்க மாமா?"

அடுத்த அறையிலிருந்து இளையவளின் காதிலும் விழட்டும் என்று வேண்டுமென்றே பிரபாவதி இரைந்து பேசியது இவள் காதில் கேட்டதுதான்.

அந்த வனப்பகுதியின் அமைதியை அவ்வப்போது கிழிக்கும் நாட்டுத் துப்பாக்கி வெடிச் சத்தத்தை, வேட்டு அதிர்வை கேட்டுப் பழகிய இளையவள் இந்தப் பேச்சில் துடித்துத் திடுக்கிட்டாள்.

அனிச்ச மலராய் அவிந்து சுருண்டது இளம் மனம்.

தன் அக்காளின் மகள் பிரபாவதியின் விருப்பம், வேண்டுகோளுக்கு முதலில் பெரியவர் ஜனார்த்தனன் அவ்வளவாய் காது கொடுக்கவில்லைதான்.

"அதான் நீயே 'பாப்பா'ன்னு சொல்லிட்டியே பிரபாவதி. அவளுக்கு இருபதுதான் முடிஞ்சிருக்குது - இப்பெல்லாம் பொண்ணுகளுக்கு இருபத்தி நாலு ஆன பிறகுதான் ஜாதகத்தை வெளியிலே எடுக்கறாங்களாம். நானும் விவரம் கேட்டு தெரிஞ்சுதான் வச்சிருக்கிறேன் - பார்ப்போம்." என்று பிரபாவதியை அனுப்பி வைத்தவர் தாயம்மாவிடம் பிறகு,

"பிரபாவதிக்கு சொத்துன்னு பெருசாய் எதுங்கிடையாது. வாய்தான் பெருசு. சாத்தூரை விட்டு பத்து மைல் விலகி ஒரு பெட்ரோல் பங்க் உண்டு - ஒட்டினாப்பல ஒரு கார் வொர்க் ஷாப்பும். மகளுக்குக் கல்யாணஞ் செய்த பிறகும் அதுவும் மிஞ்சுச்சோ என்னவோ? எஞ்சியதைப் பங்கு போட ரெண்டு பசங்க வேற. என் ரெண்டு பசங்களில் யாரு வேணுமோ எடுத்துக்கோங்கன்னு அவ கேட்கற முறையும் சரியில்லை..."

தாயம்மாவும் இதற்கு ஆமோதித்தாள் -

"அதுதானுங்கய்யா விஷயம். காசு பணம் பொருட்டில்லை. பாப்பாக்கு இல்லாததா? பொண்ணைக் காப்ந்து பண்ற வலுவும் பிரியமும் உள்ளவனாத் தேடணுமய்யா."

"ம்ம்.."

"நம்ப பாப்பாக்கு ஏத்த வரனா ஸாமி அனுப்புவாரய்யா. அதும் படிப்பென்ன, தரமென்ன... அழகென்னா... தாழம்பூ சூடின தங்க நிலா இல்லீங்களா நம்ம பாப்பா?"

வளர்த்த தன் வெற்று காதுகள் ஆட பெருமை பேசினாள் தாயம்மா.

"தேடி வந்து பிரியமாக் கேட்கறாதான்... சொந்தமுங் கூட... அதான் யோசனையாயிருக்குது."

"சொந்தத்துல தேடி வந்த முத வரனை முடிக்கணும்கிறது. சட்டமாங்க ஐயா? அதெல்லாம் குழப்பிக்காதீங்க."

"உறவுன்னா... நம்ப வீட்டோட இருப்பாங்க. ஆனா அது அத்தனை கௌரவமாயிருக்குமா?"

தன்னிடம் சம்பளம் வாங்குபவள் என்றாலும் ஒரு பெண்ணின் அறிவுரை அவசியம் என்று அறிந்தவர் ஜனார்தனன்.

ஒரு நல்ல பெண்ணின் அறிவுரை கேட்டு நடப்பவன் அகலக்கால் வைக்காமலும், இருப்பதை விட்டுக் கொடாமலும் கச்சிதமாய் வாழ்வை வாழ்ந்து விடுவான் என்று அவரைப் பெற்றவள் சொல்லுவாள்.

"கழுதைக் கதை ஒண்ணு உண்டுப்பா - பொதி சுமந்து நொந்த கழுதை கடவுளிடம் கெஞ்சியதாம் -

'எனக்கு சிங்கத்தின் பலத்தைத் தாரும் சாமி - சிரமந் தெரியாது' - என்று.

சாமி அருளின வரத்தால கழுதை பாரத்தை அலட்சியமாய் சுமந்ததைக் கண்ட அதன் எஜமானன் ரொம்ப பொதியைச் சுமத்த, வரம் கோணலானதைக் கண்ட கழுதை,

'வேணாஞ் சாமி - இயல்பான பலத்தை விட கம்மியாகவே தாரும். அப்போதான் என் எஜமானன் கருணை காட்டுவான்' என்று வேண்டியதாம். மறுநாள் வழக்கமான பாரம் கூட சுமக்கக் கூடமுடியாமல் தடுமாறிய அதை 'வேலைக்கு சால்ஜாப்பா?'ன்னு வெளுத்து வாங்கினான் முதலாளி.

அடி வாங்கிய மிருகம் வெலவெலத்து இருக்க, வேண்டிய பலத்தை மட்டும் மறுபடி கெஞ்சி வாங்கிக் கொண்டது. ஆக தன் நிலைமை புரிந்து நடந்துக்கணும் - ஆண் தன்னை மிஞ்சியோ, தாழ்த்தியோ நினைக்கக் கூடும். பொண்ணுங்கதான் தராசு முள்ளாய் எதெது எப்படி நடந்தால் சரி வரும்னு தீர்மானிக்கக் கூடியவ, என்று தாயாரின் ஆலோசனைப்படி மனைவி இருந்தவரை அவள் பேச்சு கேட்டு நடந்தவர் அவர்.

அஸ்வதியின் திருமணத்தின்போது மனைவி இல்லாததின் வெறுமையில் வெகுவாய் புழுங்கியவரும் கூட.

வீட்டில் இப்போது மறுபடி கல்யாணப் பேச்சு எழ, பேத்தியைக் கண்ணாய் வளர்த்த தாயம்மாவின் கருத்தையும் கேட்டுக் கொண்டார். அவளும் அதற்கேற்ப சரியாகவே அவரை வழி நடத்தினாள் -

''உண்மைதானுங்கய்யா, பாப்பா போற இடம் காசு கொழிக்குதோ இல்லியோ - கௌரவப்பட்டதாய் இருக்கணுமுங்க. நம்ப அஸ்வதிம்மா மாப்பிள்ளை அத்தனை கௌரவம் பாப்பாரு. பரம்பரைப் பணக்காரரு இல்லைதான். ஆனா வெளியூரு போய் திரும்பினா உங்களுக்கு, வீட்டுக்கு ஏன் எங்களுக்குங்கூட விதவிதமாய் பொருளுக வாங்கி வருவாரே - சொத்து, சீரு, நகைன்னு மாப்பிள்ளை தன்னிடம் பேசினதே இல்லைன்னு அஸ்வதியம்மா எங்கிட்ட பெருமையாச் சொல்லுமே.''

''ம்ம்... அந்த வகையில் அஸ்வதி சரியாய்த்தான் தேர்வு செய்திருந்தா - சிறப்பாய் கூட - ரெண்டு பேரும் அல்பாயுசில் போனதைத்தான் தாள முடியலை...''

''பெத்தவங்க வேண்டுறது அதுதானுங்களேய்யா. நாம பெத்த பிள்ளைக ஆயுசோட வாழறதைப் பாத்தாப் போதும்னு.''

''ஆனா பிள்ளைங்க நிறைவா வாழலைன்னா அந்தத் துன்பம் பெத்தவங்களுக்குத்தான் ஜாஸ்தி.''

வயதின் அனுபவத்தோடு கவலைப்பட்டார் பெரியவர்.

''என்வீட்டுக்காரரு சொல்வாருங்கய்யா - அப்பன் மகன் உறவு படகுக்கும் அதைச் செய்த தச்சனுக்கும் ஒப்புன்னு. தன் கைப்பட உருவான படகுன்னாலும் அதை ஆத்துல தானே விட்டாகணும்? கூட வச்சு அழகு பார்க்கக் கூடுமா? நீர் வேகத்துல படகு தள்ளாடுனாலும், கரையில நின்னு அதன் போக்கை சும்மாத்தான் செய்தவன் பார்த்து நிற்க முடியும்பார் - எங்க மூத்தவன் கல்யாணத்தப்போ அப்படி சொன்னாரய்யா...''

''ம்ம்... எம்படகு மூழ்கியேப் போச்சு - இப்ப சின்னவளின் வாழ்வேனும் சீராய்ப் போகணும். பிரபாவதிக்கு வாய் ஜாஸ்தி - அவ பேச்சொன்னும் எனக்கு ரசிக்கலை. மூத்தவளுக்கு வயசு ஏறக்குறைய முப்பது - நம்ப சம்பந்தத்துக்காகவே காத்திருந்ததாய் சொல்றா... அதை நம்பவும் முடியலை...''

''முழு திருப்தியில்லைன்னா ஐயா, அவங்ககிட்ட வேண்டாமுன்னே சொல்லிருங்கய்யா - வேற பொண்ணைப் பாத்துக்கட்டும் அவுங்க.''

''ம்ம்...'' ஒரு முடிவில் தலையசைத்தவரின் மனநிலை மறுநாளே ஆட்டங்கண்டு விட்டது.

காலை உணவாய் சிறிது இட்லியும் தேனும் சாப்பிட்டவர் உடனே அதை வாந்தியெடுக்க, கூடவே ரத்தமும் கூழாய் வழிந்து வெளியேறியது!

தான் அதிக நாட்கள் உயிரோடிருக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த ஜனார்த்தனனின் போக்கும் பேச்சும் சில நாட்களில் மாறி விட்டன.

தனக்குப் பின் இளமையும் அழகுமான தன் உலக மறியாப் பேத்தி, தன்னைத் தவிர வேறு உறவில்லாத அச்சிறு பெண் - உலகில் தனித்து விடப் படக்கூடாது என்ற ஒரே எண்ணம் அவரை உந்தித் தள்ளியது.

பூனை தன் குட்டிகளை வாயில் கவ்வியபடி இடம் மாறுவது போல, வாழ்வின் சந்தர்ப்பங்களும் சூழ்நிலை களும் மனித மனங்களைத் தடம் மாற்றி விடுகின்றன தானே?!

4

முகம் மழிக்கத்தான் பெரியவர் கண்ணாடி பார்ப்பது - வேலைக்காரன் கண்ணாடியைப் பிடித்திருக்க, அமர்ந்த படி முகம் மழிப்பவருக்கு தன் முகத்தின் மாறுதலில் வயிறு கலங்கியது.

விளக்கின் திரி இழுபட்டது போல ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் தன் விழிகளின் ஒளி மங்குவது தெரிந்த கலக்கம்!

ஆக ஒரு முடிவுடன் பேத்தியை அழைத்து கட்டிலி னருகே அமர்த்திக் கொண்டார்.

வெளியே போகாததாலோ என்னவோ மிக வெளிறி யிருந்த அச்சிறு பெண்ணைப் பார்த்தவருக்கு நெஞ் சடைத்தது.

பெற்றவர்களின் லட்சணத்தை எல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு பிறந்திருந்தவள், முகம் முழுக்க பரிதவிப்புடன் தன்னைப் பார்த்ததில் இவர் உடம்பு நடுங்கியது.

"குளுருதா தாத்தா?"

மிருதுவான போர்வையால் போர்த்தி விட்டாள்.

அம்மெல்லிய விரல்களின் ஸ்பரிசத்தில்,

'ஐயோ இவளைத் தனியே விட்டுட்டு நா போக மாட்டேன்' என்றிவர் முதிய தேகம் முறுக்கியது.

"போன வாரம் உங்கத்தை வந்திருந்தா!"

"ம்ம்.." இப்போது இளையவளின் உடம்பு இறுகியது!

"உனக்கும் கல்யாணப் பருவமாச்சு பாப்பா. பிரபாவதி வரன் பத்திதான் பேச வந்திருந்தா. அவளுக்கு ரெண்டு பசங்க இருக்காங்களாம் - பெயர் மகேஷ், நரேன்னு சொன்னா - நாகரீகமான பேருங்கதான் என்ன? பையன் களைப் பத்தி பிரமாதமாய் சொன்னா - அதிலே பாதி உண்மை இருந்தாலும் சரிதான்! ஆக கையில வெண்ணை யாட்டம் இவங்க இருக்க, நாம நெய்க்காக அலையணு மான்னு இப்ப எனக்குத் தோணுது. இனி மாப்பிள்ளை தேடி அலையற நிலைமையிலும் நானில்லை."

கேட்டவளின் கண்கள் கலங்கியனவோ என்னவோ, அவள் குனிந்து கொண்டதால் அதிலிருந்தது வெட்கமா வேதனையா என்று இவரால் கணிக்க முடியவில்லை.

"பிரபாவதியை தன் மகன்களோடு இங்கே வரச் சொல்றேனம்மா - உனக்கு நான் தர முடிந்த சாய்ஸ் அவ்வளவுதான்."

"வேணாந் தாத்தா..." முணங்கினாள்.

''எது வேணாம்? சம்பளம் - கல்யாணமா?''

''உங்க உடம்பு கொஞ்சம் தேறட்டும். இந்நேரக் கல்யாணப் பேச்செல்லாம் வேண்டாம்.''

''ஆவறக் காரியமாப் பேச - தேறுற உடம்பா இது?'' குரலை உயர்த்தியவர், விரல்களால் தன் நெஞ்சை நீவ ஆரம்பிக்க, எழுந்தவள் நாவின் கீழே வைக்கும் சின்ன மாத்திரையை எடுத்து வந்து அவர் வாயிலிட்டாள்.

''பார்ப்போமே - அதுக்கு முன்னே ஏன் வேணாங்கறே? முதல்ல பார்க்க, பழகறதுக்கு அந்த பயல்கள் அம்சமான்னு தெரிஞ்சுக்குவோம். உடுத்தறது, பேசறது பார்த்தா ஓரளவு ஆள் எப்படின்றது பிடிபடுமில்லையா?''

''எவ்வளவு நாள் இங்கே இருப்பாங்க தாத்தா?''

''ஒரு நாளைக்கு மேலே விருந்தாட்களை என்னால் இங்கே தங்க வைத்து சீராட்ட முடியாது, பாப்பா. எனக்கு சத்தம் ஆகாதுன்னா, பிரபாவதி வாய் ஓயாமல் பேசுற ரகம். அவ பிள்ளைங்க எப்படியோ? - புருஷன் வாயில்லாப் பூச்சின்னு கேள்வி. ஒரு நல்ல மனுஷன் வேறெப் படித்தான் இருக்க முடியும்? தவிர ஒருத்தர் குணத்தைக் கணிக்க ஒரு முழு நாள் எதேஷ்டம்.''

இவளுக்கு சிரிக்கவா அழவா என்பது புரியாத நிலை!

தாத்தாவினால் அலைந்து வரன் தேட முடியாதுதான். ஆனால் தெரிந்தவர்கள் உறவுக்காரரிடம் சொல்லி வைத்தால் போதாதா? வரும் வரன் மெள்ளவே வரட்டுமே. இப்போது தாத்தாவின் உடம்பு சற்றேனும் தேறுவது மட்டுமே முக்கியம்.

அவளுமே மங்கி வரும் அவரது உயிர் ஒளியை கவனித்துதானே வருகிறாள்?

பேத்தியின் தயக்கத்தை, சிந்தனையை பெரியவர் ஓரளவு சரியாகவே யூகித்து விட்டார் -

''நாலு இடத்துல முன்னமே நான் சொல்லி வச்சிருக் கணுந்தான். என்ன செய்ய... அந்த மாதிரி யோசனைகள் எல்லாம் பொண்ணுகளுக்குத்தானே வருது? உன் பாட்டியோ, அம்மாவோ இருந்திருந்தால் உன்னை அலங் காரமாய் வெளியே நாலு விசேஷங்களுக்குக் கூட்டிப் போயிருப்பாங்க.

'எங்க பாப்பா அருமையாப் பாடுவா, சமைப்பா - ரொம்ப சமர்த்து'ன்னு கொட்டடிச்சிருப்பாங்க. வரன்கள் வரிசைக் கட்டி வந்திருக்கும்'' - சற்று சோகமாய் சொன்னவருக்குப் பதிலாய் இவள் லேசாய் முறுவலிக்க முயல, அதையே சம்மதமாய் எடுத்துக் கொண்டவர் பிரபாவதிக்கு அழைப்பு அனுப்பி விட்டார்!

சின்னவளுக்கு இதில் அத்தனை சம்மதமில்லை என்பது புரிந்த தாயம்மாதான் அவளை சமாதானப் படுத்துவதற்காய் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு குட்டிக் கதையை எடுத்து விட்டாள்!

''பரமஹம்ஸரு ஆசிரமத்துல ஒரு விழாவுக்காய் நிறைய லட்டு செய்து அடுக்கி வச்சிருந்தாகளாம் பாப்பா. எறும்பு மொய்க்குமேன்னு மத்தவங்க யோசிக்க, பரமஹம்ஸரு சொன்னாராம் -

''சர்க்கரையால லட்டு குவியலைச் சுத்தி ஒரு வட்டம் போடுங்க''ன்னுட்டு. ஆக எறும்புக சக்கரையைத் தின்னுட்டுப் போயிருச்சாம் - ஆக பெரியய்யா இப்ப உன்னைய வந்த சர்க்கரைய ருசி பார்க்கச் சொல்றாரு. யாரு கண்டா - ஒரு வேளை பயலுக லட்டாவே கூட இருந் துடலாம். தேடி வர்றதை, நமக்குக் கிடைச்சதை முதல்ல

பார்ப்போம்டா. திருப்தி இல்லைன்னா திருப்பி அனுப்பிடலாம் - என்ன?"

ஆனால் அப்படி மறுப்பது சுலபமல்ல என்பது இளையவளது யூகம்.

வர இருப்பவன் லட்டோ, சர்க்கரைத் துணுக்கோ இவள் சம்மதிக்க வேண்டும் என்றே தாத்தா எதிர்பார்ப்பார்! அது அவரது நோயுற்ற உடலுக்கு நிம்மதியாய் இருக்கும். தன் கடமை முடிந்தது என்ற திருப்தி அவர் நோய்க்கும் கூட மருந்தாகலாம்!

இவளும் எளிதாய் திருப்தி படும் பெண்தான் என்றாலும் வாழ்க்கைத் துணை என்ற முக்கிய முடிவில் 'கிடைத்தது போதும்' என்று போகக் கூடுமா?

தாயைப் போலத் தனயன்கள் இருந்து விட்டால் அந்த அலட்டல் ஆர்ப்பாட்டத்துடன் இவளது வாழ்வு அமைதியாய் போகுமா?

இவள் இப்படியே மாறி மாறி யோசிக்க, 'டாண்'ணென்று இரண்டு இளைஞர்களும் இவர்களது நீலவேலி தாயுடன் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

மூவரையும் சேர்த்து பார்த்த தாத்தாவுமே சற்று அயர்ந்தது போலத்தான் பேத்திக்குத் தோன்றியது!

இருவரில் சற்று உயரமும் பருமனுமாயிருந்த மகேஷ், தான் மூத்தவன் என்ற கெத்துடன் ஆர்ப்பாட்டம் காட்டினான்! உரத்த பேச்சும் சிரிப்பும் தாத்தாவிற்கு இம்சை என்பது புரிந்தும் இளையவளால் அவற்றைத் தடுக்க முடியவில்லை.

ஆக "வீட்டைப் பார்க்கறீங்களா?"

"குளிக்க உங்களுக்கு வெந்நீர் ரெடி" என்று அவர்களை அங்கிருந்து கிளப்ப முயற்சித்தும் பயனில்லை.

தாங்கள் முதலில் திருப்தி செய்ய வேண்டியது பெரியவரையே, என்பது புரிந்த இளைஞர்கள் இருவரும் அத்தனை சுலபமாய் பெரியவரின் அறையிலிருந்து நகரவில்லை!

பிரபாவதி தன் புதல்வர்களின் பிரதாபங்களை அள்ளிப் பரப்ப, காலாட்டியபடி அதைக் கேட்டிருந்த மகன்கள் இடையே தங்கள் தாயின் அருமை பெருமைகளுக்குக் கொடி பிடித்தார்கள்!

'எங்க வீட்டில் சதா விருந்தாட்கள்தான் தாத்தா - 'அம்மாட்ட அபிப்ராயமாய் ஒரு வார்த்தை கேட்டால்தான் நிம்மதி'ன்னு உறவுக்காரங்க வந்து போனபடி இருப்பாங்க.'

'ஊரில் யார் வீட்டு விசேஷம்னாலும் அம்மா தான் முன்னே நின்னு நடத்தறது - அப்படியொரு பழக்கம்.'

'கோயில் விஷயங்களும் அம்மா முன்னிலையில் தான்' என்று கொட்டிய மகன்களது பாராட்டில் நனைந்த பிரபாவதி,

"இப்படி ஊருக்கு உழைச்சதாலதான் மகன்கள் கல்யாண எண்ணமே எனக்கு எழலை... அது வந்து... அதுக்கான வேளையும் வரலையில்லை..?"

"உன் வீட்டுக்காரர் என் வரலை? உன் கல்யாணத்தப்ப பார்த்ததுதான் மாப்பிள்ளையை."

"எல்லாருமாய் சேர்ந்து கிளம்பினா வியாபாரம் கவனிக்கிறது யாரு? அவர் கல்லாப் பெட்டிய விட்டு நகருறதில்லை!"

[illegible] திருப்தி இல்லைன்னா திருப்பி அனுப் பிடலாம் - என்ன?''

ஆனால் அப்படி நடப்பது சுலபமல்ல என்பது இளைய வளது யூகம்.

[illegible] சர்க்கரைக் [illegible] இவள் [illegible] என்றே தாத்தா எதிர்பார்ப்பார்! அது சம்மதிக்க வேண்டும் [illegible] நிம்மதியாய் இருக்கும்; [illegible] நோயுற்ற உடலுக்கு [illegible] என்ற திருப்தி அவர் நோய்க்கும் [illegible] மருந்தாகலாம்!

இவளும் எளிதாய் திருப்தி படும் பெண்தான் என் றாலும் வாழ்க்கைத் துணை என்ற முக்கிய முடிவில் 'கிடைத்தது போதும்' என்று போகக் கூடுமா?

தாயைப் போலத் தனயன்கள் இருந்து விட்டால் அந்த அலட்டல் ஆர்ப்பாட்டத்துடன் இவளது வாழ்வு அமைதி யாய் போகுமா?

இவள் இப்படியே மாறி மாறி யோசிக்க, 'டாண்'னென்று இவர்களது நீலவேலி தாயுடன் இரண்டு இளைஞர்களும் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

மூவரையும் சேர்த்து பார்த்த தாத்தாவுமே சற்று அயர்ந்தது போலத்தான் பேத்திக்குத் தோன்றியது!

இருவரில் சற்று உயரமும் பருமனுமாயிருந்த மகேஷ், தான் மூத்தவன் என்ற கெத்துடன் ஆர்ப்பாட்டம் காட்டி னான்! உரத்த பேச்சும் சிரிப்பும் தாத்தாவிற்கு இம்சை என்பது புரிந்தும் இளையவளால் அவற்றைத் தடுக்க முடியவில்லை.

ஆக ''வீட்டைப் பார்க்கறீங்களா?''

''குளிக்க உங்களுக்கு வெந்நீர் ரெடி'' என்று அவர் களை அங்கிருந்து கிளப்ப முயற்சித்தும் பயனில்லை.

தாங்கள் முதலில் திருப்தி செய்ய வேண்டியது பெரியவரையே; என்பது புரிந்த இளைஞர்கள் இருவரும் அத்தனை சுலபமாய் பெரியவரின் அருகிலிருந்து நகரவில்லை!

பிரபாவதி தன் புதல்வர்களின் பிரதாபங்களை அள்ளிப் பரப்ப; காலாட்டியபடி அதைக் கேட்டிருந்த மகன்கள் இடையே தங்கள் தாயின் அருமை பெருமைகளுக்குக் கொடி பிடித்தார்கள்!

'எங்க வீட்டில் சதா விருந்தாட்கள்தான் தாத்தா - 'அம்மாட்ட அபிப்ராயமாய் ஒரு வார்த்தை கேட்டால்தான் நிம்மதி'ன்னு உறவுக்காரங்க வந்து போனபடி இருப் பாங்க.'

'ஊரில் யார் வீட்டு விசேஷம்னாலும் அம்மா தான் முன்னே நின்னு நடத்தறது - அப்படியொரு பழக்கம்.'

'கோயில் விஷயங்களும் அம்மா முன்னிலையில் தான்' என்று கொட்டிய மகன்களது பாராட்டில் நனைந்த பிரபாவதி,

''இப்படி ஊருக்கு உழைச்சதாலதான் மகன்கள் கல்யாண எண்ணமே எனக்கு எழலை... அது வந்து... அதுக்கான வேளையும் வரணுமில்ல..?''

''உன் வீட்டுக்காரர் ஏன் வரலை? உங் கல்யாணத்தப்ப பார்த்ததுதான் மாப்பிள்ளையை.''

''எல்லாருமாய் சேர்ந்து கிளம்பினா வியாபாரம் கணங்கிடுமே மாமா? அவர் கல்லாப் பெட்டிய விட்டு நகருறதில்லை.''

ஆனால் குளித்து, சாப்பிட பெரியவரின் அறையை விட்டு வெளியேறிய மகேஷ்-ம் நரேனும் தங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டத்தான் செய்தார்கள்!

மூத்தவன் - "எல்லாரும் உன்னைப் பாப்பா பாப்பாங்கறதுக்கு ஏத்தாப் போல நறுங்கித் தெரியறியே - வகை தொகையாய் சாப்பிட்டால்ல உடம்பும் [illegible] களிவுமாய் இருக்கும்?" என்று கண் சிமிட்ட,

இளையவன் - "அம்மாட்ட சொன்னேன். உன் நிறத்துக்குத் தோதாய் பளீர்னு கிளிப்பச்சை பட்டெடுத்துட்டு வாலாம்னு. சிவப்பு கரையில ஜரிகைப் பூ போட்ட புடவை? பெரியவர் கோவிச்சுக்குவார்னு அம்மா தட்டிக் கழிச்சிட்டாங்க. உன் தகுதிக்கு ஏத்தாப் போல நீ உடுத்திக்க வேணாமா - மங்கின நைலக்ஸ் கட்டிட்டிருக்கியே?" என்றபடி இவள் தோளைத் தொட வந்தான்!

"எனக்கு பளீர் கலர்ஸ் பிடிக்காது" என்றிவள் விலக,

"அதெல்லாம் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு மாறிடும் பாரு," என்ற பதிலில் இவளுக்கு நெஞ்சுக் கரித்தது!

விடைபெறும்போது பிரபாவதியும் வாய் ஜாலமாய் ஏதேதோ பேசி இவளை நெட்டி முறிக்க இவள் நடுங்கினாள்.

கூச்சமின்றி தன் இரண்டு மகன்களையுமே இப்படி காட்டிப் போகும் இந்தத் தாயின் குடும்பத்தில் தான் ஒரு அங்கமானால்... நினைப்பிலேயே பதறியது.

தாத்தா என்ன நினைக்கிறார்... என்ன முடிவெடுத்திருக்கிறார்? அவர் ஆயாசத்துடன் படுத்துவிட, தன் அறையில் இளையவளும் முடங்கினாள்.

இவள் வயதை ஒத்த வேலைக்காரப் பெண் ருக்மணி, ஒரு தட்டில் சில வெல்லக் கொழுக்கட்டைகளோடு அறைக்கு வந்தாள் -

"நீங்க எதுவுமே சாப்பிடலியே - இதையேனும் சாப்பிடுங்க - ஒரு கிளாஸ் பாலு எடுத்துட்டு வர்றேன்."

ஆனால் 'வகை தொகையாய்' சாப்பிடு என்று மகேஷ் சொன்னது நினைவிற்கு வர இவளுக்குள் குமட்டியது!

ஆனாலும் ருக்மணி எடுத்து வந்த பாலை மட்டும் குடித்து வைத்தாள்.

ருக்மணி இதமாய் கேட்டாள் -

"என்னம்மா - உங்களுக்கு வந்தவங்களைப் பிடிக்கலியோ? உங்க அழகுக்கு அம்சத்துக்கு அவுக ஏத்தாற் போலில்லைங்கறதுதான் எனக்கும். பூப்போட்ட சட்டையும், அசட்டுச் சிரிப்புமாய். அத்தையம்மாளும் குணவதியாய் தோணலை. இப்படி ஒரு புகுந்த வீட்டுக்குப் போறதுக்கு, நீங்க இந்த நீலவேலியிலேயே இருந்துடலாம். நாங்க எல்லாம் இல்லை - உங்களை ராணியாவே பாத்துக்கறதுக்கு?"

அன்று காலை மங்கிய தாழ்வாரத்தில் நடந்த இளையவளின் நடை தளர்ந்திருந்தது - வெளியே பரந்து கிடந்த நிலத்தையும் அதற்கு விளிம்பு கட்டி நின்ற [illegible] மரங்களையும் சோர்வாய் பார்த்திருந்தாள் -

தன் எதிர்காலம் அச்சுறுத்தும் ஒரு புதிர் போலத் தோன்றியது அந்த இளம் பெண்ணிற்கு!

5

ஷிஃபான் சேலையைக் கச்சிதமாய் சுற்றிக் கொண்ட கன்யா, நீண்ட நிலைக் கண்ணாடி முன் நின்று தன்னையே இப்படியே அப்படியுமாய் பார்த்துக் கொண்டாள்.

'ஜிம்'மில் தினம் காலை ஒரு மணி நேரத்தைக் செலவிட்டது நல்ல முதலீடுதான் - வயதே தெரியாத அளவில் உடம்பு வில்லாய் வசீகரித்தது!

ஏற்கெனவே சற்று சிவப்பான தோலை 'ப்ளீச்' செய்ததால் பளிரிட்டது நிறம்!

'ஸ்பெகட்டி' நூல் அமைப்பு ரவிக்கையில் அவளது தோளும் முதுகும் வெண்ணெய்க் கட்டியாய் வழுவழுத்தன.

அதை மூடியும் மூடாததுமாய் அரக்கும் ஆரஞ்சும் கலந்த மெல்லிய புடவை. விரலில் மருதாணி தொட்டு விட்டு மறுநாள் கழுவியதும் இருக்கும் கரும் காவி நிறத்தில் ஆங்காங்கே 'ஸ்வோரவ்ஸ்கி' கிரிஸ்டல் பதிக்கப்பட்ட சேலை அவளது அசைவுகளில் மின்னலாய் வெட்டியது.

குண்டு பிரஷ் மூலம் [illegible] முகத்திலும் கழுத்துக்குமாய் பரபரவென பூசியவள், [illegible] தாராளமாய் தீட்டிக் கொண்டாள். தலை [illegible] மேலும் கச்சிதமாக்கியவள் பெட்டியின்

மேலாய் வைத்திருந்த வெல்வெட் நகைப் பெட்டியை மெள்ள திறந்தாள் - பட்டுப் பூச்சியை தீப்பெட்டியுள் அடைத்து வைத்து அவ்வப்போது திறந்து பார்க்கும் சிறுமியின் ஆர்வத்துடன்!

கருநீல துணியில் அசாத்தியமாய் வெட்டிய கல் நகையை வெள்ளிச் சாயம் பூசப்பட்ட விரல் நுனிகளால் வருடினாள் -

வைரம் 'சில்'லென்று குளிர்ந்திருந்தது - ஆனால் பார்த்த விழிக்குள் ஆர்வத்தின் வெப்பம்!

அவளது முதல் வைர நகை இது -

அதுவும் அசோக்கிடமிருந்து பரிசாய் வந்தது!

அவள் நினைத்தே பார்க்கவில்லை வாழ்வில் இத்தனை உயரம் ஏறுவோம் என்று!

ஆனா வயதைப் போலவே கடந்து வந்த காலத்தையும் கன்யா மறக்கவே முயன்றாலும் அவ்வப்போது நினைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது -

'ஆஹா... வாழ்வில் எவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டேன்' என்ற ஒரு கர்வத்துடன்!

கன்யாவின் தகப்பன் யார், என்று அவளது தாய் பேசியதில்லை - அவளுக்கே தெரியுமோ என்னவோ? அவ்வப்போது.

'யார் ஜாடை இவள்?' என்பது போல மகளை உறுத்துப் பார்ப்பாள்!

[illegible] மகளை பத்தாவது வரை படிக்கவும் வைத்தவள், ஒரு நடிகைக்கு டச்-அப் உதவியாளராய் வேலைக்கு சேர்த்து விட்டதோடு தன் பொறுப்பு தீர்ந்தது என ஒதுங்கிக் கொண்டாள் -

நடிகையிடம் ஒட்டிக் கொண்டதுதான் சின்னக் கனியின் வாழ்வின் முதல் பெரிய திருப்பம் - அதுதான் கன்யாவிற்கு இடப்பட்ட பெயர்!

'கனின்னு கூப்பிடறேன்' - என்று அந்த நடிகை சுருக்கிய பெயர் சில வருடங்களிலேயே மருவி 'கன்யா'வாகியது!

பெரிய திரை பயன்படுத்தி அலுத்து, சக்கி சுருட்டி வீசிய அந்த நடிகை சின்னத்திரைக்கு வந்து விட்டிருந்தாள் - அங்கே அவளுக்கு தினம் படப்பிடிப்பும் இருந்ததால் மேக் - அப் பெட்டி, பழரசம், சீரகத் தண்ணீர், ஐஸ் நீரில் நனைத்த துண்டு, குடை சகிதம் கனியும் மும்முரமாகவே உடன் அலைந்தாள்.

முதலில் 'ஆ' என்று பிளந்த வாயோடு சுற்றியிருந்த அந்த மாயலோகத்தைக் கண்டு அதிசயித்த கனி, பிறகு தன்னை அதற்கு ஏற்றாற் போல உருவாக்கிக் கொண்டாள்.

'வாக்ஸிங்' செய்து மேலுதடு, கைகளை மழமழப்பாக்கினாள். 'ஸ்க்ராப்' தேய்த்து குளித்ததில் தோல் மென்மையானது.

'இதெல்லாம் வேண்டாம் கனி', என்று நடிகை ஒதுக்கிய சில அழகு சாதனங்களை, உடைகளைத் தான் பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

உடன் வந்த சேவகப் பெண் ரசிக்கத்தகுந்த விதத்தில் இருந்தது. நடிகையின் கௌரவத்தைக் கூட்டியதால், எதற்கும் தடையில்லை.

''அக்கா, கிச்சன்ல கொசுக்கடி தாளலை. ஹால்ல ஏ.சி. போட்டு படுத்துக்குவா?''

''வெயில்ல நாளெல்லாம் நின்னது கிறக்குதுக்கா. ஒரு கப் பூஸ்ட் கலக்கிக்கட்டா?'' என்று சமயம் பார்த்து தன் வசதிகளைக் கனி பெருக்கிக் கொள்ள, பராமரிக்கப்பட்ட உடம்பு பளிச்சிட்டது.

சில காட்சிகளில் வந்து போகும் வாய்ப்புகள் வந்தன.

'கிளினிக் காட்சியிலே நீயும் ஒரு பேஷண்ட்டாய் உக்காரும்மா.'

'மேடத்தோட பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணாய் வரணும் - ''உங்களுக்கு கூரியர் வந்தது - வாங்கி வச்சேன்'' னு சொல்லணும் என்ன?'

'புடவைக் கடையில் சேல்ஸ் பெண்ணாய் நிற்கணும். புடவையை அழகாப் பிரிச்சுக் காட்டணும்.'

வரிசையாய் வந்த அத்தனை வாய்ப்புகளையும் வாகாகவே பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

இடுப்பின் வளைவிற்குக் கீழே கட்டப்பட்ட புடவை, அலட்சியமாய் இட்ட மேலாக்குடன் அவள் எடுப்பாய் படப்பிடிப்புத் தளத்திலும், காட்சிகளிலும் நின்ற விதம் அங்கிருந்த சிலரைக் கிறக்க, பிறகு சின்னக்கனிக்கு நிற்க நேரமில்லாமல் போனது!

அவசரமாய் கன்யாவாக மாறினாள்!

பெரிய வேடங்கள் கிடைத்தன. ஆனால் நடந்து வந்த கடின பாதையும், வாழ்வில் அவள் ஆடிய தகிடுதத்தங்களும் அவள் முகத்தை முற்றி விட்டன. அவள் விழிகளில் மோகமும், சிரிப்பில் சில்மிஷமுமே தெரிய வில்லி பாத்திரமே அமைந்தது.

ஆனால் கவர்ச்சி வில்லியாய் இருந்தால் என்ன கை நிறைய சம்பளம் வந்தால் சரி - என்று ஒத்துக் கொள்ள, பல தொடர்களில் அவளது முகம்.

சிறு வீடு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்தவளுக்கு, சமைக்க, மேக்-அப் பெட்டி தூக்க, முதுகு தேய்க்க, ஜால்ராவாய் பேச ஒரு விஜியும் கிடைக்க, எல்லாம் கச்சிதமாய் அமைந்த நேரம்தான் அந்த வித்தியாசமான அழைப்பு வந்தது!

''கன்யா, உனக்கு போட்டோகிராபர் அசோக்குமாரத் தெரியுமா?''

''பெரிய பேனர்களின் ஸ்டில்ஸ் எடுக்கறவராச்சே, சின்ன வயசுல பெரிய பேர்.''

''ரசனையான ஆளு. காலண்டர் படங்கள் அவருடைய ஸ்பெஷாலிட்டி. இந்தியாவின் பாரம்பரிய இடங்கள், கலைகள் ஏன்... பெண்களைக் கூட உலகத் தரத்தில் பதிவு செய்றதில் கில்லாடி. பாங்காங் - இந்திய கூட்டணி வெளியிடப் போகும் ஒரு காலண்டரின் தீம் -

'மோக உலகின் மர்மங்கள்' - அதற்குத் தோதாய் கவர்ச்சியான சற்று வில்லத்தனமாய் முகமுள்ள பெண்களைத் தேடறாராம்...''

உடனே செயலில் இறங்கி விட்டாள் கன்யா!

இரண்டே வாரங்களில் படப் பிடிப்பிற்காய் பாங்காங்கில் இருந்தாள் - அந்த நாட்டின் பின்னணியில் இந்தியப் பாவைகளை வைத்து மோகமூட்டும் சில படங்களை எடுத்துக் கொண்டிருந்த அசோக்குமாருடன் மிக லகுவாய் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அவன் எள் எனும் முன் எண்ணெயாய் வடிந்தவள், சில நாட்களிலேயே,

''நான் உங்க அறையிலேயே தங்கிக்கவா அசோக்? பல விதங்களில் உங்களுக்கு உதவியாய் இருப்பேனே?'' என்றவள் உருக, அவன் சற்று அயர்ந்துதான் போனான்!

''கலையை நான் வேறெதுவோடும் கலப்பதில்லை கன்யா. 'ரா'வாய் அப்படியே எடுத்துக்குவேன். ஆக நான் தனியே இருப்பதே வசதி'' என்று ஒதுங்கியவன் வேலையில் கண்ணாயிருக்க, அவளும் முகம் கோணாமல் ஒரு காரியதரிசி போல அவனது வேலையில் அவனுக்கு உதவினாள்.

படப்பிடிப்பிற்கான இடங்களை முன்பே போய் பார்த்து, படம் பிடிப்பதற்கான அனுமதி பெறுவது, அசோக்குமார் பற்றிப் பிரமாதமாய் பேசி, அவன் எடுத்த படங்களைக் காட்டி வேறு இரண்டு வாய்ப்புகளைப் பெற்று தந்தது - போகும் இடங்களில் தரமான உணவு ஏற்பாடுகளைச் செய்வது - என்று.

சில சமயம் எடுபிடியாகவும் மாறினாள். - அவன் படங்கள் பிரிண்ட் போட்டு பார்ப்பதற்குள், அவனது பயண சீட்டைச் சரி பார்த்து, பெட்டியை அடுக்கி வைப்பாள். மற்ற மாடல்களை நேரத்திற்கு வரவழைப்பாள்.

ஆக அந்த வேலை முடிந்து விடை பெறும்போது அவன், ''உன்னோடு தொடர்ந்து வேலை பார்க்க ஆவலாயிருக்கிறேன் கன்யா'' என்று சொன்னாலும் அந்த வாய்ப்புகள் அத்தனை சுலபமாய் வரவில்லை.

ஆனால் கன்யா விடாமல் முயன்றாள் -

தன் வீட்டிற்கு அவனை விருந்திற்கு அழைத்தவள், அவன் போகும் விழாக்களுக்கான அழைப்பிதழ்களை முயன்று பெற்றாள்!

தான் ஊரளிற்கு பிரபலம் ஆகியாயிற்று.

இனி மிரட்டும் நாத்தனார் தனக்கும் சின்ன வீடு என்று சின்னத் திரை பாத்திரங்கள் தொடர, பிழைப்பிற்குக் குறைவில்லை.

ஆனால் கௌரவம்...?

அது வேண்டுமே!

திருமதி. அசோக்குமார் ஆகி விட்டால் போதும்! போகுமிடமெல்லாம் மதிப்புதான் - ஒரு குழந்தையை பெற்றுக் கொள்ளலாம்!

கிணுகிணுத்த போனை எடுத்து பேசிய இவளது உதவியாளரான விஜி,

"டாக்ஸி வந்திருச்சாங்க்கா" என்றாள்.

வெள்ளி நிற கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டவள், தன் கழுத்தில் மின்னிய அந்த நகையை விட்டுக் கண்ணெடுக்க மனமின்றி, ஒரு வழியாய் வெளியே நடந்தாள்.

ஹோட்டல் அறையை பூட்டிக் கொண்டு அவளைத் தொடர்ந்த விஜி தாள முடியாமல் கேட்டு விட்டாள் -

"கிளம்பறப்ப கேட்கக் கூடாதும்பாங்க. ஆனாலும் நாம கோயம்புத்தூர் வந்திருக்கோம் - இங்க ஷூட்டிங் எதுமில்லை. அக்கா அப்ஸரஸாட்டம் உடுத்திட்டுக் கிளம்பறீங்க - இப்ப எங்க போறோம்?"

"நீலவேலிக்குப் போறோம்."

"அதெங்க இருக்குதுக்கா?"

மூடாத மழுமழுப்பான தோள்கள் துளி உயர்ந்து குலுங்கின.

"டிரைவருக்குத் தெரியுமாம். அது ஒரு எஸ்டேட் போல. டிரைவர் கிழக்கு பக்கமுள்ள தோட்டமா, வடக்கேயான்னு கேட்டார். அது எனக்குமேத தெரியலை. கிழக்கு பக்கமுள்ள நீலவேலியில், ஜனார்தனன் பிள்ளை ஒரு கிழவரும் அவர் பேத்தியும் இருக்காங்களாம். அந்த பக்கத் தோட்டந்தான் விற்பனைக்கு வருதாம்."

"அது... அதை வாங்கப் போறீங்களாக்கா?"

"அசடு. அத்தனை கோடிக்கு நான் எங்கே போவேன்? அத்தனை பணம் கையிலிருந்தால் அடையாறிலே ஒரு வீடு வேணா வாங்கலாம்."

"பின்னே?"

"அசோக்குமார் அங்கே வந்திருக்கார் - வெறுமே ஓய்வுக்காகத்தான் அதை வாங்கும் எண்ணமான்னு எனக்குத் தெரியலை. ஆனா தனியா இருக்கறவரை பார்த்து பேச... இது நல்ல சான்ஸ் - அவருக்கு நான் வர்றது தெரியாது - திகைக்க நிற்பவரை வளைப்பது சுலபம். நீ டாக்ஸியிலேயே இரு - என்ன?"

"சரிக்கா" - அசட்டு சிரிப்புடன் விஜி தலையாட்டினாள்.

இளிப்புடன், இச்சையுடன் தன்னை வெறித்துப் பார்த்த சில ஆண்களைக் கடந்து மேலும் மிடுக்காய் நடந்த கன்யா, காத்திருந்த டாக்ஸியில் ஏறினாள்.

6

''நீலவேணி - ரொம்ப பொருத்தமான பெயர் இல்லியா ரகு?'' கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரையிருந்த பசுமையை, அதற்கு வேலி கட்டியது போல வரிசையாய் நின்ற பசுங் கம் மரங்களை ரசித்து சிலாகித்தான் அசோக் குமார்.

''ம்ம் - ஓய்வு, மாற்றத்திற்கு ஏற்ற இடம்ப்பா'' - ஆமோதித்த ரகு ஒரு சிப்ஸ் பாக்கெட்டைப் பிரித்து நொறுக்கலை ஆரம்பித்தான்.

''எத்தனை அமைதி. இப்படியான இடத்திலிருந்தால் தினம் நூறு கற்பனை ஊற்றெடுக்கும்.''

''ஆனா ஒரு டீக்கடையைக் கூட காணுமேப்பா.''

''நோ - தேங்க்ஸ். டீக்கடை இருந்தா கூடவே பாட்டுக்களை அலற விட்டுருவாங்க.''

''என்னப்பா, கலைஞன் நீ - இசையை அலறல்ங்கறே?''

''நிசப்தத்தின் ஆழத்தோடு ஒப்பிட, இசை மேம் போக்கானதுதான் ரகு. ஆழ்ந்த அமைதியைச் சிலரால்தான் ரசிக்க முடியும் - முடியாதவங்க இசையின் துணையைத் தேடறாங்க. ஆனா பூரண அமைதியில்தான் என் மனம் சுறுசுறுப்பாய் செயல்படும்... அதனால்தான் இந்த இடத்தை வாங்கலாமான்னுகூட ஒரு ஆசை...''

''[illegible] முடியுமா?''

''வாவ்... தங்க நிலாவும் கூட...!''

நண்பனின் தோள் வழியே ஜன்னல் சதுரத்தின் வழியாய் பார்த்த ரகு தோள் குலுக்கினான்.

''இதே நிலாத்தாம்ப்பா சென்னையிலும் காயும்! அந்தப் பரபரப்பில் நாம அதை நின்னு கவனிக்கறதில்லை - அவ்வளவுதான்.''

''நோ ரகு - இப்படி தங்கத் தட்டாட்டம் நான் நிலாவை இதுவரைப் பார்த்ததேயில்லை.''

''மூளைக் காயாமல் ஓய்வில் இருக்கறே - அதனால் இருக்கலாம்.''

''ரகு, நீ என் தொழிலில் பார்ட்னர், உதவுவதில் செக்ரட்டரி, பழக நல்ல நண்பன் என்று எல்லாமுமாய் கிடைத்ததற்கு நான் அதிர்ஷ்டம் பண்ணினவன் -

ஆனா ரொம்ப பிராக்டிகல் ஆளு நீ.''

''கலைஞர்கள் எல்லாரும் செல்லக் கிறுக்கர்கள் - சற்று கிரேஸி!''

நெற்றியைத் தட்டி புன்னகைத்த ரகு, ''உன் உடனடி தேவை என்ன - யார் தெரியுமா அசோக்? ஒரு யதார்த்த மாய் யோசிக்கும் மனைவி - அந்தக் கன்யாவைப் போல.

காதல் கத்தரிக்காயெல்லாம் உனக்கு யார் சொன்னது பொங்கலைன்றது எனக்குத் தெரியும். ஆனா அவ லைஃப் - பார்ட்னரால் உன் தொழில் சிறக்கும் - உனக்கு உந்து சக்தியாய் இருப்பா - தோழி, காரியதரிசியோட வேறு சுவாரஸ்யமான கடமைகளும் செய்வாள்!'' கண் சிமிட்டினான் ரகு.

''உதவியாய் இருந்தாள்தான் - அதற்குத்தான் அவளுக்கு ஒரு நகை வாங்கிப் பரிசளித்தேன். அதற்கு மேல் எந்த உறவிலும் சிக்க நான் விரும்பலை ரகு. ரெண்டு விளம்பரப் படங்கள், காலண்டர் வேலை எல்லாம் பக்காவாய் முடிச்சாச்சு. தெரிஞ்சவர் இந்த இடத்தின் அமைதி, அழகைப் பற்றி சிலாகித்ததால் சின்ன ஓய்வுக்காய் இங்கே வந்தேன்... இது விற்பனைக்குன்னு தெரிஞ்சதும் நாமே வாங்கினால் என்னன்னு ஒரு புது யோசனை...''

''யானையைக் கட்டி மேய்ப்பது போலப்பா அது. இவ்வளவு பெரிய பண்ணையைப் பராமரிப்பது லேசில்லை.''

''இதை கலைஞர்களுக்கான ஒரு கிராமமாய் உருவாக்கலாமே? சிற்பமும் ஓவியமும் தெரிஞ்சவங்க இந்த அமைதியில் அருமையாய் வேலை செய்யலாம். அவற்றை வாங்க வரும் ரசிகர்களும் இந்த நீலவேணி அனுபவத்தையும் சேர்த்தே ரசிக்கட்டுமே?''

''போதும்ப்பா திட்டமெல்லாம் தீட்டி உன் கலை மூளையைச் சூடாக்காதே. ஆங்... ஒரு முக்கிய செய்தி. இது நீலவேணியின் வடபக்கம். மறுபக்க உரிமையாளர் யார் தெரியுமா? - மிஸ்டர் ஜனார்த்தனன்.''

தங்க நிலவில் தோய்ந்திருந்த அசோக்கின் கண்கள் சிறு சுவாரஸ்யத்துடன் திரும்பி தன் நண்பனைப் பார்த்தன.

''யெஸ் - ஜனார்த்தனன் பிரபுங்கறாங்க இங்கே...''

''ஞாபகமிருக்குது - போட்டோகிராபர் தயாளுடைய அப்பாதானே அவர்?''

''அப்பாயில்லை - மாமனார். இவர் மகளைத்தான் தயாள் கல்யாணம் பண்ணியிருந்தார் - காதல் கல்யாணம்.''

''அவரும் அவர் மனைவியும் இளம் வயசிலேயே காலமாகிட்டாங்க இல்லியா?''

''அவர் முன்னே ஒரிசாவின் தெற்கேயுள்ள ஓவிய கிராமமான ரகுராஜ்பூரின் ஓவியங்களை மிக வித்தியாசமாய் படமெடுத்திருந்தார். அந்தப் படங்களை நாம ஒரு காலண்டர் ப்ராஜெக்டிற்காய் கேட்டதும், உடனே சம்மதிச்சுட்டார் அவரது மாமனார்.''

''நாம தரவிருந்த பணத்தைக் கூட வாங்கிக்கலை இல்லியா? தயாள குணம்.''

''அந்த ஓல்ட் - மேன் அலுத்திருந்தார் அசோக். அவருக்கு அந்தப் படங்கள் பொக்கிஷமாய் தோணலை.''

''மகளோடு மருமகனும் இறந்த துக்கம் இருந்திருக்கும். இருந்தும் 'அதெல்லாம் எனக்கு ஏதும் தெரியாது'ன்னு மறுக்காமல் அனுமதியோடு வேறு சில அபூர்வ படங்களையும் தேடி அனுப்பி வைத்தாரில்லையா?

'சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்'ன்னு நாலு வரிப் பாடலில் முதல் வரியையே அடிக்கடி

சொல்வாங்க. ஆனா எனக்கந்த நான்காவது வரி ரொம்பப் பிடிக்கும்.''

கண்களை மூடிய அசோக் நிதானமாய் ஒவ்வொன்றாய் அந்த வரிகளைச் சொன்னான் -

''சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் - நித்தம்
நடையும் நடைப் பழக்கம் - நட்பும் தயையும்
கொடையும் பிறவிக் குணம்.''

''ம்ம் அருமையான கருத்துதான். ஆக ஜனார்த்தனன் தாத்தாவின் தயாளக் குணத்திற்கு சர்டிபிகேட் தர்றே?''

''நிச்சயமாய். அவரை நீ ஒரு முறை சந்திச்சிருக்கேல்ல ரகு? அவர்... இன்னும் இருக்காரா?''

''வந்தேன் - மருமகனின் படங்களை நாம் பயன்படுத்த அனுமதி வேண்டி வந்தேன் - அப்பவே உடம்பு நலிஞ்சுதான் இருந்தார் - கொஞ்சம் சிடுமூஞ்சியாகவும், ஆனா அவர் வீட்டைப் பார்த்தால் நீ நூற்றுக்கணக்கில் படம் எடுக்காமல் திரும்ப மாட்டேப்பா. மங்கின ஒளியில் அந்தப் பழைய மாளிகை ஒரு அபூர்வ அழகோடிருக்கும்.''

அசோக்கின் கண்கள் மேலும் ஒளி பெற்றன.

''முன்பு நன்றி தெரிவித்து அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தேன் ரகு. ஆனா இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு நேரே அவரைப் போய் பார்த்தாலென்ன? அதுதானே முறையும் கூட?''

''அவர் உயிரோடு இருந்து, நம்மைப் பார்க்க சம்மதித்தால் போகலாம்.''

''புராதன வீடுங்கறே - அதையும் சில படங்கள் எடுத்து வச்சுகிட்டால் பிறகு கம்ப்யூட்டர் துணையோடு அழகு மாடல்களுக்குப் பின்னணியாய் அதைப் பயன்படுத்திக்கலாம்.''

''பெரியவர் அறையில் ரொம்ப அழகான ஒரு பெண்ணின் படம்கூட இருந்துச்சப்பா. பிறகு வேலைக்காரன்ட்ட யார் அதுன்னு விசாரிக்க, அது அவரோட பேத்தியாம்.'' என்ற ரகு தன் நெற்றியை யோசனையாய் நீவினான் -

''அந்தப் பெண்ணோட பெயர் கூட ரொம்ப வித்தியாசமானதாய்... அழகாய்தான் இருந்தது...''

''இன்ட்ரஸ்டிங்'' என்ற அசோக் ஆர்வமாய் காத்திருந்தான்.

''ம்ப்ச் ஞாபகம் வரலைப்பா - ஏதோ ஒரு அபூர்வ ராகத்தின் பெயராம் அவளுக்கு.''

''நீலாம்பரி, முகாரி...?''

''என் சங்கீத ஞானமும் அதிகமில்லை! தன் பெண்ணுக்கு அந்தப் பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்த தயாளன் ஒரு கலைஞர் - ஆக நுணுக்கமும் அபூர்வமுமான பெயராய்தான் இருக்கணும் - இன்னும் கொஞ்சம் யோசி, மாத்தி யோசி!''

''கலைஞர்கள் செல்லக் கிறுக்கர்கள்னு நீ சொல்லிட்டியே. அல்லது ஸிம்ப்பிளாய் 'மோகனா'ன்னு வச்சிருக்கலாம் அவர்.''

''நீ வாழ்க்கையையே ஸிம்ப்பிளாய் நடத்தலையேப்பா. ஓடி சம்பாதிச்ச காசை இந்தக் காட்டில் போட்டு முடக்கப்

போயிறன்னு வேற பயங்காட்டறே? வயசு [illegible] தொடப் போகுது - "இன்னும் பையன் [illegible] சிந்தனை இல்லாத இருக்கானே"ன்னு உங்கப்பா [illegible] வலை."

"ஆமாமா நிறைய செண்டிமெண்ட் [illegible] அள்ளியும் விடுவார் அப்பா - உங்கம்மா இருந்திருந்தா உனக்குச் சரியான கால்கட்டைப் போட்டு [illegible] ளையும் தூக்கிக் கொஞ்சியிருப்பா. நான் [illegible] லன்னு! ஆனா அக்கா, குழந்தைகளோடு [illegible] சந்தோஷமாத்தான் இருக்கா - அவளை [illegible] வதியாப் பாத்துக்கறேன் நான் - போதாதா ஏது?"

"இது போதாத வாழ்க்கையில்லப்பா..."

"மே பி. ஆனா இந்த இடம் எனக்கு [illegible] அமைதி உற்சாகம் தருது ஏது. சுத்தமான காற்று - அதில் ஒரு வித்தியாசமான வாசனை கலந்திருக்குது கவனிச்சியா?"

"ஏதோ ஒரு பூ வாசனைப்பா... பேர் தெரியலை."

"அதாவது பெரியவரின் பேத்தியின் பெயரைப் போலவோ? பைரவி?"

"என்னப்பா மறுபடி அங்கே தாவிட்ட?"

"தூங்கு மனசுதானே_ம்ம் - கௌரி மனோகரி?"

விடாமல் அசோக் பூகம் செய்ய, மறுப்பாய் தலை யாட்டிய ஏது சிரிக்க ஆரம்பிக்க.

"ஆனந்த பைரவி?" கேட்டுவிட்டு சேர்ந்து சிரிக்க லானான் அசோக்குமார்!

7

"சிறு காலமே நீடிக்கும் இன்பம்
என்பதால் அல்ல
சிறியவர்கள் அடையும் இன்பம் அது.
அந்த இன்பத்தை அடைய
எந்த சிறுமையும் அடைவர்
என்பதாலேயே
அது சிற்றின்பம்!"

நான் வாசித்த கவிதையைத் தள்ளி வைத்தான் அவன். தன் மனப் பொருமலை இந்த வரிகள் மேலும் கூட்ட லாக்குகின்றனவோ!

அத்தை பிரபாவதி தன் இரண்டு மகள்களுடன் வந்து அலப்பறை செய்துவிட்டுப் போனதில் சின்னவனின் மனம் கசந்து விட்டிருந்தது.

நான் இத்தனை சொத்திற்கு உரியவனாய் இல்லா திருந்தால் "இதோ என் மகள்கள் - யார் வேண்டுமோ எடுத் துக்கோ" - என்ற சிறுபத்தியுடன் தேடி வருவார்களா?

ஜோக்ஸ் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்தவன் அதைப் புரட்டினான். நேர்முகத் தேர்விற்குப் போனவரிடம் முத லாளி கேட்கிறார் -

"எவ்வளவு சம்பளம் எதிர்பார்க்கிறாய்?" என்று.

'மாதம் ஒரு லட்சம்!' கேட்டவர் வியப்புடன் -

'அடடா, உங்களுக்கு வருஷத்துக்கு ஐம்பது லட்சம், போக வர டிரைவரோடு கார், நீச்சல் குளத்தோடு வீடு, வருஷத்துக்கு இரண்டு ஐரோப்பிய டூர் எல்லாம் தருவதாய் அல்லவா இருந்தேன்? குறைவாய் கேட்கிறீங்களோ?'' என்று!

வேலை கேட்டவருக்குக் கோபம் -

''என்ன ஸார், விளையாடுறீங்களா?''

''ஆமா, ஆனா ஆட்டத்தை ஆரம்பித்தது, நீதான்'' என்று அமைதியாகவே வந்தது பதில்!

இந்த ஹாஸ்ய துணுக்கும் அவளைச் சிரிக்க வைக்கவில்லை. மாறாய் மறுபடி சிந்தனைக்குள் தள்ளியது.

அதிக எதிர்பார்ப்பும் - அப்படிப்பட்ட பேராசையை அடைய எந்த அளவிற்கும் குனியத் தயாரான பிரபாவதியின் குடும்பமே மறுபடி சிந்தைக்குள் வந்து நின்றார்கள்!

தாத்தாவிற்கு அவர்களின் சுயரூபம் ஏன் புலப்படவில்லை? தன்னை கூப்பிட்டுக் கேட்டாரே -

''என்ன பாப்பா - வந்த இரண்டு பேரில் உனக்கு யாரைப் பிடித்திருக்கிறது?'' - என்று!

''காடியைக் கட்டிப் பிடிக்கிறாயா?'' அல்லது.

''முதலையை முத்தமிடுகிறாயா?'' என்ற தேர்வில் இவளுக்கு உடம்பு உதறியது!

''என்னைக் கேட்டால் மூத்தவனிருக்க இளையவனைத் தேர்ந்தெடுப்பது ரசக் குறைவு. ஆக பெரியவனுக்கே சம்மதம் என்று விடலாமா?''

இவளுக்குத் தொல்லை அடைத்து, கண்ணீரும் முட்டியது!

''அழுதியா என்ன?''

இவள் செய்யக் கூடியது அது ஒன்றுதானே!

மறுத்துப் பேசினால் தாத்தா தொந்தரை நீக்க சொல்ல ஆரம்பிப்பார்!

மாத்திரை போட வேணும். பல வருடங்களாய் சதா மாத்திரைகளையே சாப்பிட்டதால் இப்போது அவள் வயிறும் ரணமாகி இருக்கிறது. 'தனிமையிலே போய் யோசி - நாளைக்கோ மறுநாளோ முடிவு சொல்லு பாப்பா.''

இவளுக்கு முடியைப் பிய்த்தபடி சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது!

தனிமை...! அதில்தானே தன் இளமை முழுக்க இவள் உழன்றிருக்கிறாள்?

இங்கே நினைத்தால் போய் வர கடைகள் உண்டா?

பொடி நடையாய் போய் பார்த்து, வாயார பேசி வரத்தான் சிநேகிதர் யாருமுண்டா?

நடந்து வரலாமென்று கிளம்பினாலும் வழியில் புது முகங்கள் யாரும் தென்படுவதில்லை.

முயலும் கிளியும் கீரிப்பிள்ளையும் தான் பார்க்கலாம்... அவையும் இவளைக் கண்டதும் ஓடிப் பதுங்குமே?

ருக்மணியுடன் போய் ஒரு மாட்னி ஷோ கூட பார்க்க வழியில்லை!

ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்று என அச்சாய்... ஆடி ஆடி நகரும் நாட்கள்!

[illegible]

"தாயும் தகப்பனில்லாத பொண்ணில்லையா இவ - அதிலும் எங்க, ரத்த உறவு வேற... கண்ணாய் பார்த்துக்க மாட்டேளா மாமா?" என்றவர் இத்தனை வருஷங்களாய் எட்டிப் பார்த்ததே இல்லையே?

போகட்டும் அன்பாய் நாலு வரி எழுதிப் போட்டிருக்கலாம் - போனில் அழைத்துப் பேசியிருக்கலாம். எதுவுமில்லை.

அது கூட்டுக் குடும்பம். ஆக இந்தப் பாசாங்கு பசப்பில் தான் தானும் தங்கி காலந்தள்ள வேண்டும்.

அல்லது மருமகளாய் தான் அங்கேப் போனதும் வேஷத்தைக் கலைத்து விட்டு மாமியார் தன் சுய ரூபத்தைக் காட்டி விடுவாரோ?

ம்ஹும்... இப்போது ஒரேடியாய் தான் மௌனமாய் இருந்து விட முடியாது.

[illegible]

இழுத்தாள்.

"அவளைப் பற்றி எங்கே போய் விசாரிப்பது - [illegible] வர்றவன் [illegible] வந்தால்?"

"அவரே... அதாவது அவங்களும் பணமுடையவங்களாய் இருந்தால்?"

பெரியவர், வெளிர் நீல புடவையில் ஒரு புறாவைப் போல ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருந்தவளை உன்னிப்பாய் பார்த்தார் -

பேத்திக்கு இந்த இடம் பிடிக்கவில்லை என்பது புரிந்தது - ஆனால் வேறு வழியில்லாத இக்கட்டான நிலையல்லவா தன்னது?

"பணமிருந்தால்... போதுமா? குணமும் இருக்கணுமில்லையா? பணம் புழங்கும் இடத்தில் நிறைய பலவீனங்களும் இருக்குமே? அதுவும் இந்தக் காலத்தில் -

குடி, பொண்ணுக... எல்லாம் சுலபமாய் கிடைக்குதே? இந்தப் பயல்களைப் பிரபாவதி கட்டு செட்டாய் ஆளாக்கியிருக்கா. விசாரிச்ச வரை, சூது, மாது, குடின்னு ஏதுமில்லை. தாய் கிழிச்ச கோட்டிற்குள் நிற்பவனுங்க நாளை உன்னையும் நயந்து போவானுங்க - புரியுதா?''

குனிந்தவள் தன் மெல்லிய விரல்களையே மும்முரமாய் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

கிளிக்குஞ்சாய் ஒடுங்கிக் கிடப்பவளை ஒரு குரங்கிடம் தந்து விடக் கூடாதுதான் - என்று குழைந்தது முதிய மனம்.

''பாரு பாப்பா - குணமும் குலமுமாய் உன்னை ஒரு தகுந்தவன் தேடி வந்து பெண் கேட்டால் நிச்சயம் யோசிப்பேன். நான் தேடிக் கிளம்பும் நிலை இல்லை - அது புரிஞ்சது போல பிரபாவதி வீடேறி வந்து பெண் கேட்டதால்தான்... வேறு வழியில்லாததால்... இது ஒன்றும் மோசமுமில்லையோன்னு நாமும் யோசிக்க வேண்டியிருக்குது.''

''இப்போ விளம்பரங்கள் தர்றாங்களே... 'கல்யாண மாலை'ன்னு ஏதேதோ பேரில்? அப்படி தந்தால்...?''

மென்று விழுங்கினாள் பேத்தி.

''வாணலிக்கு அஞ்சி அடுப்புக்குள்ளே விழுந்த கதையாகிடக் கூடாது. யார் எவருன்னே தெரியாத ஒரு குடும்பத்தை எப்படி நம்பி உன்னை நான் ஒப்படைப்பேன்? ஏற்கெனவே கல்யாணமான பயல்ககூட இப்படி விளம்பரம் தர்றானுகளாம். சின்ன வயசு, செல்வாக்கான பொண்ணுன்னதும் கழுகாய் ஓடி வருவானுக...''

தொடர்ந்து பேசத் தெரியாமல் தன் அறைக்கு வந்தவளுக்குத் தாளவில்லை. கழுகுகள் தன்னைக் கொத்தியெடுக்க வருவது போல கருண்டு நடுங்கினாள்.

''கடவுளே, என்னைக் காப்பாற்று'' - என்றவள் உள்மனம் கைவிரித்து வேண்டியது.

இவள் பதறிக் கெஞ்சிய அந்த நொடி அவளது அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள்!

8

யாரது இந்நேரம் தன் அறைக்கு வெளியே?

விலுக்கென நிமிர்ந்தவள், கட்டிலிலிருந்து எழுந்தாள்.

அழைத்த ஆண்டவனே ஆபத்பாந்தவனாய் தன்னைத் தேடி வந்து விட்டாரா?

ஆனால் இவள் திறந்து விட்டக் கதவின் வழியே எட்டிப் பார்த்தது வேலைக்கார ருக்மணியின் சிரித்த முகம்! காலையில் மாடி அறைகளை சுத்தப்படுத்திய பின்னர், அவள் இங்கு வருவதில்லை. பொழுது சாய்ந்த இந்நேரம் எப்படி வந்தாள்...

''என்னம்மா அப்படிப் பாக்கறீங்க?''

''திடீர்னு இந்நேரம் வந்திருக்கியே.''

''விஷயமிருக்குதுங்கம்மா - அதுதான்!'' என்றபடி உள்ளே நுழைந்த ருக்மணியின் முகம் மட்டுமல்லாமல்

[illegible]

"சொல்லு ருக்கு..."

"வடக்கு புற தோட்டத்துக்கு ஒருத்தரு வந்திருக்காரும்மா - சும்மாத் தங்கிப் போகவா இல்லை பண்ணையை விலை பேசவான்னு சரியாத் தெரியலை."

எதையோ எதிர்பார்த்தவளுக்கு இது 'சப்'பென்று போனது.

"அவரு பேரு அசோக்குமாராம் - ஆளும் பாக்க ரொம்ப ஷோக்காய், ராஜாவாட்டம் இருக்குறாராம்."

"ஓஹோ."

"அவரும் அவரும் சிநேகிதருமாய் எவ்வீட்டுக்காரரைக் கூப்பிட்டு வச்சுப் பேசுனாங்களாம்மா - நம்ப

[illegible]

"சரி சொல்லு."

"உங்க பேரைக் கேட்டாங்களாம்?"

புரியாமல் விழித்தவள் -

"என் பேரையா - எதுக்காம்?" வினவினாள்.

"பெரியவரு பேத்தி சுகமா - அவங்க பேரு கூட ஒரு ராகத்துப் பெயராச்சதே... என்னா அதுன்னு?" திகைத்து நின்றவளைப் பார்த்த ருக்மணி மேலும் உற்சாகமானாள்.

"அந்த அசோக்குமாரு ஐயா அப்படி கேட்க, எவ்வீட்டுக்காரருக்கு குஷிதான். இப்படி ஒருத்தரு நம்ப பாப்பாக்கு வாய்க்கணும் ருக்கு, பெரியவரை விசாரிச்சவர், குறிப்பாய் பாப்பாவையும் அவுக பேரையும் கேட்க நான் திகைச்சு திக்கு முட்டாடிட்டேன்னாரு..."

"ராகத்தின் பெயராதுங்கறது அவருக்கு எப்படித் தெரியுமாம்?"

"ரெண்டு மூணு வருஷத்துக்கு முன்ன நம்ப வீட்டுக்கு தெரிஞ்சுகுன்ற அந்த சிநேகிதரு வந்திருக்காராம். உங்கப்பா எடுத்த படங்களை பயன்படுத்திக்கலாமான்னு கேட்டிருக்காரு. பெரியவரு சம்மதிச்சதோடு அதுக்காக, பணம்னு எதும் வாங்கிக்கலையாம். ஐயா பெருமைதான் நமக்குத் தெரியுமே. அதுக்கும் உங்க பெரியதிற்குமாய் ஆண்டவனாய் தான் இந்த அசோக்குமாரை இங்க, அதுவும் இப்ப அனுப்பியிருக்காரம்மா..."

எதிர்பாராது வந்த சேதியில் சற்று திகைத்தவளின் முகம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது.

"பெரியவரு அறையில் உங்க படமிருக்குமில்ல - அது பற்றி அந்த ரகு கேட்க ஞாயாவும், 'அது எம் பேத்தி - இன்ன பேரு - அது ஒரு அபூர்வ ராகமாக்கும்'ன்னு விளக்கியிருக்காங்க."

"ஆனா பெயர் மறந்திடுச்சாக்கும் - ஆமா, மருது எம்பேரை அவங்களிடம் சொல்லியாச்சா?"

"அப்படி லேசில சொல்லிர முடியுமாம்மா? அதை எங்க பாப்பாட்டயே கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கோங்கன்னு சொல்லிருச்சாம்."

ருக்மணி சொல்லி விட்டுச் சிரிக்க அந்த சந்தோஷ சத்தத்தில் சுற்றியிருந்த இருள் மெள்ளக் குறைவது போலிருந்தது கேட்டவளுக்கு!

மைக்ரோ-வேவ் அடுப்பினுள் மெள்ளச் சுழன்று சூடான உணவின் மணம் இரு ஆண்களின் பசியையும் நன்கு கிளறி விட்டது!

"இப்போ சமையல் எவ்வளோ எளிமையாயிடுச்சு பார்த்தியாப்பா?" கழுவிய காட்ட தக்காளியை மெல்லிய வட்டமாய் அரிந்தபடி ரகு பேசினான்.

"பச்சையாய் ஸாலட் தரப் போறே - நம்ப லஞ்ச் அவ்வளவுதானா?"

அசோக் சீண்டினான்.

"வாசனையைப் பார்த்தேல்ல - கமகமன்னு? ரெடிமேட் பனீர் டிக்கா பாக்கெட்டை வெட்டி, கொஞ்சம் தண்ணீர் கலந்து அடுப்பில வச்சுட்டேன். ரெடிமேட் சப்பாத்தியும் கல்லில் வேகுது - இந்த அரிந்த காயோடு, கெட்டி 'ஆவின்' தயிர், சிப்ஸ் - போதாது? ரெண்டு பிரம்மச்சாரிகளுக்கு இது எதேஷ்டம்."

"நன்றி ஸார் - ஆனால் தினம் இந்த ரெடிமேட் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டுக் காலந் தள்ளுவது கஷ்டம். நாக்குன்னு ஒன்னு இருக்கே - நமக்கெல்லாம் நீ...ளமாய் - அது செத்திடும்."

"நாளைக்கான பிரச்சனை அது. இப்போ இதை வெட்டு" என்ற ரகு இரு தட்டுக்களை உணவால் நிரப்பி ஒன்றை நண்பனிடம் தந்தான்.

"எளிமையாய் சமையல் செய்தாலும் போதும் ரகு - ஒரு சமையல்காரன் அமைஞ்சுட்டால், லேப் - டாப்புடன் இன்னுமொரு கம்ப்யூட்டரை வச்சு நான் வேலையை இங்கேருந்தே செய்ய ஆரம்பிச்சிடுவேன்."

"அதாவது வீடு கம் ஆபீஸ்?"

"யெஸ். இந்த அமைதி, வித்தியாசமான நறுமணம், இரவில் செயற்கை வெளிச்சமில்லாததால் தங்கமாய்

பொழியும் நிலா... ஐ லவ் தீஸ் - இந்த [illegible] விதமாய் கற்பனை ஊற்றெடுக்கும் ஏரு... [illegible] சாப்பாடு அதாவது சமையல் மோசமேயில்லை... [illegible] வாரம் இப்படியே சமாளிக்கலாம். ஒரு வாரத்தில் [illegible] தோன்றும் ஐடியாவை வைத்து ஒரு வருஷம் [illegible]லாம்.''

சாப்பாடே காரியமாயிருந்து தட்டை அதற்குள் காலி செய்திருந்த ஏரு விரல் நுனிகளைச் சப்பியபடி தட்டுடன் எழுந்தான்.

''ஆனால் என்னைப் போல கனவுலகில் சஞ்சரிக்கும் முட்டாள் கலைஞன் இங்கே தனியே காலந் தள்ளுவது சிரமம் - தாங்க்ஸ் ஏரு - என்னோடு வந்ததற்கும், தங்குவதற்கும் முக்கியமாய் இந்த சாப்பாட்டிற்காய்...''

'இருக்கட்டும்' என்பது போல மெத்தனமாய் தலையாட்டிய ஏரு -

''இப்போ இனிப்பாய் ஏதேனும் தான்னு நாக்கு கேட்குதே... சாக்லெட் இருக்குதுப்பா - கூடவே மருதுவிடமிருந்து வாங்கிய தேனில் ஊறிய நெல்லிக்காய். எது வேணும்?''

''லோக்கல் ஸ்டஃப்தான். இங்கே சேகரிக்கப்படும் தேன். இங்கேயே விளையும் நெல்லிக்கனி - அதை விட்டுட்டு மெஷின் தயாரிச்ச இனிப்பு எதற்கு?''

அகண்ட பிளாஸ்டிக் டப்பாவைத் திறந்து சிறு கரண்டியால் ஊறிய நெல்லிக்கனியை எடுத்து வாயிலிட்டுக் கொண்ட இருவரும் சற்று நேரம் பேசவில்லை. ருசி அவர்கள் நாவைக் கட்டிப் போட்டிருந்தது.

''சில திண்பண்டங்களை இன்னமே தயாரிக்கறாங்க - ஆத-[illegible] [illegible] விட்டிருக்காங்க.

பண்ணை ஒருவாறாய் பலருக்கு வாழ்வளிக்கிறது. பெரியவருக்கு வருமானமும் தருகிறது - ம்ம்?''

''போன வருடம் வரை பெரியவர் அத்தனையையும் மேற்பார்வை செய்திருக்கிறார் - பாவம் இப்ப படுத்த படுக்கைதான் போல - நான் வந்த போதும் அவரை அவரது தனி அறையில்தான் பார்த்தேன் என்றாலும் - இப்போ அவர் நிலை மோசமாம் - அவரை சீக்கிரமாய் போய் பார்க்கணும்...'' என்ற ஏருவின் நெற்றி சுருங்கியது.

''வெளியே கார் சத்தம் கேட்டது இல்லை?'' என்றபடி ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தவன் பரபரப்பானான்.

''உன்னை இங்கேயும் விட மாட்டாங்க போல... பெண்கள்'' அகண்ட சிரிப்புடன் நண்பனைச் சீண்டினான்.

9

''பெண்ணா... யார் வந்திருக்கிறது - அந்த அழகிய தாகமா?'' என்ற அசோக்கையும் அதே பரபரப்பு [illegible].

''[illegible]... இல்லையப்பா - வந்திருப்பது கன்யா!''

''கடவுளே... அவளுக்கு, நான் இங்கிருப்பது எப்படித் தெரியும்?''

புருவத்தைச் சுருக்கினான் அசோக்.

''அவளுக்கு எல்லோரிடமும் தொடர்பு உண்டு. தமக்கு இந்த இடம் பற்றிச் சொன்ன மகிந்தனையும் தெரியும்...''

''உட்காரச் சொல்லு...'' என்றபடி உள் அறைக்குள் மறைந்த அசோக் முழுதாய் ஐந்து நிமிடங்கள் கழிந்த பிறகே முகத்தில் சிறு ஆச்சரிய முறுவல் ஒன்றைப் பூசியபடி வந்தான்.

அதுவரை உட்காராமல் அச்சின்ன வரவேற்பறையை வலம் வந்து, ஜன்னல் சதுரத்தின் வழியே மின்னிய வட்ட நிலவை பார்த்திருந்தவள், அசோக்குமாரைக் கண்டதும் கைவிரித்து தலை தாழ்த்தினாள்.

''ஹலோ - அசோக். உங்களை நேரே பார்த்து நன்றி சொல்வதற்காய்தான் வந்தேன்'' என்றவள் தன் கழுத்தை அவன் முகத்தருகே கொண்டு வந்து ஒயிலாய் அசைத்தாள்.

''பக்கத்தில் ஷூட்டிங் இருந்தது...''

''ஓஹோ... அதுதான் இந்த காஸ்ட்யூமில் வந்திருக்கியா கன்யா?'' என்றவனது கிண்டலை அவள் புரிந்தது போல காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

''ல்ல அசோக். உங்க பரிசான இந்த நெக்லஸிற்குப் பொருத்தம்னு இந்த ஸாரியைத் தேடி வாங்கினேன்.''

''அடடே... எங்கே ஷூட்டிங் போனாலும், நான் அருகே இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த சேலையையும் எடுத்துப் போயிட்டிருந்தியா கன்யா?''

இந்த கேலியிலும் அவள் கலங்கவில்லை.

எத்தனை பேரைப் பார்த்து சமாளித்தவள் அவள்!

''தாங்க்ஸ் அசோக். ரொம்ப விலையுயர்ந்த பரிசை எனக்குத் தந்திருக்கீங்க - அதை உங்களிடம் காட்டிடணும்கிற ஆர்வம். நான் முதன் முதலாய் வைரம் போட்டிருக்கேன்... நல்லாயிருக்கா?''

குரல் குழைந்து கொஞ்சியது.

''ஸாரி கன்யா - அது வைரமில்லை - ஸொர்கான் வகைக் கற்கள்! - முப்பதாயிரத்திற்கு வாங்கினேன் - இதுவே வைரம்னா விலை மூணு லட்சத்தைத் தாண்டியிருக்கும்.''

இந்தத் தகவல் அவளைச் சற்று கலக்கி விட்டாலும் ஒரு கணம் தடுமாறியவள் மறுகணமே சமாளித்தாள் -

''தர்றவங்க தந்தால் அதன் மதிப்பு வைரந்தானே - அசோக்?''

மறுகணம் உள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்த ரகு.

''என்ன சாப்பிடறே கன்யா - கூல் ஆர் ஹாட்?'' என்று கேட்க,

''எது வசதியோ அது'' - என்று தன் வெற்று தோள்களை சற்று அலட்சியமாகவே குலுக்கினாள்.

அவள் ரகுவை இங்கே சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இந்த சிறு வீட்டில் ஒய்யாரமாய் நுழைந்தவளின் முகம் அங்கே ரகுவைப் பார்த்ததும் சற்று விகாரமாகவே மாறியது. அது புரிந்த ரகுவும் -

''இதோ அசோக்கை வரச் சொல்றேன்'' என்று ஒதுங்கிக் கொள்ள, சற்று எரிச்சலுடனேயே அந்த சின்ன அறைக்குள் நடந்தாள். அசோக் துணையுடன் வந்திருந்தாலும் அது ஒரு பெண் அல்ல என்பதில் தான் திருப்திபட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்றும் மனம் தேறினாள்!

ஆக கண்ணாடி குவளையில் ஆப்பிள் [illegible] [illegible] சகுதிடம் [illegible] -

“அசோக்கிற்கு காற்றம் தேவைப்பட்ட[illegible] கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் தன் [illegible] அவர் [illegible] நினைக்கலை - ம்ம்?” என்று அனயாய் ஒரு சிரிப்பு சிந்தி[illegible]தாள்.

“அசோக்கிற்கு ஒருவர் மேல் பிடித்தம், நம்பிக்கையாயிடுச்சன்னா, பிறகு அதில் மாற்றமில்லை.”

“நான் கேள்விப்பட்டதும் அதேதான்” - பழரசத்தைச் சிறிது பருகியவள் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அது நிஜம்தான். வேலையில் மட்டுமல்லாது வாழ்வு முறையிலும் அசோக் நேர்மையானவன் என்பதே அனைவரது கருத்தும்.

பாங்காக்கில் அவன் வேலைகளை இழுத்து செய்த கன்யாவிற்கு நன்றி முத்தம் தந்தவன் இவள் அதற்கு மேலும் தயார் என நின்ற போதிலும் சலனப்படவில்லை.

வேலையிலிருந்து அவனது கவனம் சிதறவில்லை! தந்தமும் மூங்கிலுமாய் மினுமினுத்த பாங்காக் அழகிகளிடமும் வரம்பு மீறவில்லை.

ஆக அவன் மனதில் வேறு ஒருத்தி இருப்பாளோ என்று அஞ்சி விசாரித்தபோது - அவனது காதல் தொழிலின் மீது மட்டும்தான் என்ற த்கவல் வயிற்றில் பால் வார்த்தது!

ஆக விழுந்து - விழுந்து அவனுக்கு சேவை செய்தாள்.

அதற்கு நன்றியாய் அவன் தந்த முத்தம் பெரிய பொக்கிஷமாய் பட்டது.

மேல் தட்டு கலைத்துறையில் முத்தம் சகஜம்!

ஒருவரை ஒருவர் வரவேற்க, வாழ்த்துரைக்க, நன்றி தெரிவிக்க கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்து உதட்டோசை குவிப்பது மற்றவர்களின் கைக்குலுக்கலுக்குப் போல!

ஆனால் அசோக்கின் முத்தத்தில் அழுத்தம் இருந்ததாய் நினைத்தாள் கன்யா!

இந்தியா வந்த பிறகும் இவள் பல விதங்களில் அவனுக்கு உதவியதின் விளைவுதான் இந்த நகை!

ஆனால் அதைத் தந்துவிட்டு அசோக் ஒதுங்கிய விதம்தான் இவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

பரிசாய் கையில் விழுந்த ஒரே தங்க முட்டை இவளுக்குப் போதாது - மொத்த வாத்துமே வேண்டும்!

அப்படி - தங்க முட்டையிடும் பறவையை தனதாக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில்தான் கன்யா இவ்வளவு தூரம் ஓடி, தேடி வந்தது.

ஆனால் அசோக் முகத்தில் வியப்பான சிறு சிரிப்பு காட்டினாலும் தான் வந்தது அவனுக்கு அத்தனை பிடித்தமில்லை என்பதை உணர முடிந்தது!

இவன் கலைஞன்... அதிலும் வெற்றி பெற்றவன் - நீர் போலானவன் கவனமாய்தான் கையாள வேண்டும்!

மிக அழுத்திப் பற்றினால் காணாமற் போவான் - நாசுக்காய் உள்ளங்கையில் ஏந்தித்தான் பருக முடியும்!

“நீங்க பக்கத்தில் இருப்பதாய் தெரிஞ்சதும் பார்க்கணும் போலிருந்தது அசோக் - அதான் வந்தேன். தொழில் முறையில் ஏற்பட்ட நம் பழக்கம் நட்பாகத் தொடர வேண்டும் - சரிதானே?”

மிகக் கண்ணியமாய் பேசி விடைபெற்றுக் [illegible] டவள் நளினமாய் விரலசைத்து விட்டுக் கா[illegible] வீட்டினுள் அசோக் தன் கன்னங்கள் புடைக்க[illegible] காற்றை இழுத்து ஊதினான் - "ஹூப்... ஒரு வழி[illegible] கிளம்பினா. ரகு."

"எனக்கு நீ மறுபடி நன்றி சொல்லணும்ப்பா. அவ[illegible] வந்த நேரத்தைப் பார்த்தேல்ல? நான் இங்[illegible] இல்லைன்னா உன்னோடு தங்கிவிடலாங்கறதுதா[illegible] திட்டம்!"

கண்களை உருட்டினான் ரகு!

"ஹோ... தப்பினேன். தாங்க்ஸ்பா - ஆனா டாக்ஸியில் வேறு ஒரு பெண் இருந்தாற் போலில்லை?"

"முதலில் ஒரு நோட்டமிட்டு, பிறகு அந்த டாக்ஸியை கன்யா அனுப்பியிருக்கலாம்..."

"நிஜமாகவே பக்கத்தில் 'ஷூட்' இருந்திருக்குமா, ரகு?"

"கேட்டு சொல்றேன் - ஆனா சந்தேகந்தான் - அதாவது உன்னைப் பார்க்கணுன்னே அம்மணி வந்திருப்பான்னுத் தோணுது! இப்ப பொண்ணுக மாறிட்டாங்கப்பா -

'ஸாட்டர்டே நைட் - பார்ட்டிக்குப் போகலாம் - வர்றியா?'ன்னுதானே பாடல்களிலும் கூட வம்பாய் நம்மை இழுக்கறாங்க?"

"ஆனா கன்யாவும் இந்த ஜன்னல் வழியேத்தான் பார்த்துட்டிருந்தா" என்ற அசோக் மறுபடி அந்தப் பக்கமாய் போய் நின்றான்.

அவன் கண்கள் சற்று திடுக்கிட்டுப் பின் உறுத்தன!

உன்னிப்பாய் கவனித்தவனின் முகம் நிலா வெளிச்சத்தைக் கிரகித்தது போல பிரகாசித்தது!

"என்னப்பா அசோக்...?" ரகு ஆரம்பிக்க, மற்றவனது விரல் உதட்டுக்கு உயர்ந்தது -

"ஷ்ஷ்..."

மூச்சையும் இழுத்துப் பிடித்தபடி அசோக் பார்த்திருக்க, இவர்களது வாசற் கதவு மென்மையாய் தட்டப்பட்டது!

கன்யாதான் மறுபடி வந்து விட்டாளோ என்று விழித்த ரகுவை உள்ளேப் போகுமாறு சைகை செய்த அசோக் கதவின் தாழ் விலக்கினான்!

உள்ளே பாய்ந்த ரகு ஒருக்களித்த கதவின் பின்னே பம்மிப் பார்க்க, அவன் விழிகளும் விரிந்து உறைந்தன!

நிலாக்கதிரில் குளித்தவள் போன்ற ஒரு வெளிறிய வெடவெடப்புடன், வாசலில் ஒரு ஓவியம் போல நின்றாள் அந்த இளம் பெண்!

முன்பு சன்னமாய் காற்றில் பரவி - இவர்களை மயக்கிய அந்த வினோத மணம்... இப்போது மிக அருகில்..!

'இது... இவள் மோகினி பிசாசேதான்' - நினைத்த ரகுவிற்கு கால்கள் வெடவெடத்தன!

"ஸாரி... அனுமதி கேட்காமல் இந்நேரம் வந்துட்டேன்." மிக மெல்லிய குரலில் அப்பெண் பேச, அசோக் உற்சாகமானான் -

"பரவாயில்லை - உள்ளே வாங்க ப்ளீஸ் - உட்காருங்க - நீங்க... பெரியவர் ஜனார்தனின் பேத்திதானே?"

"ம்ம்..."

“அற்புதமான பெயர்” - என்றான் அசோக் [illegible]

10

“ப்ளீஸ் உட்காருங்க” என்று ஆறேழு முறை கெஞ்சிய பின் சோபாவின் விளிம்பில் நனைந்த ஒரு புறாவைப் போல அமர்ந்தாள் அவள் - அதாவது கன காங்கி!

கன்யா வந்ததும் “உட்காரச் சொல்” என்றுவிட்டு சற்று நேரம் கழித்தே வந்த அசோக், இப்போது தன்னை ஒதுக்கிவிட்டு இச்சின்ன பெண்ணை மாய்ந்து, பாய்ந்து உபசரிப்பதை மறு அறையில் பம்மியபடி வேடிக்கைப் பார்த்திருந்தான் ரகு!

உள்ளே வந்தவளின் பாதத்தை உறுத்துப் பார்த்து அவை தரையில் பதிவதைக் கண்ட பின்புதான் அவள் மோகினிப் பிசாசல்ல என்றே நிச்சயமானது!

ஆனால் இத்தனை வெண்மையாய், மென்மையாய், காற்றில் அலையும் அன்னச் சிறகு போலொரு பெண்ணை

[illegible]

தெய்வாம்சமான பெண் படங்கள் தேவைப்பட்டால்... இதோ இந்த கனகாங்கி ஒருத்தி போதும்!

சிவப்புப் புடவை கட்டி தங்க கிரீடத்தோடு கையில் தங்கக் காசுகளை குவித்து வழிய விட்டால் இவள் லக்ஷ்மிதேவி -

வெண்பட்டும் வீணையுமாய் உட்கார வைத்தாலோ சாட்சாத் சரஸ்வதியேதான்!

கள்ளமற்ற அவளது கண்களா?

மாசு மருவற்ற சருமப் பொலிவா?

கருணைத் ததும்பும் ஈர உதடுகளா?

உடுக்கை இடையுடனிருந்த பிஞ்சு தேகமா?

“நீங்கதானே மிஸ்டர் - அசோக்குமார்?” - ஆதுர கேட்டவளின் குரலும் கூட அல்லவா பெயருக்குப் பொருத்தமாய் அபூர்வ ராகமிழைக்கிறது?!

“ஆமா... என்ன சாப்பிடறீங்க கனகாங்கி? ஜூஸ்... இனிப்பாய் ஏதேனும்? உங்க தோட்டத்து தேன் நெல்லி இருக்கிறது.”

“வே... வேணாம் - மருது தந்தாரா?”

“ஆமா, உங்களிடம் என்னைப் பற்றியும் மருதுதான் சொல்லியிருக்கணும் - இல்லையா?”

ஆவலாம் கேட்டவனின் கண்கள் - அவன் [illegible] இங்கே. இந்நேரம் வந்திருப்பாள் என்று ஆர்வத்து[illegible] அல்லாடின!

தான் திறமையான, உலகளவில் புகழ் பெற்று [illegible] கலைஞன் என்பதால் தேடி வந்திருக்கிறான் - [illegible] மருதுவிற்கே தெரியுமோ என்னவோ?

ஒருவேளைத் தன்னைப் படமெடுத்துக் கா[illegible] பாளா?

எடுக்கலாம் - இவளை நூறு படங்களேனும் [illegible] காமல் படமாக்கலாம். அது கருணையா கவலையா என்று விளங்காத உணர்வுக் கலவையான அந்த இளம் முகத்தை எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கொள்ளை அழகுதான்.

இப்போதுள்ள பெண்கள்,

"எனக்குத் தெரியாததே இல்லை" என்ற மிடுக்குடன் தான் கேமரா முன் வந்து நிற்கிறார்கள் -

இந்த மிரட்சி, மென்மையெல்லாம் மிக அபூர்வமான, இக்காலத்தில் காணக் கிடைக்காத பாவனைகள்!

துளி ஒப்பனையற்ற பெண்ணின் முகத்தையே தான் இதுவரைப் பார்த்ததில்லையே - அதாவது தன் குடும்பத்தைத் தவிர!

சீராக்கப்பட்ட புருவ வளைவுகள், மர்மமான மைவிழிகள், கண்ணாடி தாள் போல பளபளத்து விரியும் உதடுகளும்தான் பரிச்சயம்!

ஆனால் இந்தப் பெண்ணிற்கு ஒப்பனை ம்ஹூம்...

மலர்களுக்கு ஒப்பனை தேவையா என்ன?!

அளவெடுத்த கருட்டலோ நீட்டலோ இன்றி அருவியின் இயல்புடன் வழிந்திருந்தது அவளது பின்னல்.

அதில் இளம் மஞ்சளாய் செருகப்பட்டிருந்தது என்ன?

அதிலிருந்துதான் அந்த அபூர்வ வாசனை வழிகிறது.

வீட்டினுள்ளேயே இருப்பவள் போல - ஆக பளிங்கின் வெளுப்பிலான சருமம்.

இவள் நீலவேலியின் தங்க நிலவில் உலவும் ஒரு தேவதை!

"உங்க வீடு இங்கிருந்து எவ்வளவு தொலைவில், கனகாங்கி - இங்கிருந்து பார்க்கத் தெரியலியே?"

"பத்து நிமிஷ நடைதான். இந்த மேட்டேறிக் கிழக்கு பக்கமாய் திரும்பினால்... தெரியும்."

"தனியே நடந்து வரலாமா... நீங்க?"

சற்று அச்சத்துடன் அவனை ஏறிட்டவள், மறுபடி குனிந்து கொண்டாள்.

"ஜூஸ் எடுத்து வர்றேன். கொஞ்சம் குடிச்சால் தெம்பாய் உணர்வீங்க - ஒரே நிமிஷம்..."

உள்ளே பாய்ந்த அசோக், ரகுவிற்கு அரைப் பார்வை கூடத் தராமல் இனிப்பு, பழரசத்துடன், வெளியேறினான்.

நண்பனின் அவதியான அவசரம் ரகுவிற்குப் பிடித்திருந்தது! எதற்காகவும் அசோக் பரபரத்து அவன் பார்த்ததில்லையே!

"முதல்ல சாக்லெட் எடுத்துக்கோங்க."

மறுக்கக்கூடாது என்பதற்காய் ஒன்றைப் பிரித்து வாயிலிட்டவள், ஏதோ யோசனையில்,

"வந்து... உங்களுக்கு என் அப்பாவைத் தெரி[illegible] மருது."

"ஸாரிங்க. அவரை நான் சந்திச்சதில்லை. அவர் இறந்து பல வருஷங்களாச்சே."

"பதினைஞ்சு வருஷங்கள். அப்பாவின் படங்களை நீங்க பயன்படுத்தினீங்க - இல்லையா?"

"ஆமாம். பெரிய கம்பெனி ஒன்றின் பிரத்யேக ப[illegible] தாரர்களுக்காக மட்டும் அச்சடித்த காலண்டர் அது. உங்க தாத்தாவிற்கும் சில காப்பிஸ் அனுப்பியிருந்தேனே?"

"ஓ? தாத்தாவிற்கு அதிலெல்லாம் ஆர்வமில்லை..." தலையாட்டியவள் மேலும் குனிந்து கொண்டாள்.

நீர்க்கக் கரைத்த ஆரஞ்சு சாறின் நிறத்திலிருந்து அவள் புடவை.

அப்பாவின் படைப்பிற்கான சன்மானத்தைக் கேட்க நினைத்துத் தயங்குகிறாளோ?

அவள் மேலிருந்தவை மெல்லிய நகைகள்தான் எனினும் அவள் பணத்தேவையில் இருப்பவளாய் தோன்றவில்லை. அப்படியே இருந்தாலும் அறிமுகமற்ற தன்னிடம் இந்த நேரம் அதற்காய் வந்து நிற்பவளாயும் தெரியவில்லை.

ஆனால் தன்னிடம் கேட்க அவளிடம் ஏதோ உண்டு. அது உள்ளே அவளது நெஞ்சுக் குழியில் உருண்டு வெளிவரத் தவிப்பது தெரிகிறதே!

பழரசத்தையும் அவசரமாய் குடித்தவள், கண்ணாடி குவளையை நடுங்கும் விரல்களால் மேஜையின் மீது வைத்தாள்.

"அந்தக் காலண்டரின் பிரதியை தேடி உங்களுக்கு அனுப்பவா?"

உதவும் நோக்கத்துடன் பேசினான்.

"வேணாம்... சரி... முடிஞ்சால்... உங்களுக்குச் சிரம இல்லைன்னா."

"நத்திங் அட் ஆல். நிழலாட்டமாய் வித்தியாசமான வெளிச்சத்தில் எடுக்கப்பட்ட அந்தப் படங்களுக்கு மற்ற புகைப்பட கலைஞர்கள் ஓரிரு லட்சங்களை சன்மானமாய் கேட்டிருப்பாங்க. அதுதான் முறையும் கூட. ஆனால் உங்க தாத்தா எதுவுமே எதிர்பார்க்கலை."

"ம்ம்... அதற்குக்... கைமாறாய்... நான் இப்போது ஏதேனும் கேட்டால் நீங்க தப்பா நினைக்க மாட்...டீங்களே?"

கூர்ந்து கவனித்தால்தான் அவளது குரல் இவனுக்குக் கேட்டது. ஆக இவளுக்கு ஏதோ தேவை - அது நிச்சயம்!

"உங்களை யாராலும் தப்பாய் நினைக்க முடியாது - கனகாங்கி."

"நான் எந்தத் தப்பர்த்தத்திலும் சொல்லலைங்க. என் நிலை இப்படி... அதாவது ரொம்ப இக்கட்டான சூழலில் இருக்கேன். நீங்க புரிஞ்சு உதவுனீங்கன்னா... நான் நிம்மதியாய்... முக்கியமாய் என் தாத்தாவும் நிம்மதியாயிருக்கக் கூடும்!"

"எனிதிங்" - முறுவலுடன் சொன்னாலும், இயல்பாய் இருப்பதாய் காட்டிக் கொள்ள அவன் முயற்சிக்க வேண்டியிருந்தது!

"என் நிலைமை என்னன்னா... தாத்தாக்கு உடம்புக்கு முடியலை. முடிவு நெருங்கிடுச்சுன்றார் டாக்டர்..."

அவளது உதடுகள் துடித்தன. ஆனாலும் [illegible] விழுங்கியபடி தொடர்ந்தாள் -

"ஆக உடனே எனக்குக் கல்யாணம் செய்து[illegible] நினைக்கிறார்."

"அது சட்ட விரோதமாச்சே - உங்களுக்கு 18 [illegible] பூர்த்தியாயிருக்காதே?"

அவன் குறுக்கிட, அவள் வெறுமே,

"நான் கிராஜுவெட் - பட்ட படிப்பை முடிச்சுட்டேன்" என்றாள். இதையே அவன் காமினியிடம் சொல்லி[illegible] இருந்தால்,

'ஹோ... பதினாறு வயசுன்னு சொல்லக் கூடாதா அசோக்? எம்மனசு இன்னும் குளிர்ந்திருக்குமே?' என்று தளுக்கியிருப்பாள்!

"ஆக உங்களுக்கு வயது இருபதிருக்கும் - உங்களுக்காய் பல மாப்பிள்ளைகள் க்யூவில் நிற்பாங்களே?"

"ரெண்டே பேர்தான்" - என்றாள் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

"ஓஹோ? அவர்களில் யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போறீங்க?" கேட்டவனின் பாதங்கள் சில்லிட்டன!

"எனக்கு அந்த ரெண்டு பேரையும் பிடிக்கலீங்க" - அவள் சோகமாய் அறிவிக்க, இவனுள் நிம்மதியின் வெப்பம்!

"உங்களுக்கு ஏற்றாற் போல ஒருத்தர் அமைவது லேசில்லை - கனகாங்கி" - என்றான் சற்றும் பொய்யின்றி!

அதற்கு ஒரு கூச்சப் புன்னகை கூடத் தராமல் -

"எனக்குக் கடவுளிடம் முறையிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை - வேறு துணை யாருமில்லை..." என்றாள் சோர்வாய்.

"தாத்தாவிடமே சொல்லிடலாமே - வேறு தகுந்த வரனைத் தேட..."

"அவங்களுக்கு உடம்பு முடியலை. பலவீனமான இதயம் - இப்ப வயிறு வலி - அது கேன்ஸரால்ங்கறதைக் கண்டு பிடிச்சிருக்காங்க. இந்நிலையில் நான் தாத்தாவை அலைக்கழிக்க முடியாதே? இப்போ நான் இங்கே வந்ததற்கான காரணமும் கூட தப்புதான். ஆக நீங்க அதற்குச் சம்மதிக்கா விட்டாலும் பரவால்லீங்க. ஆனா நான் கடவுளிடம் முறையிட்ட அந்த நிமிஷம் ருக்மணி வந்து என்னிடம் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லவும்... எனக்குள் புது நம்பிக்கை..."

"யாரது ருக்மணி?"

"மருதுவின் மனைவி. அவ சொன்னா... உங்களுக்கு என் அப்பாவை, அவர் திறமையைத் தெரியும்னு. தாத் தாவைக் கூட உங்களுக்கு ஒரு விதத்தில் பரிச்சயந்தான்... அப்பாவைப் போன்ற கலைஞரான உங்களுக்கு எம்மனை புரியும்னு நினைக்கறேன். தவிர உங்களுக்குக் கல்யாண மாகலை..."

அத்தனை ஜிலேபி சுற்றலுக்குப் பிறகு அவள் அங்கே வந்ததற்கான காரணத்தைச் சொல்லி அசோக் முழு ஊமையாய் நின்றான்!

11

''இரட்டை அதிர்ஷ்டம்', 'டபுள் சந்தோஷம்' [illegible] இதுதானப்பா! இந்த ஆளில்லாக் காட்டிலும் இப்படி அழகான இரு பெண்கள் மாறி மாறி உன் கதவைத் தட்டுவதை வேறெப்படி சொல்றது?''

ரகு பிரமிப்பாய் சிலாகிக்க, அசோக் ஒரு முழு பாட்டில் தண்ணீரை மடமடவென்று குடிக்கலானான்!

புலன்கள் எப்போதும் ஒரு படைப்பாளிக்குக் கூர்மையாய் இருக்க வேண்டும் என்பவன் போதைக்குப் பழக வில்லை.

ஆனால் இப்போது சற்று கிறுகிறுத்த தன் மூளைக்கு லகானிட, மது உதவியிருக்குமோ என்ற யோசனை!

செம்புழுதிப் புயல் போல - கன்யா,

தூயப் பனிக்காற்றாய் - கனகாங்கி - இருவரும் தன்னை மோதிய வேகத்தில் கிறங்கித்தான் போயிருந்தான்!

ஐஸ் நீரால் முகத்தையும் கழுவியவன் உட்கார்ந்து [illegible]னகாங்கி சொன்னதை மறுபடி அசை போட முயன்றான்!

''உங்களிடம் இப்படி கேட்பது முறையில்லைதான் - [illegible]ால் எனக்கந்த மகேஷ், நரேனைப் பார்க்கவே வெறுப்[illegible]ருக்குது.

[illegible] வாழ்வெல்லாம் அந்தக் குடும்பத்தில் என்று [illegible]வே பயம்மாயிருக்குதுங்க... உறவான குடும்பம்

[illegible] வேறு வழி [illegible] குடும்பத்தாலும் இந்த [illegible] தாத்தா சம்மதிக்க இருக்காங்க...''

''[illegible] கட்டாயக் கல்யாணம்? அப்படியெல்லாம் இன்னும் நடக்குதா என்ன? [illegible] கல்யாண வாழ்வெனும் கான்செப்டே கம்மி...''

கனகாங்கி விழித்ததைப் பார்த்தவன் '[illegible] - டுகெதர்' பற்றி பேச இருந்ததை வெட்டி விட்டு -

''சொல்லுங்க'' என்றான் பெருமூச்சுடன்.

அறியாப் பெண்ணிடம் பேசக்கூடிய பேச்சல்லவே அது!

''கல்யாணம் செய்துக்க எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை... ஆனா யாரைங்கறது முக்கியமில்லையா?''

'எக்ஸாக்ட்லி' என்று ஆமோதித்தவனுக்குள் 'சிறைக்குள் அடைபட வேண்டும் என்றாகி விட்டாலும் அங்கு தன்னோடிருக்கும் கூட்டாளியேனும் சுவாரஸ்யமான நபராய் இருக்க வேண்டாமா?' என்ற நக்கலான யோசனை!

கல்யாணம் என்ற பேச்சே அவனுக்கு ஆகவில்லை. ரகு, கன்யா தனக்கு ஏற்றப் பெண் என்று சொன்ன பிறகும் கூட அசோக்கிற்கு அந்த பந்தத்தில் ஈடுபாடில்லை.

ஆனாலும் தான் கனகாங்கியின் கை பிடிப்பதான கற்பனையில் நிச்சயம் ஒரு மயக்கமிருந்தது!

ஆனால் அந்த மாய மயக்கத்தினுள் அவள் அவனை அமிழ விட்டு விடவில்லை.

''வந்து - நடக்கப் போவது ஒரு நாடகந்தான். நீங்கள் வந்து... தாத்தாவிடம் என்னைப் பெண் கேட்பது ஒரு வேஷந்தான். தாத்தாவிற்குமே என்னை அந்தக் குடும்பத்தில் தர ரொம்ப விருப்பமில்லை. ஆனால் வே[illegible]

வழியில்லாத இக்கட்டு. வேறு ஒரு [illegible] நிச்சயம் அவர் மனசு மாறிடும்... நாளும் [illegible] உங்களைப் பிடிச்சிருப்பதாய் சொன்னால்... [illegible] மறுப்பு சொல்லிடுவாங்க தாத்தா...''

எதுவும் முன்பே இங்கிதமாய் -

''கல்யாணம் நடத்திட்டு வர்றேன்'' என்று வெளியேறி விட்டிருந்ததால் கனகாங்கி துணிவைத் திரட்டிப் பேசியிருந்தாள்.

சொல்லி முடித்த நிம்மதியுடன் இவனை ஏறிட்டாள்.

''அந்த மகேஷ் எப்படி?''

''எப்படின்னா?''

''பார்க்க எப்படியிருப்பான்?''

கலைஞன் என்பதால் போலும் - அவனது அழகுணர்வு அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கத் தூண்டியது!

''தெரியலை... மொத்தத்தில் அவரை எனக்குப் பிடிக்கலைங்க. அவங்கம்மா என்னைப் பெண் கேட்டது தாத்தாவின் சொத்துக்காகத்தான்.''

தன் பேரழகுப் புரியாமல் பேசுகிறதே இந்தப் பெண் என்று வியந்தவனுக்கு -

'உனக்கு என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா?' என்றும் கேட்க ஆசைதான். ஆனாலும் நேரடியாய் கேட்காமல் ஜிலேபி சுற்றலாய் -

''என்னையும் பார்த்ததேயில்லையே நீங்க? எப்படி நம்பி இப்படி ஒரு கோரிக்கையுடன் வந்தீங்க?'' கேட்டான்.

''எதுக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு - [illegible] தெரியறதுக்குள்ளேயே தன்னை [illegible] நீங்களும் ஒரு காரணம் - உங்களை [illegible] நம்பிக்கை.''

''சரி - ஆனா தாத்தா உடனே கல்யாணத்தை நடத்திடணும்னா என்ன பண்றது?''

''பிறகு அதற்கான புது பொய்யை யோசிக்கலாம்'' என்றவளின் முகம் மறுபடி வெளிறியது.

இதுவரைத் தன் திட்டத்தை விவரித்ததில் சிவந்திருந்த அவள் முகம் மாறியதை கவனித்தான்.

சூரிய ஒளியே படாமல் சந்திரனின் பால் ஒளியில் மட்டும் நனைந்ததால் தான் இத்தனை வெளுப்பாயிருக்கிறாளோ?

''என்ன யோசனை?'' மிருதுவாய் கேட்டான்.

''ல்ல... தாத்தா சொல்வாங்க -

'பாவத்துக்குப்
பல கருவிகள்
உண்டு
அவை
எல்லாவற்றுக்கும்
கைப்பிடி
ஒன்றுதான் - பொய்' என்று!''

''ஆக, பாவம் செய்றோமேன்ற தவிப்பு? பிடிக்காத வரைக் கல்யாணம் செய்வதுமே பாவம்தான் - அதிலிருந்து உங்களைக் காப்பாற்ற -

ஒரு சின்ன பொய் - உங்க பேத்தியை நான் கல்
கலங்காம காப்பாத்தறேன் ஐயான்னு... இதிலென்ன
தப்பு?"

"செய்வீங்களா?"

"ஒரு சந்தேகம் கனகாங்கி - உங்க மனசில் வேற யாரேனும் இருக்காங்களா? அதாவது தாத்தா மனைக்க சம்மதிக்க மாட்டார்னு நீங்க அஞ்சுவது போல வேறு யாரே னும்?" சிறு குழந்தை போல தலையாட்டினாள் வேக மாய்.

அவனுக்கு அவளை அப்படியே அள்ளியெடுத்து சுற்ற வேண்டும் போலிருந்தது.

நல்லவேளை ரகு இதை எல்லாம் பார்க்கவில்லை என்றும் ஒரு நிம்மதி.

அல்லது ஒரு சிறு பெண்ணின் முன் தான் இப்படி உளறலும் உதறலுமாய் உட்கார்ந்திருப்பது பற்றி கேலி பேசியே கொன்று விடுவான் அவன்!

ஆனால் இப்படி ஏதேதோ பேசியபடி உட்கார்ந்திருந்த புது அனுபவம் அசோக்கிற்கு மிகப் பிடித்திருந்தது. கனகாங்கியுமே கூட இப்போது சற்று இயல்பாய் இருப்பது போலத்தான் இருந்தது.

"பெரியவரை வந்து பார்த்து - நம் கல்யாணத்தைப் பற்றி எப்படியேனும் பேச்சை ஆரம்பிக்கறேன், கனகாங்கி."

இவன் சொல்ல, முழு நிலவின் விகசிப்புடன் மலர்ந்தது அவளது சின்ன முகம்.

"தாங்க்ஸ் - இன்னும் எவ்வளவு நாள் இங்கே இருப் பீங்க?"

"வேலைகளை முடிச்சிட்டு ஒரு ஓய்வு. மாற்றத் திற்காய் இங்கே வந்தேன். எனக்கு ரகு - ப்ரண்ட், பார்ட்னர், செக்ரட்டரி எல்லாமுமாய். இந்த அமைதி ரொம்பப் பிடித்து போக, இன்னும் கொஞ்சம் நாள் தங்கி, வேலைகளையும் இங்கேயே செய்யலாமா என்கிற யோசனை."

"இந்த பண்ணையை வாங்கப் போறீங்களா?"

"தெரியலை..." தடுமாறினான். "ஒரு ஓவியர், கலைஞர் களுக்கான கிராமமாய் இதை உருவாக்கலாம். இந்த அமைதியான பசுமையும், தூரத்தே வரிசையாயிருக்கும் நீல நிறப் பிசின் மரங்களும், முக்கியமாய் நூதனமான ஒரு வாசனையும்..."

"அது தாழம்பூ."

"கேள்விப்பட்டதில்லையே...?" புருவம் சுருக்கினான்.

"நாற்பது வருஷத்துக்கு முன்னே அந்தப் பெயரில் ஒரு தமிழ் சினிமா வந்ததாய் தாயம்மா சொல்லுவாங்க."

"அதான் எனக்குத் தெரியலை. நீங்க வந்ததும் அந்த வாசனை தூக்கலாயிருக்குது."

"தினம் சூடிக்குவேன்..." என்றவளின் விரல்கள் தன் கூந்தலை நீவின.

"இங்கே தாழம்பூ மரம் எங்கேயிருக்குது?"

சட்டென சிரித்தவளின் கன்னங்கள் விம்மியதை தலை சாய்த்து ஒரு நாய்க்குட்டியைப் போல வியந்து பார்த் திருந்தான்.

அதைக் கவனித்தவள் சிரிப்பை அடக்கியபடி,

"அது செடி, மரமெல்லாம் இல்லைங்க. இது புதர் - தாழம்புதர்னுவாங்க. முள்ளான புதரின் நடுவே மடலாய்

இந்தப் பூ இருக்கும். அதன் இதழ்களைப் பிரிக்க சடையில் வைத்துப் பின்னுவாங்க. நான் வெறுமே வாசனைக்காக சுருட்டி வச்சுக்குவேன்."

"ஏதோ ஓலை போலிருக்குது - ஆனா அசாத்திய வாசனை!"

"எங்கம்மாக்கும் தாழம்பூவின் வாசனை ரொம்ப பிடிக்குமாம். அவங்க பெட்டி, அலமாரியில் தாழம்பூ இருக்குமாம். அதான்... அம்மா ஞாபகமாய் நானும் அதைச் சூடிக்கிறேன்."

பெற்றவர்களை இழந்து, அவர்களின் நினைவுடன் நாட்களை நகர்த்தும் இந்த இளம் பெண், மிஞ்சிய தாத்தாவின் உறவுமின்றி எப்படி சமாளிப்பாள்?

நிச்சயம் இந்தச் சின்னவளுக்கு உதவத்தான் வேண்டும். அல்லது மரணத்தின் பிடியிலிருக்கும் பெரியவர் எடுக்கும் அவசர முடிவில் இவளது வாழ்வே நரகமாகிப் போகலாம்!

"நாளை உங்க தாத்தாவைப் பார்க்க வர்றேன் கனகாங்கி. நிச்சயம் நல்ல முடிவு வரும்" - குரலில் நிறைய நம்பிக்கையுடன் பேசினான்.

தலையசைப்புடன் எழுந்தவளின் முகம் வந்ததற்குத் தெளிவாகவே தோன்றியது.

இருளில் அவளைத் தனியே அனுப்ப மனமில்லாமல்,

"இருங்க - துணைக்கு வர்றேன்" என்று ஒரு டார்ச்சுடன் இவனும் கிளம்பினான்.

நிலவொளியில் இருவரும் மௌனமாகவே நடந்தார்கள்.

"இனி நான் போயிடுவேன்" - என்றவள் இவனது சம்மதத்திற்குக் காத்திருக்காமல் சற்று வேகமாய் நடந்து விலகினாள்.

வெளிறிய புடவையில் ஒரு புகை போல நகர்ந்தவளை, அவள் தனது பெரிய பழைய வீட்டின் நிழலுக்குள் கரைந்து காணாமற் போகுமட்டும் பார்த்தபடியே நின்றான் அவன்.

12

'ஒரு சூழ்நிலையைச்
சரியாக, முழுமையாய் நீ
புரிந்து கொள்ளும் முன்பு
இருந்த உன் மனநிலைதான்
தன்னம்பிக்கை.'

என்று கிண்டலான புதுமொழி உண்டு.

அதற்கு ஒப்பான பழமொழி 'ஆழம் தெரியாமல் காலை விடாதே' என்பதுதான்!

மறுநாள் காலை எழுந்த அசோக்கிற்கு, முன்தின இரவு தான் கனகாங்கியின் வேண்டுகோளிற்கு சம்மதித்தது, அப்படி ஒரு அசட்டுத்தனமான குருட்டு முடிவு என்றே பட்டது!

தவிர நடந்ததெல்லாம் கனவோ என்றெண்ண[illegible] பிரமையில் அமர்ந்திருந்தவனை, முழு விவரம் தெரிந்த[illegible] ரகு கிண்டலடித்தபடி சுற்றி வந்தான்!

"ஓட்ஸ், டோஸ்ட் ரெடியப்பா. ஆம்லெட் இப்[illegible] போடவா, நேரமாகட்டுமா?"

"ம்ப்ச்... நானே குழப்பத்தில் இருக்கேன் ரகு..."

"எப்போ சாப்பிடறதுங்கறதில் என்னப்பா குழப்பம்?"

தன் நீண்ட விரல்களால் கலைந்த தலைமுடியைக் கலைத்து, மறுபடி கோதினான் அசோக்.

"அழகுப் பெண்களைப் பார்த்து, மணிக்கணக்கில் பேச தெம்பு வேணுமே - அதற்கேனும் சாப்பிடணுமில்லையா? முறைக்காதேப்பா - வயிறு காலியாய் இருந்தால் மூளை மேலும் குழம்பும்..."

ரகு தன் கையில் திணித்த தட்டிலிருந்ததை அளைந்து, கொறிக்க ஆரம்பித்தான் அசோக்.

நண்பன் சொன்னது போல நிரம்பிய வயிறால் மூளைச் சற்று தெளிந்தது போலிருக்க, ரகுவிடம் முந்தின இரவின் சம்பவத்தை ஓரளவு கோர்வையாய் சொன்னான்.

"ஆக வாக்குக் கொடுத்துட்டோமேன்னு இப்ப உனக்கு உதறுது? இந்த நாடகத்தில் கதை, வசனம், தயாரிப்பு, டைரக்ஷன் எல்லாம் அந்த மேடம்தான். நடிப்பு மட்டும்தானே நீ? ஆக போய் ஹீரோவாய் என்ட்ரி தந்து பெரியவர் மனசில் நம்பிக்கை ஒளியை ஏற்றி விட்டு வாப்பா!"

"அப்படிச் சுலபமான விஷயமா அது? எதேச்சையாய் தன்னை சந்திக்க வரும் இளைஞனை நம்பி யாரும்

தங்களின் பெண்ணைத் தாரை வார்ப்பாங்களா ரகு? இப்படி ஒரு கோரிக்கையோடு நான் பெரியவரிடம் பேசப் நிற்க முடியுமா - முழு முட்டாள்தனமில்லையா அது?"

'சரியான முடிவு எடுப்பது
அனுபவத்தால் வருகிறது
அனுபவம், தவறான முடிவு
எடுப்பதால் வருகிறது!'

என்று ரகு தன் பங்கிற்கு ஒரு புதுமொழியை அவிழ்த்து விட்டான்! ஆக எல்லாம் ஒரு அனுபவத் தானேப்பா?"

"தெரிந்து தவறான முடிவை எடுக்கக் கூடாதே ரகு."

"தேவதையாட்டம் ஒரு பெண் வீடு தேடி வந்து வரம் கேட்ட பிறகு மறுக்கவும் முடியாதேப்பா!"

ரகு சோகமாய் தலையசைத்தான்.

"அசோக் உன் அடுத்த வேலைகள் சம்பந்தமாய் நீ சில கம்பெனி நிர்வாகிகளுடன் பேசுவதுதான் இன்றைக்கான ப்ரோக்ராம். அதற்காய் காலை நேரம் அப்பாய்ன்மென்ட் கூட வாங்கியாச்சு. ஆக நம்ப வேலையை முதலில் கவனிப்போம்."

"இந்தக் குழப்பத்தோடு நான் பிஸினஸ் டீல் பேச முடியாது, ரகு. அதை ஒத்தி வச்சிடு... பை த வே... பேர் தாழம்பூவாம்."

"அட... அப்படி ஒரு ராகமா?"

"ச்சேசே... அவ பெயர் அதுவில்லை ரகு - அவ பேர் கனகாங்கி - இசை போலவே இனிமையாய் இல்லை?

நான் இப்போ குறிப்பிட்டது அந்த ரோதனை வாசனையைத் தரும் பூவின் பெயரை."

"ஓஹோ - நம் பட்டணத்து நாசிகள் உணராத, வாசம் கமழ்ட்டியடிச்சதே - அதன் பேர் தாழம்பூவா?" ரகு.

"மெல்லிய ஓலை போலிருந்த அதைக் கருணையா மடித்து தலையில் செருகியிருந்தா..."

"ஓஹோ... அதான் அவங்க நுழைஞ்சதுமே அந்த வாசனை தூக்கியடிச்சதா? அபார அழகும் புது மணமுமா ஒரு பெண் பனி போல மெள்ள உள்ளே வந்ததும் எனக்கு உதறிடுச்சப்பா - மோகினிப் பிசாசோன்னு!"

"கட் த பிசாசு, ரகு! அவளது மோகனமான அழகு!" பரவசமாய் விவரித்தான் அசோக்!

"ஆக நீ அந்த மோகினி அம்மையாருக்காய் பெரியவரைப் போய் பார்த்து பேசத்தான் போறே?"

"ஆனால் முடிவு எப்படியிருக்குமோன்னு சஞ்சலமாயிருக்குது. ரகு..."

சில நிமிஷங்கள் யோசித்த ரகுவின் முகம் பிரகாசமானது -

"இப்படி செய்வோமா? - இப்போ... அதாவது காலையில் நான் அவரைப் போய் பார்க்கிறேன். சமீபமாய் பெண்கள் இல்லாமல் வெறும் மரம், மலைன்னு ஒரு காலெண்டர் போட்டோமே... மாதிரிக்கு அது ஒண்ணு, போன மாதம் உன்னைப் பாராட்டி 'எக்ஸ்பிரஸ்'ஸில் வந்த கட்டுரை - எல்லாம் எடுத்துட்டுப் போறேன். உன் குடும்பப் பின்னணியும் சொல்லி, அசோக் உங்களை சந்திக்கணும்னு பிரியப்படறான் ஸார் - இன்று மாலை

அவனை வரச் சொல்லவான்னு கேட்டு வர்றேன். உங்க மருமகளின் படங்களைப் பயன்படுத்தி, மறுபடி கலை உலகில் திரு. தயாளனின் பெயரைப் பிரபலமாக்கியது எங்க அசோக்னு எத்தி வைக்கிறேன்..."

அசோக் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். குழம்பிக் கிடந்த கண்களில் தெளிவின் வெளிச்சம்.

"குட்... அப்புறம்?"

"அப்புறம் சப்புரம்தான் - அதாவது சப்பிரத் தேர் போல நான் போட்டு வைத்துப் பாதையில் நீ ஜம்முனு வலம் வந்துடலாம் - என்ன?"

அசோக் மந்தகாசமாய் புன்னகைத்தான்!

"வந்து - 'ஆமாமா, ரகு சொன்னது போல, நான் ரொம்ப எலிஜிபிள் பாச்சலர். தாழம்பூ வாசனையோடு தங்க நிலா காயும் இந்தப் பண்ணை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குதுங்க. உங்களுக்கு அம்சமான ஒரு பேத்தியும் இருப்பதாய் கேள்விப்பட்டேன். அவங்களை மணமுடித்தால் என் வாழ்வு பூரணமாகும்'ன்னு முட்டி போட்டுக் கேளப்பா! மனுவைப் போட்டு வைப்போம் - முடிவு கடவுள் கையில்...!"

எப்போதுமே அசோக் கச்சிதமாகவே உடுத்துவான். கலைஞர்களில் பலரைப் போல நாலு நாள் தாடி, கசங்கிய ஜிப்பா, பைஜாமா, பிடரியைத் தாண்டி வழியும் தலைமுடியுடன் அவன் இருந்ததேயில்லை. பெரிய, பிரபல கம்பெனி நிர்வாகிகள், அதிபர்களுடனேயே அவனது வியாபாரத் தொடர்பு இருந்ததால், பேச்சு வார்த்தைகளின் போது அவன் அணிவது ஸூட்தான். பல ஆயிரங்கள் பெறும் ஸூட்டுடன், அதற்குப் பொருத்தமான வெளி

நாட்டு ஹீரோக்களுடன் அவனைப் பார்ப்பவர்கள் அவ
னுடன் பேரம் பேசத் துணிவதில்லை. தவிர இவனது
படங்களின் தரமும் உயர்வானதாகவே இருக்கும் என்ற
நம்பிக்கையுடன் விரைவிலேயே ஒப்பந்தத்தில்
கையெழுத்தும் போட்டு விடுவார்கள்!

'வெறும் அட்டையைப் பார்த்து,

புத்தகத்தை எடை போடுவது தப்பு' - என்று இவனை நையாண்டி செய்த ஒரு நிர்வாகியைத் தன் தரமான வேலையால் அசத்தி, மன்னிப்பும் கேட்க வைத்தவன்!

வேலை நேரங்களில் வசதிக்காய் ஜீன்ஸும் டீ-ஷர்ட் அல்லது கதர் குர்தாவுடன் இருப்பவன், ஓய்வுக்காய் வந்த இங்கும் அது போன்ற உடைகளுடனேயே வந்திருந்தான். பெட்டிக்குள்ளிருந்த ஒரு வெள்ளைச் சட்டையை திருப்தியாய் உருவியவன், ஜீன்ஸுடன் அதைப் போட்டு, வெள்ளை டிஸைனிலிருந்த ரீபாக் ஷூவைப் போட, அவனது மிடுக்கும் இளமையும் சட்டென்று கூடின!

"அட்ரா... மாப்பிள்ளை களை வந்து... கலக்குறாரப்பா" - என்று ரகு கை குலுக்கி வழியனுப்ப, அன்று மாலை கனகாங்கியின் வீடு நோக்கி நடந்தவனுக்குள்ளும் சற்று குலுங்கியதுதான்!

வந்த இளம் பெண் அசட்டுத்தனமாய் ஏதோ கேட்க, இவனுமல்லவா அதற்கு ஈடாய் கிளம்பி இருக்கிறான்!

காலையில் பெரியவரைப் பார்த்து வந்த ரகு, "ரொம்ப வாடித்தான் தெரியறார் பெரியவர். நான் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னதை எல்லாம் எவ்வளவு தூரம் கவனித்துக் கேட்டார்னு தெரியலை. மூச்சு விடவே சிரமப்படறார் -

நான் முடிந்தவரை உனக்கான வழியை எளிதாய் போட்டு வச்சிருக்கேன் - குட் லக்."

என்றிருக்கிறான்.

தனக்காய் இல்லாவிட்டாலும் அந்த அனாதரவான பெண்ணிற்காய் அதிர்ஷ்டம் தனக்குத் துணை நிற்கத்தான் வேண்டும் என்ற வேண்டுதலோடு நடந்த அசோக் [illegible] வீட்டை அடைந்தான். காலணிகளைக் கழட்டி விட்டு அதன் குளிர்ந்த படிகளில் பாதம் பதித்தான்.

13

தன்னோடு ரகு வந்தது மிக நல்லதுதான். பேச்சும், சமையலும் சீண்டலுமாய் நாட்கள் கலையாகவே கழிந்திருந்தன. அவன் கொண்டு வந்திருந்த டிரான்ஸிஸ்டரில் அவ்வப்போது சங்கீதம் வேறு!

அன்று காலை சன்னமாய் கேட்ட சினிமாப் பாடல் வரிகள் மனதைச் சிலுப்பி விட்டிருந்தன.

'சட்டென்று சலனம் வருமென்று
ஜாதகத்தில் சொல்லலையே
நெஞ்சோடு ஆசை வருமென்று
நேற்று வரை நம்பலையே.'

நினைக்கத்தான் இல்லை - இப்படி ஒரு பெண்ணிற்காய் மனமெல்லாம் பதட்டத்தோடு அலைவோம் என்று.

[illegible]

புகை போன்ற களகாங்கி கண்களில் தட்டுப் படவில்லை.

எந்த களத்த கதவின் பின்னே அவன்?

பெரியவரின் அறையிலிருந்த இருளும், அமைதியும் அதை ஒரு சமாதி போலவே காட்டியது.

"வாங்க தம்பி..." முனகலாய் வரவேற்றார்.

முன்பு மிக மிடுக்காய் இருந்திருப்பார்தான். நோய் அவரை மென்று சக்கையாக்கி இருந்தது -

அவரை வணங்கியவன், நீண்ட அவரது கைகளைப் பற்றி விட்டு துணுக்குற்றான்!

தோல் மூடிய எலும்புகள்தான் அவை. அழுத்தமே இல்லாத சருகு கைகள்.

[illegible]

"கலைஞனின் விரல்கள் அல்லவா - அதான் இந்த தனை மென்மையாய் இருக்குது" - என்று.

இவன் அவரது உடல்நலம் பற்றி உபசாரணையாய் சிலது கேட்க,

"எங்காலம் முடிஞ்சுது தம்பி. உங்களைப் பற்றி சொல்லுங்க. காலைல வந்த ரகு தம்பி உங்களைப் பற்றி ரொம்ப உயர்வாய் பேசினார். இத்தனை சாதிச்சவர் என்னைத் தேடி பார்க்க வந்ததில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்... உங்களை உபசரிக்கணும் முறையாய்... நீங்க வந்த பத்து நிமிஷத்திற்கெல்லாம் அவளைக் காபி பலகாரம் எடுத்து வரச் சொன்னேன்..."

"இருக்கட்டுங்க."

"எம் பேத்தி கனகாங்கியும் நானும்தான் இந்தப் பெரிய வீட்டில்."

"அபூர்வமான பெயர்."

"எம்மாப்பிள்ளையும் உங்களைப் போல கலைஞனில்லையா? அதான் இந்த ராகத்தின் பெயரைத் தம் மகளுக்கு சூட்டினார்."

"அழகான பெயருந்தான்."

"அவளும் அழகான பொண்ணு. ஆனா இங்கயே அடைஞ்சு கிடந்ததில் கொஞ்சம் மங்கலாய் தெரிவா."

"மனசும் குணமும் மங்கக் கூடாதுய்யா - மனுஷங்களுக்கு அதுதான் முக்கியம்."

பெரியவரின் பார்வை - இவனைப் பிரியமாய் வருடியது!

தான் போட்ட போட்டிற்காய் அசோக் தன்னையேப் பாராட்டிக் கொண்டாலும் தான் சொன்னது கனகாங்கியைப் பொறுத்தவரை உண்மைதானே என்றுமிருந்தது.

இப்படி ஒரு வனச்சூழலில் தன் தாத்தாவிற்குத் துணையாய் பரிவுடன் இருக்கும் ஒரு இளம் பெண் குணவதி தானே?

"உடல் உழைப்புக்கு ஓய்வு தேவைங்கறது போல புத்தியின் உழைப்பிற்கும் ஒரு மாற்றம் தேவைதான் தம்பி. இந்த நீலவேலி பிடிச்சிருக்கா உங்களுக்கு?"

பெரியவர் கேட்டதும்,

'பசுமை, குளுமை, தாழம்பூ மணம், தங்க நிலா, அமைதி' என்று வழக்கமான தன் பாராட்டுப் பட்டியலை நீட்டினான் அசோக்.

அவனது உள்ளார்ந்த உவகையை உணர்ந்த பெரியவர் "அப்போ மருது சொன்னது சரிதான் போல? இந்தப் பண்ணையின் ஒரு பகுதியை வாங்கப் போறீங்களா?" ஆர்வமாய் வினவினார்.

"கலைஞர்களுக்கு இது ரொம்பத் தோதான சூழல் ஐயா. சிற்பம், ஓவியம், கைவினை, எதுவானாலும் இந்த அமைதியில் கற்பனை தடங்கலில்லாமல் ஓடும்... கலையாய் பரிணமிக்கும். ஆனால் அதற்கு நிறைய திட்டமிட்டு, அதைச் செயல்படுத்தவும் வேணும் - ஆக கொஞ்சம் யோசனை... அதாவது தயக்கம். கோடியை முதலீடு செய்து பண்ணை விளைச்சலோடு, கலையையும் அறுவடை செய்வது சாத்தியமாங்கற குழப்பம். நிறைய யோசிக்கணும்."

"ம்ம்..." என்று த்லையசைத்தவரை மறுபடி இருமல் கொத்தி எடுக்க, அந்நேரம் அறையின் கனத்த கதவு மெள்ளத் திறந்தது. முதலில் நுழைந்த தாழம்பூ மணத்தைத் தொடர்ந்து வந்த கனகாங்கி இவனிடம் காபி கோப்பையைத் தந்து விட்டு, பெரியவருக்கு மருந்து தந்தாள்.

பொன்னிறத்தில் மின்னிய கேசரி, முறுக்கு வகைகளை ஜனார்தனன் கைக்காட்ட, இவன் எடுத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் இயல்பாய் இருந்த அந்த இளைஞனின் பார்வை தன் பேத்தியைத் திருட்டுத்தனமாய் தடவவோ, ஓரக்கண்ணால் சீண்டவோ இல்லை என்பதைப் பெரியவரின் இடுங்கிய கண்கள் கவனித்து வைத்தன!

சாத்தூரில் ஒதுக்குப்புறத்திலிருந்த தங்களது பட்டறையில் அதிரடியாய் சில மாற்றங்களைச் செய்ய லானாள் பிரபாவதி!

"டேய் மகேஷ், அந்தப் பழைய டயருக மலையாட்டம் குமிஞ்சி கிடக்குதே - மொத்த விலைக்கேனும் போட்டுத் தீருடா."

"அப்பப்போ அதை ரீட்ரெட் செய்து வித்தா கூடுதல் லாபம்மா."

"பம்பர் ஜாக்பாட் அடிச்சாச்சே - இனி எதுக்கு ஐந்து பத்துக்குக் கணக்குப் பார்க்கணும். அந்த இரும்பு தகடுகளையும் வித்து ஒழி. வர்ற காசுல வொர்க் ஷாப்பிற்கு வெள்ளை அடி - உன் ஆபீஸுக்கு ஏ.ஸி. மாட்டு."

"எம் பெட் - ரூமுக்கும் ஏ.ஸி. வேணும்மா - கனகா என்வீட்டுல குளுகுளுன்னு வளர்ந்தவ."

"போடுவோம், போடுவோம். முதல்ல வெளியே பார்க்கறாப்புல இருக்க விஷயங்களை சீராக்குடா. பட்டறைப் பசங்களுக்கு புது செட் காக்கித் துணி எடுத்துக் கொடு. கிரீஸ்ல ஊறி அவனுங்க யூனிஃபார்ம் எல்லாம் நைஞ்சு கிடக்குது. பட்டறைக்கு புது மண்ணு அடி. கிரீஸ் உறைஞ்சு கருந்திட்டாய் கிடக்குது தரை. பார்வைக்கு அலங்காரமா நாலு குரோட்டன்ஸை நட்டு வை. வர்றவ இந்த வெக்கை வெட்டாந்தரையக் கண்டு மிரண்டுறக் கூடாதுல்ல?"

மனைவியின் ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கண்ட செல்வராஜ் மெள்ள கேட்டார் -

"என்ன பிரபாவதி - கல்யாண தேதியே குறிச்சுட்டப்புல பேசுறே?"

"மாமாக்கு டாக்டரு தேதி குறிச்சுட்டார்... அந்தக் காரியம் முடிஞ்ச பிறகுதான நாம நல்லதுக்கு நாள் பார்க்கலாம்? ஆனா அவருக்கு வியாதி வந்ததுக்கு நாம நன்றி சொல்லணும் - நாலு வித வியாதியோட [illegible] லில அடைஞ்சு கிடந்தவருக்கு இப்ப கேன்ஸரும் வா. இனி எங்கேன்னு போய் மாப்பிள்ளைத் தேடுவாரு? நிலைமையைப் புரிஞ்சு நான் சிங்கமாட்டம் ரெண்டு பயலுகளைக் கூட்டிட்டுப் போய் நின்னதுல அவருக்கு ரொம்பத் திருப்தி."

இல்லாத தன் கழுத்தை ஆட்டி ஆட்டிப் பேசினாள் பிரபாவதி!

குரலைத் தாழ்த்தி மனைவியை சற்று அதட்டினார் செல்வராஜ் -

"மூத்தவனை மட்டும் கூட்டிட்டுப் போகாமல், அதென்ன இளையவனையும் சேர்த்து கூட்டிட்டுப் போனே? அத்தனை கௌரவமாய் இல்லையே அது?"

"உங்களுக்கு உலகந் தெரியாது. இளையவன் கொஞ்சம் நிறமா, டிசைன் சட்டைப் போடறவன். அந்தப் பொண்ணுக்கு அப்படிப்பட்ட பையனைத்தாம் பிடிக்கும் னால், அந்த சான்ஸை நாம தவற விட்டுறக் கூடாதுல்ல?"

மனைவி மறுபடி கழுத்தை ஆட்டியபடி கேட்க, கணவர் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்!

ஆனால் அதையெல்லாம் பிரபாவதியின் வேகத்திற்குத் தடை போடவில்லை. அவள் கணவன் சொல்லை எப்போது கேட்டாள் இப்போது புதிதாய் கண்டுகொள்ள?!

14

[illegible]

இவர் செய்திகளுடன் உட்கார்ந்திருக்கையில் எதிரே உட்கார்ந்து தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வது போல அவள் புலம்புவது இவர் காதில் விழுந்தது தான் -

''அந்தப் பொண்ணு அப்பிராணியாத் தெரியுது. இந்தப் பயலுகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்கலை. மூத்தவன் மகேஷுக்கும் அவளுக்கும் பத்து வயசு வித்தியாசங்கற தாலதான் நா இளையவனையும் கூட்டிட்டுப் போனது. ஆனா நல்லவேளையா பெரியவர் மூத்தவனே தன் மாப்பிள்ளையாகட்டும் என்பதாய் சொல்லிட்டாரு. மூத்த சம்பந்தத்தை வச்சு சின்னவனுக்கும் வலுவான இடமாத் தேடி எடுத்துர மாட்டேன்?''

ஆனால் இளைய மகனின் முகம் சரத்தில்லாமல் இருந்ததையும் தகப்பன் கவனிக்கவே செய்தார்.

இந்த வீட்டில் அந்த 'அப்பிராணிப் பெண்' வந்து என்னென்ன பாடு படுமோ என்று அவருக்குள் கிலேசம் தான்.

பெரியவர் வீட்டு சம்பந்தம் இவர்களுக்கு அதிகம் தான்.

[illegible]

''காதுல விழுந்ததை நம்பவும் முடியலை. ஒண்ணுமில்லைன்னு ஒதுக்கவும் முடியலை...'' என்றவள் சற்று உரக்கவே சொல்லியும் கூட செல்வராஜ் செய்தித் தாளிலேயே மும்முரமாயிருந்தார்.

சொல்ல வேண்டுமென்றால் பிரபாவதி சொல்லித் தீருவாள் - மற்றபடி கேட்டு அவளிடமிருந்து ஒரு தகவலும் உருவிவிட முடியாது!

மேலும் குரலை உயர்த்தியவள் -

''என்னன்னு கேட்க மாட்டீங்களாக்கும்? உலக செய்தியில கனா காணுறாரு'' அதட்டினாள்.

''சொல்லு'' - என்றபடி அவரும் செய்தித்தாளை மடித்தார்.

''நீலவேலியின் மறுபக்க பண்ணையில வாட்ட சாட்டமா ஒரு வாலிபப் பயல் வந்துத் தங்கியிருக் காணாம்.''

''அது உங்க மாமா நிலமில்லையே - பிறகென்ன?''

''ஓய்வுக்கென்று அங்க வந்து உட்கார்ந்தவன் இந்தப் பக்கமும் உலாவுறான் போலியே? அங்கயே பண்ணை

[illegible] ஒரு பகுதியை வாங்கிப் போட்டாங்க [illegible] வுக்கு அந்த இடம் அவனுக்குப் பிடிச்சிருக்காம் [illegible] போக. இந்தப் பொண்ணு - அதான் நம்ப [illegible] கனகாங்கி அவங் கண்ணுல பட்டுத் தொலைச்சுட்டா [illegible] போல!"

"பெரியவர் இருக்கறது தனியிடமாச்சே?"

"இரண்டு பண்ணைக்கும் இடையே நடக்கற தொலைவுதான். மேடு ஒண்ணு ஏறி இறங்கற குறுக்கு வழியேப் போனா, பத்தே நிமிஷ நடை. அந்த வாலிப பயனுக்குப் பெரியவரை முன்னமே அறிமுகம் போல. அந்த ஹோதாவிலே அவன் மாமா வீட்டேறி வந்து பேசிட்டுப் போகையிலே, கனகாங்கி அவன் பின்னே ஓடிப் போயி ஏதோ பேச்சுக் கொடுத்தாளாம். அதுக்கு அந்த பயலும் துணிவாய் இவ கையப் பிடிச்சானாம். கேட்டதி லேருந்து எம்மனசே சரியில்லை."

"இந்த காலத்தில் ஆணும் பெண்ணும் பேசறதும், கை கொடுத்துக்கறதும் சகஜமாயிடுச்சு."

"இந்தப் பொண்ணு அப்படி வளரலைங்கறேன். பண்ணை வீட்டிலேயே அடைஞ்சு வளர்ந்தவ - காலேஜ் படிப்புக்குக் கூட அவளை வெளியே விடலியே மாமா? ஆக பூஞ்சையா, பயந்து பம்மிதான் நடமாடறா. நிமிர்ந்து நின்னு கூட பேசறதில்லை. நம்ப பயல்களை ஏறெடுத் தும் பார்க்கலை."

"அவளுக்கு அவனுகளைப் பிடிக்கலை போல..."

"வாய வச்சிட்டு உளறுறது! ஆறுதலா ரெண்டு வார்த்தை சொல்ல வருதா?" பற்களைக் கடித்தபடி பொறு மினாள் பிரபாவதி.

பெரியவரைப் பார்த்து வந்ததிலிருந்து அவள் கடந்த [illegible] நாட்களாய் ஜரிகையுள்ள பட்டு கட்டி, கட்டாய [illegible] சரம் சூடி அட்டியலும் கல் வளையலுமாய் [illegible] வரும் தாய்குலம் போலவே தோற்றமளித் தாள்!

குதூகலம் தாளாமல் கணவரிடம்,

'நீலவேலி குளுகுளுன்னு இருக்குது. வெயில் காலம் நாம மூணு மாசமேனும் அங்கயே போய் தங்கிடணும். அங்கே இருக்கற ரெண்டே பேருக்கு அந்த வேலையாட் கள் - அவங்க சமையலை மேற்பார்வை பார்த்து, விதவித மாய் சாப்பிட்டு, காலார நடந்து... நம்ப வாழ்வே செழிப் பாகப் போகுது - பாருங்க..' என்று அளந்து தீர்த்தவளுக் குள் இப்போது குழப்பம்.

"இதெல்லாம் - அதாவது இந்த வாலிபப் பையன், கனகாங்கியிடம் பேசி, கைப்பிடித்தது எல்லாம் - யாருடைய கதை?" என்று செல்வராஜ் கேட்க, மனைவி மறுபடி தன் பிரதாபத்தை கடை பரப்பினாள்.

"முழுசாய் மாமா சம்மதம் சொல்லலையே? ஆக நாமும் பிடிச்ச பிடியை விட்டுடக் கூடாதுன்னு நான் அங்க காவலுக்கு இருந்தவனைப் பிடிச்சு பேசு தந்தேன். 'எம்மகன்தான் இந்த வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாகப் போறான். இடையே எது நடந்தாலும் எங்களுக்குத் தெரிய படுத்துப்பான்னு' அந்த முட்டாள் கையில முந்நூறு ரூபாவத் தந்துட்டு வந்தேன்."

"ஆக தகவல் தந்தானாக்கும்?"

"போன் போட்டு அரை குறையாய் பேசினான். காலையிலேயே ஒருத்தனும் சாயங்காலமாய் வேறு ஒருத்த[illegible]மாய் பெரியவரைப் பார்க்க வந்ததாயும், இந்தப்

பொண்ணு அவம் பின்னால ஓடிப் போய் பேசியதாயும்... அதென்ன கையப் பிடிச்சுப் பேசறது? நாம காத்திருந்தது போக அவன் அவளைக் கூட்டிட்டுப் போயிடுவானோன்னு கலக்கமாயிருக்குது...''

''உங்களை சந்தித்தது சந்தோஷம்... ஐயா. நான் கிளம்பறேன்'' என்று எழுந்து அசோக் கை கூப்ப, பெரியவரின் நரம்பான கைகள் அவனை மறுபடி நடுக்கத்துடன் பற்றிக் கொண்டன.

''ஆமா தம்பி. தோட்டத்துப் பகுதியில் விளக்குகள் கிடையாது. ஓரளவு வெளிச்சமிருக்கும்போதே நடந்தால் தான் உங்களுக்கு வசதி'' என்றார்.

''நிலா வெளிச்சம் போதுங்க.''

''மறுபடி வருவீங்களா தம்பி - அதாவது நீங்க இங்கிருந்து போவதற்கு முன்னே...?''

''கண்டிப்பாய். மருதுவிடம் சொல்லி அனுப்பினீங்கன்னா எந்நேரமும் வந்து உங்களைப் பார்க்க நானும் ஆவலாய்தான் இருக்கேன்ங்க...''

''நல்லது.'' என்ற பெரியவர் ஆயாசத்துடன் கண்களை மூடிக் கொள்ள இவன் மெள்ள வெளியேறினான்.

காலணிகளைப் போட்டுக் கொண்டு இவன் சற்று தூரம் நடப்பதற்குள் மெல்லிய சத்தம் ஒன்று அவனுக்குக் கனகாங்கி தன் பின்னே ஓடி வருவதை உணர்த்தியது.

பெரிய வேப்பமர நிழலான கருமைக்குள் ஒதுங்கிக் காத்திருந்தான். மல்லிகைப் பூப்பந்து போல ஓடி வந்து சேர்ந்தாள்!

''தாங்க்ஸ். காலைல உங்க பிரண்ட் மட்டும் வர. கொஞ்சம் பயம்மாயிடுச்சு. அவர்ட்ட ஏதும் பேச முடியலை. பிறகு தாத்தா சாயங்காலம் விருந்தாளி வருவதாயும் காபி, பலகாரம் வேணும்னு சொல்லவும் தான் நிம்மதியாச்சு..''

''ஆனா வந்த வேலையை நான் முடிக்கலை... ஏன் ஆரம்பிக்கவும் கூட இல்லை கனகாங்கி'' - என்றான் சிறு வருத்தத்துடன்.

''என்ன?''

''கல்யாணப் பேச்சே நான் எடுக்கலை. அது அனாத்தமாய் கூட போயிருக்கும்னு பட்டது. உங்க தாத்தாவோடு இயல்பாய் பேசினேன். அவருக்கு என்னைப் பிடித்திருந்தாய் கூட தோணுது. பட், தட்ஸ் இட். எடுத்ததும் கல்யாணம் பற்றி பேசுபவனை அவரால் நம்ப முடியுமா...?''

நேற்றை விட இன்று அதிகரித்தது போலிருந்தது அவள் அழகு... பனிநீர் போலிருந்த அதை ஆர்வமாய் பார்த்திருந்தான்.

''உங்களுக்கு எது சரின்னு படுதோ அப்படியே செய்யுங்க. எனக்கு அந்த... ஸீகேன்டு வேண்டாம். தாத்தா மனசு சங்கடப்படக் கூடாது அவ்வளவுதான்'' - என்றாள் மென்மையாய்.

''பப்பப்பா... வேணாங்க கனகாங்கி. தாத்தாக்கு அந்த [illegible] சரியான தேர்வில்லைங்கறதும் [illegible] ஒத்துக்கலாம்... ம்ம்?'' என்றவன் அவளது கைகளை எடுத்து தன்னதில் வைத்து ஆறுதலாய் தட்டினான்.

[illegible]வான பிஞ்சு கைகள்.

அருகிருக்கும் போதெல்லாம் [illegible] இவளது [illegible] பற்றி நிற்பாள். இவளது உள்ளங்கைகளின் [illegible] துடிக்கும் நாடியைக் கிளர்ச்சியூட்டும் [illegible]

ஆனால் கனகாங்கியின் விரல்கள் இவளது [illegible] பிடியில் குருவிக் குஞ்சாய் அடங்கிக் கிடந்தன!

15

வலி நிவாரண மாத்திரைகள் தந்த கிறக்கத்தையும் மீறி, பெரியவர் ஜனார்தனத்தின் எண்ணமெல்லாம் அவரது மனைவி லலிதாதான்!

மிகத் தேவையான பருவத்தில் என்னைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போய் விட்டாயேடி - என்று அரற்றியது அவர் மனது.

அவளும் நரையும் திரையுமாகவே இருந்திருப்பாள் - ஆனால் அவள் உடன் இருக்கிறாள் என்ற தெம்பில் இவர் நடமாடியிருப்பார்! அவளிடம் பேசி விட்டால் ஒரு குழப்பமுமிராது.

உறக்கத்தையும் மீறி அவரது கண்கள் கசிந்தன...

அவர்கள் தம்பதிகளாய் ஜோடி கட்டி வெளியே போவது அபூர்வம். வீட்டிலும் கூட சேர்ந்து உட்கார்ந்து சிரித்து பேசியதை யாரும் பார்த்திருக்க முடியாது.

ஆனால் அவர்களைப் பிணைத்த நேசமும் பாசமும் தனி. தன் வீட்டை லலிதா பராமரித்து ஆளுகிறாள்

[illegible] அவருக்கும், தன் சமையலைத் தவிர மற்றதை [illegible] சாப்பிட மாட்டார் என்பதில் அவளுக்கும் ரொம்ப பெருமிதம்.

உள்ளே ஊறிய அந்த ஆனந்த அன்பிலேதான் - பெரியவர் மறுகல்யாணம் பற்றிய எண்ணம் கூட இன்றி மகள் அஸ்வதியை வளர்த்தது.

நாலாவதாய் பிறந்து தங்கிய அஸ்வதிக்கு முன்பு மூன்று ஆண் குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பறி கொடுத்ததில் நலிந்து சோர்ந்து போனாள் மனைவி லலிதா.

ஆனால் வெளி விசேஷங்களுக்காய் இவர் நேரு கோட்டோடு பட்டு வேட்டியில் தயாராகி விட்டால், பார்த்து பார்த்து பூரிப்பாள்!

இவர் சரச சல்லாபமாய் பேசும் ரகமல்லதான் -

ஆனால் ஒரு நாள் சீண்டலாகவே கேட்டார் -

"என்ன லலிதா - நிமிஷத்துக்கு ஒரு தரம் என்னை அப்படி பாக்கறே - ரொம்ப மாறிட்டேனா - என்ன?"

"ம்ஹூம். அந்த காலத்துல கட்டியவரைக் கண்ணாளாம்பாங்க..."

"நாற்பதுகளில் வந்த படங்களில் நாயகி நாயகனை 'கண்ணாளா'ன்னு மூக்காலே விளிப்பது தவறாதே...?"

"என் கண்ணிற்கு நிறைவானவரேன்னு அர்த்தம்ன்னு நினைக்கறேன். ஆக பொருத்தமான பெயர்தான்... உங்களுக்கு. எனக்கே எங்கண்ணை எடுக்க முடியலியே? நீங்க போய் வந்ததும் உங்களுக்கு சுத்திப் போடணும்" என்பவள்.

அதே போல வீடு திரும்பியதும் கைவலிக்க சுற்றி திருஷ்டி கழிப்பாள்!

"அடுப்பிலிட்ட வத்தலும் உப்பும் இப்படியா புகையுமா? அத்தனையும் கொள்ளிக் கண்ணு திருஷ்டி. இப்ப கல்யாணத்தின் அன்னைக்கே எனக்கது புரிஞ்சிடுச்சு..."

"என்ன புரிஞ்சது - எப்படி?"

"மணப்பெண்ணாய் என்னை அலங்கரிச்சாச்சு. ஆனா இன்னும் நா உங்களைப் பார்க்கலை..."

"ம்ம்... தாலிக் கட்டறப்போ அரைப் பார்வையாய்தானே முத முதலாய் என்னைப் பார்த்தே?"

"ம்ம் - ஆனா அதற்கு முன்னமேயே உங்களைப் பார்த்துட்டு வந்த எஞ் சிநேகிதிமார் முகம் சரியில்லை."

"நான் அவங்க கண்ணாளன் இல்லியே..."

"தங்களுக்கு இப்படி கண்ணாளனாய் ஒருவர் கிடைக்காத காட்டம்ங்க! ராஜிக்குக் கல்யாணமாகி இருந்தது - அவ புருஷன் கட்டை குட்டையானவரு. தேவகிக்கு நிச்சயமானவரு கெச்சலாய் கட்டுக் குடுமியோட இருப்பாராம். முதல்ல என்னவோ ஏதோன்னு பயந்த எனக்கு உங்களைப் பார்த்ததும் தானே புரிஞ்சது' - பீற்றலாய் லலிதா சொன்னது இன்னமுமே இதமாய் ஞாபகமிருந்தது!

ஆக இப்போது லலிதா இருந்திருந்தால் - பிரபாவதியை, அவள் மகன் மகேஷைப் பற்றி என்ன சொல்லியிருப்பாள்?

கண்ணுக்குக் கருத்திற்கு நிறைவானவன் என்றா?

நிச்சயமாய் இல்லை!

இவர் விசாரித்த அளவில் பழுது ஒன்றும் இல்லை என்றாலும் அந்தப் பயல்களைப் பற்றி யாரும் பிரமாதமாயும் பேசவில்லையே?

'அவங்கப்பா செல்வராஜுதான் பட்டறை, பெட்ரோல் பங்க்கை பார்த்துக்கறது. பசங்க அவங்க அம்மாவோட சேர்ந்து விருந்து, கல்யாணம், கோயில் விசேஷம்னு ஷோக்காச் சுத்தறவனுங்க.'

'இளையவனுக்கு சூது அதிகம். அவங்க வொர்க் - ஷாப்புல ஃபேன் - பெல்ட், ஆயில்னு எது வாங்கினாலும் அது நிச்சயம் மட்டமான சரக்காத்தான் இருக்கும் - ஆனா விலை அதிகம்.'

லலிதா இன்று வந்து போன அசோக்குமாரைப் பார்த்திருந்தால்... பூரித்துதான் போயிருப்பாள்.

இச்சிறு வயதில் பணத்தோடு பெயர், புகழைக் குவித்திருப்பவன்,

'எங்கப்பா அவ்வப்போது வெளிநாடு போறதுண்டு. அந்த சமயம் அவர் பிஸினஸை நான் கவனிச்சுக்குவேன். ஆக எங்கக் குடும்பத் தொழிலும் எனக்குப் பரிச்சயம் தான்' - என்றிருந்தானே - பொறுப்பான பிள்ளை!

தவிர இரு வருஷங்களுக்கு முன்பு தான் செய்த ஒரு சின்ன உபகாரத்திற்காய் எவ்வளவு முறையும் பணிவுமாய் வந்து நன்றி தெரிவித்தான்?

முதலில் தன் சிநேகிதனை அனுப்பி, நேரம் குறித்து விட்டு, அந்த நேரம் தவறாமல் வந்து தன்னை அவன் வணங்கிய விதம், கையை நோகாமல் பற்றிய பாங்கு, இதமாய் பேசிய அந்த குரல்...

தனக்கு வெந்நீர் தந்த போது, வெகு அருகில் அவனைப் பார்க்க நேர, இவர் கண்களுக்கே கூட அவன் வெகு அழகாகவேத் தெரிந்தானே!

[illegible] வந்த ஏது. அசோக் இன்னும் [illegible] என்று சொல்லியிருந்தாரே? யோசிக்க யோசிக்க இவருக்குள் புது நம்பிக்கை ஊற்றெடுத்தது!

ஆனால் அந்த இளைஞனின் மனதில் வேறு [illegible] ஏற்கெனவே இருந்தால்?

அல்லது அவனைப் பெற்றவர்கள் ஒரு [illegible] பெண்ணைக் குறித்து வைத்திருந்தால்...?

இருக்கட்டுமே... ஆனாலும் தான் கேட்காமல் விட்டு விடக் கூடாது!

'வாழ்வில் இயலாமையால் தோற்றவர்களை விட முயலாமையால் தோற்றவர்களே அதிகம்' - என்ற [illegible] போவின் வாசகம் இவரை அடிக்கடி உந்தித் தள்ளியிருக்கிறது. அவரது தாயாரும் கூட சொல்லுவார் -

'நடக்கச் சோம்பல் பட்டவன் சித்தப்பன் வீட்டுல பெண் எடுத்தானாம்!' என்று.

அதாவது முயற்சி இல்லாத சோம்பேறியின் வாழ்வில் நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நடக்கும் என்பதுதான் அர்த்தம். ஆக சுணக்கமின்றி தான் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமிது!

மெழுகு பொம்மைப் போலிருக்கும் தன் பேத்தியை தனக்குப் பின்பு பாதுகாப்பாய் விட்டுப் போகும் அவசரத்தில் தவறான முடிவை எடுத்து விடக்கூடாது.

கனகாங்கியின் வாழ்வு கோளாறாகிப் போகும். புகைச்சலும் குமைச்சலுமாய் தவித்த தன்னைக் கண்டு மனம் இரங்கித்தான் கடவுள் இந்த அசோக்குமாரை அனுப்பினானோ?

இல்லை [illegible] போலிருந்த தன் சின்னப் பேத்தி [illegible] கருணை அது...!

[illegible] வந்ததைத் தவற விடக் கூடாது.

ஆக அந்த அசோக்கை மறுபடி அழைத்து அவன் நோக்கம் அறிந்து, பிறகு அவனைப் பெற்றவர்களைக் கேட்டு [illegible]

[illegible] அழைப்பு மணியை அழுத்தினார் பெரியவர்!

கனகாங்கியின் முகத்தில் அப்படியொரு 'சிரிப்பு' அது வரை மலர்ந்ததில்லை!

ஒவ்வொரு இதழாய் விரித்த மலரொன்று காற்றில் குலுங்கி மகிழ்வது போல பூரித்தாள்.

இது போன்ற சந்தோஷக் காற்று இதுவரை அவளது வாழ்வில் வீசியதுமில்லையே!

இழப்பு, வேதனை, சுகவீனம், தனிமை, தாத்தாவின் கடுப்பு என்ற அனுபவங்களில் வாய்விட்டுச் சிரிக்க ஏது சந்தர்ப்பம்?

ஆக ருக்மணி அன்றிரவு தன் அறைக் கதவைத் தட்டாமலேயே திறந்து கொண்டு உள்ளே பாய்ந்து வந்து அந்தச் செய்தியைச் சொல்ல... பரவசத்துடன் முழுதாய் சிரித்தாள்!

ருக்மணிக்கும் சந்தோஷத்தில் நாக்குக் குழறியது.

"பெரியவர் அவர வரச் சொன்னாங்களாம்மா... 'பெரியய்யா முகத்தை இத்தனை மலர்ச்சியா நாம் பார்த்ததேயில்ல பிள்ளை'ன்னு எவ்வீட்டுக்காரரு சொல்லையிலே அவரு முகத்துலேயும் அம்புட்டு சிரிப்பும்மா..."

"அவரைன்னா?"

"போங்கம்மா. தெரியாத மாதிரிதான். முதலாளி ஆகப் போறவக பேரைச் சொல்லலாமா?" - ருக்மணி பிகு பண்ணினாள்!

"ல்ல... அந்த இரண்டு பேருமே வந்தாங்க... ரகு ஸாரைக் கூட வரக் கேட்டிருக்கலாமே தாத்தா?"

"வரச் சொன்னது ஷோக்கா வந்த அந்த அசோக்கு ஐயாவைம்மா! அதிலும் வியாபார விஷயமாப் பேச வரச் சொன்னா பெரியய்யா. எதுக்கு அத்தினி சந்தோஷப் படணும்?"

அன்றிரவு உறக்கத்திலும் கூட அடிக்கடி புன்னைகைத்தாள் கனகாங்கி.

வெறுமே மகேஷிடமிருந்து தப்பியதற்காய் தான் இத்தனை மகிழ வேண்டுமா என்றெல்லாம் ஆராயாது அவள் இளமனது குதூகலித்தது.

மறுநாள் காலை பளிச்சென்று ஒரு புடவையைத் தேடி எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டவளின் பின்னலில் சூரிய வடிவில் நறுக்கப்பட்ட தாழம்பூ வழக்கத்தை விடவும் அதிகமாய் கமகமத்தது!

16

பாத்திரத்தைத் திறந்ததும் ஆவியடித்தபடி கிடந்த மல்லிகைப் பூ சாதத்தைப் பார்த்த ரகு அவசரமாய் அதை இரு தட்டுக்களில் பரிமாறினான்.

அடுத்ததாய் அவன் திறந்ததிலிருந்து கிளம்பிய வாசனை அசோக்கின் நாவையுமே ஊற வைத்தது.

"ஆஹா கமகமன்னு வற்றல் குழம்பு - அடுத்ததில் அவியலப்பா. பொரியல், அப்பளத்தோடு பருப்பு பாயசமும் வந்திருக்குது."

வீட்டு சாப்பாட்டிற்காய் ஏங்கிய இரண்டு இளைஞர்களுக்கும் அந்த உணவு தேவாமிர்தமாகவே இருந்தது!

ஆனாலும் தன்னளவு வேகமாய் அசோக் சாப்பாட்டை அள்ளி அடைக்கவில்லை என்பதை கவனித்த ரகு சீண்டினான் -

"என்னப்பா மாப்பிள்ளை - பொண்ணு ஞாபகமா?"

"வேடிக்கை பேசாதே ரகு. அந்தப் பெண்ணை நினைச்சா எனக்குப் பாவமாய் இருக்குது."

"நேர்மாறாய் சொல்றியேப்பா - கனகாங்கி தேவிதான் உன்னைப் பயன்படுத்திதான் ஒரு கெட்டக் கல்யாணத்திலிருந்து தப்பப் போறாங்க."

"அவ அனுப்பிய சாப்பாட்டைதான் நீ இப்படி விழுங்கிட்டிருக்கே."

"அந்த நன்றி மனசில் இருக்குப்பா. ராத்திரிக்கும் சேர்த்தே நிறைய அனுப்பிச்சிருக்கு. இது நாம செய்த, முக்கியமாய் நீ செய்த உபகாரத்திற்காய் தானே?"

அவியலிலிருந்த ஒரு முருங்கைக்காயை சப்பி சுவைத்தபடி சட்டம் பேசினான் ரகு!

"இது உபகாரமா உபத்திரவமோ? நாம போடறதோ வெறும் நாடகம். பிறகு கல்யாணம் நடக்காமல் போக, அந்தப் பெண்ணின் நிலைமை மோசமாகுமே

தவிர... வேறென்ன? நான் காமினியிடமிருந்து தப்பிக்க [illegible] வாம்."

"அம்மா சொல்லக்கூடாது - காமினியும் ஒரு திறமை யான பொண்ணுதான் - ஆனா இந்தக் கல்யாணம் பத்திக் கேள்விப்பட்டால் அவ உடனே வேறு ஒரு அப்பாவியைத் தேட ஆரம்பிச்சிடுவா! பாவம் அவ உன்னைத் தேடி வந்த அந்த நன்றிவு விஜயமெல்லாம் வேண்டாம்!"

மறுகரண்டி சாதம் போட்டுக் கொண்டவன் அகிற் [illegible] சம், சிட்னை துணைக்கு சேர்த்துக் கொண்டான்.

"எனக்கு எந்தப் பெண்ணிடமும் சிக்கும் இஷ்டம் இல்லை ஏது முக்கியமாய் காமினியிடம்."

"சரி - ஆக கனகாங்கி இயக்கும் இந்த நாடகம் [illegible] அவங்க மகேஷ். நரேனிடமிருந்து தப்ப - நீயும் காமினி யிடமிருந்து எஸ்கேப்? ஆனால் கனகாங்கியை நினைச் சால் பாவமாய் இருக்குதுன்னு ஏன் உருகறே?"

"நிஜந்தான். எந்தப் பாசாங்கும் இல்லாத நிர்மல மானப் பெண் அவ. அடிபட்ட பறவை போல இங்கே வந்தவ என்னிடம் தன் கல்யாணம் பத்திப் பேசினப்ப கேட்டேன்.

"நான் உன் தாத்தாவை சந்திச்சு பெண்ணே கேட்டாலும், அவர் நம் கல்யாணத்திற்கு சம்மதிப்பாரான்னு?"

'கண்டிப்பா - என்னா உங்களிடமும் பணமிருக்குதே... அதாவது அப்படி மருது சொன்னான். என்னை வெறுமே சொத்திற்காய் கல்யாணம் செய்பவன் பிறகு கொடுமைப் படுத்துவானோன்னு தாத்தா பயப்படறாங்க. அதுவும் சரிதானே'ன்னு. அந்தப் பெண்ணிற்குத் தன் பேரழகிற்காய்

[illegible] தன்னை அடையத் துடிக்கக் கூடும்கிற எண்ணமே இல்லை."

"அவங்க அழகின் ரகசியமே அதுதானப்பா! தான் என்ற கர்வம் கொஞ்சமும் இல்லாத தூய அழகது!"

"அந்த அழகின் கர்வம் சிறிது இருந்திருக்கலாம். அது உணராத கனகாங்கி ரொம்ப மிரண்டிருந்தா. முதல் சந்திப் பின் போதே என்னிடம், தான் மகேஷைக் கல்யாணம் பண்ண வேண்டியிருந்தால் அதைவிட தாத்தாவுடனே செத்துப் போயிடறது நல்லதுன்னா..."

"அதாவது தற்கொலை? தற்கொலை என்பது உத [illegible] உயிர் எழுப்பும் கூக்குரல். இப்பதான் அந்தப் [illegible]க்காக ஒரு உயிர் [illegible] உன் ரூபத்தில் உதவி வந்திருக்கே - பெண்ணிற்கு [illegible] பிறகென்ன? அந்த பேச்சே இருக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லிடுப்பா."

"ம்ம்" - ஆமோதித்த அசோக் மேல் சாதத்திற்குப் போனான். பிரசாந்தவனது மனம் அதைத் தொடர்ந்து கனகாங்கி தன்னிடம் சொன்னவற்றை அசை போட்டது.

"நீங்க சொல்றதுபோல தாத்தா உங்களை மாப்பிள்ளை யாய் ஏத்துக்காமலேயே போகலாம் - ஆனா அவரைப் பார்க்க நீங்க வர சம்மதித்ததற்கே நான் உங்களுக்கு ரொம்பக் கடமைப்பட்டிருக்கேன் - எப்படி நன்றி சொல்லன்னு கூட தெரியலேங்க" - கூப்பிய கைகளுடன் எழுந்தாள்.

"அதெல்லாம் அவசியமில்லை. இந்த நிலைமையில் உங்களை சில படங்கள் எடுக்க அனுமதித்தால் அதுவே பெரிசு."

"என்னையா?" நிஜமான குழப்பத்துடன் கேட்டாள்.

"[illegible] ஏரு... என் பிரண்ட் [illegible] போனதைப் பார்த்தீங்கல்ல? உங்களை [illegible] அசத்தி ஓட்டுறான்!"

அவள் மேலும் வெளிறினாள்.

"ரொம்ப அழகான பெண் நீங்க, கனகாங்கி..."

"பொய்" - சுருக்கமாய் மறுத்தாள். "அழகுன்னா... இப்போ உங்களைப் பார்க்க வந்து போனாங்களே... அந்த பொண்ணுதான். நட்சத்திரங்களை அள்ளி உடுத்திட்டு வந்தது போல மினுமினுன்னு இருந்தாங்க."

பிரமாண்ட வாணவேடிக்கைகளைக் கண்ட சிறுமியின் பரவசத்திலிருந்தது அவளது முகம்!

'நட்சத்திரங்கள் பல உண்டு - ஆனா நிலா ஒன்றுதான். உங்க அழகு அது போல தெய்வீகமானது... அபூர்வமும் கூட கனகாங்கி.'

அவன் சொன்னதை அவள் நம்பியதாய் தெரியவில்லை!

"நாளை வருவீங்கல்ல?" என்றபடி அன்று கிளம்பியவளைத் தொடர்ந்து, பெரியவரை எப்படி சந்திப்பது - பார்த்து என்ன பேசுவது என்று யோசித்தவனுக்குள் இன்று வேறு சிந்தனைகள்.

ஆக பெரியவருக்கு தன்னைப் பிடித்துப் போனது.

மறுபடி தன்னைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார்.

அந்த செய்தியை வந்து தெரிவித்த மருது கூத்தாடாத குறைதான்!

"பெரியவரு உங்களை வரச் சொல்றாருங்க. அவரு முகம் தேறித் தெரியுதுங்க" என்று, பிதற்றியவனிடம் அசோக் பேச்சு வளர்க்க விரும்பவில்லை.

[illegible] பெரியவர் மசிந்திருப்பார் - அதாவது [illegible] நினைக்குமளவிற்கு!

விஷயம் வேறாகவும் இருக்கலாம் -

தன் உயிலில் எட்டி கையெழுத்துப் போடுவதற்காய் கூட இருக்கலாமே!

எங்கோ கேட்ட வேட்டு சத்தம் அவனை உலுக்கியது.

"என்ன சத்தம் அது ஏரு?"

இருவரது தட்டுக்களையும் கழுவுமிடத்தில் இட்டவன், கை கழுவிக் கொண்டு, ஆளுக்கொரு கிண்ணம் பாயசத்துடன் வந்தான்.

"உன் கனகாங்கியைத் தவிர இந்த அமைதியும் பசுமையுமான எஸ்டேட்டில் வேறு கவர்ச்சிகளும் உண்டுப்பா."

"விஷயத்தைச் சொல்லு."

"இதுவும் போதையான விஷயந்தான்" - ஏருவின் கண்கள் செருகின!

"நீ எடுக்கும் படங்களைப் போலவே உன் பேச்சும் கொஞ்சம் மசமசப்புதான் ஏரு. தெளிவாய் சொல்ல முயற்சி பண்ணு."

"பெரியவர் வீட்டுக்குப் பால் ஊத்தற அம்மாதான் நமக்கு தினம் அரை லிட்டர் பால் தாராங்க... அந்த கலப்படமில்லாத கெட்டிப் பாலில் காபி குடிக்கறது அமிர்தமாயில்லை?"

"ஓஹோ... அதைத்தான் போதைன்னியா?"

"விஷயத்துக்கு வர்றேம்ப்பா. அந்தம்மா பேரு செண்டு. அவங்ககிட்ட பேச்சு தந்தப்போ, அவங்க புருஷன் இதைத்

தாண்டியுள்ள காட்டுப் பகுதியில் ரேஞ்சராய் இருக்காரு சொன்னாங்க -

'எல்லாரும் உங்வீட்டாளுக்கு கவர்மெண்ட்டு உத்தியோகம். உனக்கேன் பால் யாவாரம்றாங்க. அவரு வேலை நித்தமுமே கண்டந்தான். காட்டுல செந்நாய், ஓநாயக் கண்டாலுஞ் சரி, கஞ்சாப் பயிரிடுற பசங்களைப் பார்த்தாலுஞ் சரி - தன்னைப் பாதுகாக்கக் கூட ரேஞ்சரு கையில ஒரு துப்பாக்கிக் கிடையாது. ஒரு டார்ச் லைட் கூட கொடுக்கறதில்லை. விடுப்பும் கிடையாது. பண்டிகை நாளன்னைக்குக்கூட ரோந்து போகணும். இந்த வேலைய விட்டுரு மாமா. நமக்கு நம்ப லட்சுமி பாலூத்துவான்னா கேக்க மாட்டேங்கறே'ன்னு புலம்புவாங்க.''

சிநேகிதன் அந்த பெண் சென்டு போலவே பேசிக் காட்டியதை ரசித்து புன்னகைத்த அசோக்,

''விசேஷ நாளன்று கூட விடாமல் பார்க்க வேண்டிய அத்தனை விசேஷமான வேலையா இது?'' சந்தேகம் எழுப்பினான்.

''பண்டிகை அன்று வாய்க்கு ருசியா கறி சாப்பிடலாம்னு இந்தப் பக்கமுள்ளவங்க வேட்டையாட காட்டுக்குள் புகுந்திடுவாங்களாம்.''

''ஓ... அதான் அப்பப்ப துப்பாக்கி சத்தம் வேற கேட்குதா?''

''அது மட்டுமில்லை விஷயம். தண்ணி வசதி வளமுள்ள இந்த மாதிரி ஒதுக்குப்புற பகுதியில் கஞ்சா பயிரிடுவாங்களாம்.''

''காட்! ஆக நான் நினைச்சது போல இது அவ்வளவு அமைதியான இடமில்லை போல, ரகு?''

''மனுஷன் எதையும் அப்படி விட்டு வைக்க மாட்டானே? ஓடை பக்கமாய் மண்டியிருந்த 'அந்த' செடியைக் கூட பால்காரம்மா காட்டுனாங்க -

'தோ - புளிச்ச கீரைச் செடியாட்டம் வெள்ளைப் பூவோட நிக்கறது தானுங்க கஞ்சாச் செடி! அதோட இலையைக் காயப் போட்டுப் புகைக்கறது. தவிர எக்கச்சக்க விலைக்கும் வித்துடறது. அதை ரேஞ்சமாரு தடுத்தால் சுடப் போறதாய் மிரட்டுறது! எதுக்குங்க இந்த பொழைப்பு? என்று.''

''அந்த சென்டுட்ட நிறைய பேச்சு கொடுத்திருக்கற ரகு. அவங்களைப் போல சுவையாய் பேச வருதே? ஆக கஞ்சாப் பயிரிடறவங்க கையில் துப்பாக்கி வேறா? டேஞ்சரஸ்!''

''சாதாரண நாட்டுத் துப்பாக்கிதான். ஆனா பக்கமாய் நின்னு குறி பார்த்து அடிச்சால் மனுஷ உயிர் கூட எகிறிடக் கூடும்!''

வருத்தமாய் தலையாட்டினான் அசோக்.

''என்னப்பா, திகைச்சுட்ட? இனி இந்த இடத்தை வாங்கணும்கிற ஆசை உனக்கு வராதுன்னு நினைக்கிறேன்... ம்ம்?''

தோள்களை உயர்த்தினான் அசோக்.

''அதிர்ச்சியான தகவல்கள்தான். ஆனாலும் இங்கே வந்ததில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் ரகு. ஏன்னா இங்கேதானே நாம... நான் கனகாங்கியை சந்திச்சோம்? மறக்க முடியாத அனுபவமில்லையா அது..?''

இளம் முறுவலுடன் சிலாகித்தான் அந்தக் கலைஞன்!

17

பல நாட்களாய் வெளிர் நிறப் புடவைகளையே கட்டிப் பழகியவளுக்கு தன்னைச் சுற்றியிருந்த அந்த மெஜந்தா சேலை சற்று சங்கடமாய் பட்டது.

அதன் பளிச்சிடலுக்குத் தன் முகம் ஈடு தர வேண்டுமென்பதற்காய் விழிகளுக்குள் துளி மையிட்டவள், நெற்றியின் திலகத்தையும் சற்று பெரிதாக்கினாள்.

தன் தாத்தாவின் மனம் மாறி விட்டதோ என்ற ஆனந்த பரபரப்பில் நிறமேறி பளபளத்த தன் முகத்தை, புது அலங்காரத்தை, நிமிஷத்திற்கு ஒரு தரம் என்று கண்ணாடியின் முன் நின்று ரசித்தாள்!

ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அசோக்கின் வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய அந்த கந்தர்வ மங்கையின் தோற்றமும் மனதிலாடி மிரட்டியது!

அந்தப் பெண் சேலைதான் கட்டியிருந்தாள் என்றாலும் பாதி உடல் வெளித் தெரிந்தது - முகத்தின் வர்ணங்களும் கழுத்தில் கொட்டிய நகையும் ஓரிரு நிமிடங்களே பார்த்த தனக்கே மறக்கவில்லை என்றால், அணு அணுவாய் ரசித்த அசோக்கின் மனதை முழுதுமாய் அல்லவா ஆக்ரமித்திருக்கும்?

இரவு நேரம் அவனைப் பார்க்க வந்திருந்தாள் - ஆக மிக நெருக்கமானவர்கள்தான்.

அசோக் இந்த நாடகம் பற்றி சொன்னால்... அந்தப் பெண் அவனது காதலியோ அவள்? வருந்துவாளா அல்லது கோபத்தில் அவனை வறுத்தெடுப்பாளா?

'இத்தனை மோகனமாய் நானிருக்க, ஒரு பூஞ்சைப் பெண்ணிற்காய் நீங்கள் ஏன் அப்படியொரு கல்யாண நாடகமாட வேணும்?

அதற்கென்ன அவசியம்?

இதில் என் நிலைமை பற்றி யோசித்தீர்களா?

என்றெல்லாம் கண்ணகி போல் கேள்விகளைக் கேட்பாளோ? அவள் பார்க்க கண்ணகி போல இல்லை தான் - எனினும் கேள்விகளில் அந்த காட்டம் இருக்கக் கூடும்!

இந்த ரீதியில் யோசிக்க, தான் அசோக்கிடம் அப்படி போய் கேட்டது அசட்டுத் துணிவென்று புரிய, சற்று முன் ஏறிய கனகாங்கியின் உற்சாக வெள்ளம் மடமடவென்று வடிந்தது!

மருதுவும் ருக்மணியுமாய் சேர்ந்து,

'ராஜா போல ஒருவர் வந்திருக்கிறார், உங்கள் பேர் என்னவென்று ஆவலாய் விசாரித்தார்' என்றதும் அவன் மனதில் அல்லது வாழ்வில் வேறு ஒருத்தி ராணியாக இருக்கக் கூடும் என்ற எண்ணமே இன்றி தான் அப்படி தாவி ஓடியது முட்டாள்தனம்.

ஆனால் அதை அசோக் ஏன் தன்னிடம் எடுத்துச் சொல்லவில்லை?

'எனக்கென்று ஒருத்தி இருப்பதால் இந்த நாடகம் வேறு சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும் - மன்னிக்கவும்?' என்று ஒதுங்கி இருக்கலாமே?

பரிதவிப்பட்டு சந்தித்து விட்டாள் போலும்...

இப்போதும் தாத்தாவும் இவர்களை நேரடி சேர்க்க சந்தித்து விட்டால், பாவம் அந்தப் பெண் அல்லது அந்த வேறு ஒருத்தியாகவும் இருக்கலாம் - அவள் ஒதுங்கிக் காத்திருக்க நேரும்.

யோசிக்க யோசிக்க, கனகாங்கிக்கு தன் மேல் வெறுப்பு கூடியது.

தன் சுயநலத்திற்காய் பலரை சிரமப்படுத்தி விட்டோமே என்ற வருத்தம். தனது தன்னல திட்டத்திற்காய் தாத்தா உட்பட பலரை இழுத்தடிக்கப் போகிறாள்.

அந்நேரம் பெரியவரிடமிருந்து அழைப்பு வர, அவசரமாய் அங்கு போய் நின்றாள்.

தனது அதிகப்படியான அலங்காரம் அசட்டுத்தனமாய் பட, சற்று அசௌகர்யமாய் நெளிந்தாள்.

ஆனால் அதைக் கவனிக்காத அவரது நடுங்கும் விரல் அறையின் ஓரமாய் நின்ற பெரிய இழுப்பறையைச் சுட்டியது.

''அதைத் திற பாப்பா...''

''அதிலே சால்வைகளும் கம்பளிப் போர்வைகளுந் தானே தாத்தா - எதை எடுக்க?''

''பட்டு வேஷ்டிகளுக்கும் கீழே பேப்பர்கள் இருக்கா, பாரு.''

பட்டின் மென்மைக்குக் கீழே வழவழப்பான காகிதம் தட்டுப்பட, அதை கவனமாய் வெளியில் எடுத்தாள்.

''அசோக்குன்னு என்னைப் பார்க்க ஒரு தம்பி வந்தாரே, அவர் உங்கப்பாவின் படங்களை அடிப்படையாய் வைத்து செய்த காலண்டர்களம்மா இவை.

முன்னமே வந்ததை மருதுவை விட்டு அங்கே சொன்னேன் - பிறகு, மறந்தே போனது... பிறகு, யோசிக்க, ஒரு வழியாய் ஞாபகம் வந்தது...''

அதிகம் பேசிவிட்ட அசதியில் அவர் சாய, இவள் கண்ணீர் மல்க, வழவழப்பான அச்சில் மின்னிய அட்டைகளைப் பார்த்தாள்.

''என் அறையில் வச்சுக்கட்டுமா தாத்தா?'' என்றபடி மெள்ள நழுவியவள், தன் அறையில் அவற்றை ஒவ்வொன்றாய் விழி நிரம்ப பார்த்துத் தடவி முத்தமும் இட்டாள்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு என்றாலும் தன் அப்பாவினால் ரசிக்கப்பட்டு, உறையவும் வைக்கப்பட்ட காட்சிகள் அல்லவா இவை?

விநோதமான ஒளி, நிழல் அமைப்பில் மயக்கின அக்காட்சிகள், தன் தகப்பனின் திறமையை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்தது போலவே, அசோக் இருளில் மூழ்கயிருந்த தன் வாழ்வையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வர உதவுகிறார்.

தன்னைப் பெற்றவரின் மீதிருந்த மதிப்பினால் கூட இந்த உதவியை அசோக் செய்யலாம்.

ஆக இந்த நாடகம் ஒரு உதவி மட்டுமே என்பதைத் தானும் கவனத்தில் வைக்க வேண்டும். மாறாக மகிழ்ந்து, குதித்து நிஜமென்று நம்பி விடக்கூடாது...

ஏனோ மறுபடி கனகாங்கியின் கண்கள் கலங்கி வழிந்தன.

உடம்பெங்கும் ஜரிகை இழைத்த ஒரு பட்டுப் புடவையைச் சுற்றிக் கொண்டு பிரபாவதி மறுபடி நீலவேலி எஸ்டேட்டிற்குக் கிளம்பி விட்டாள்.

"கல்யாண தேதியை முடிவு பண்ணிட்டு... இப்படி ஏதேதோ கேள்விப்பட... நம்ம அடிவயிறு [illegible] காது. ஒரு சேலையை அத்தப் பொண்ணுக்கு [illegible] கூட மேல நாலு முழம் பூவை அவ தலையில் செருகி [illegible] நிச்சயம் பண்ணிடலாமிடும். கைக்கு எட்டினதை [illegible] யாரும் தட்டிப் பறிச்சுடக் கூடாதில்லையா? கிளம்பு [illegible] மகேஷ்" என்றாள் அதட்டலாய்.

"நான்கூடப் பெரியவரைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு" என்றவள் கணவர் முணங்கியதை அவள் கேட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

"மூணு பேராய் போறது சுபசகுனமில்லைடா" என்று தன் இளைய மகனையும் தட்டிக் கழித்தாள்.

"போன தரம் மூணு பேராய்த்தானே போனோம்?" அவன் நினைவு படுத்த.

"அதான் அரைகுறையாய் செஞ்சிட்டு திரும்பினோம்" என்றபடி கிளம்பினாள்.

போன முறையை விட இம்முறை அதிக ஆர்ப்பாட்டமும் கூடுதல் அலங்காரமுமாய் போய் இறங்கியும் கூட நீலவேலியில் வரவேற்பு அத்தனை தடபுடல் இல்லை என்பதை பிரபாவதியால் உடனே கணிக்க முடிந்தது!

தட்டுத் தட்டாய் இனிப்பும், பழமும் பூவும் இறங்கியும் கூட, உடனே பெரியவரைப் பார்க்க முடியவில்லை.

"உங்க அறைக்கே காபி, பலகாரம் வந்திரும்மா. சாப்பிட்டு குளிச்சிடுங்க..." என்று பரிசு பொருட்கள் அத்தனையையும் அவர்களுக்கான அறையிலேயே வைத்து விட்டுப் போனான் மருது.

அத்தனையும் முடித்து வம்படியாய் பெரியவரைப் பேசப் பார்த்தபோதும் அவர் அதிகம் பேசவில்லை. கண்களை மூடியபடி படுத்திருந்தார்.

வேறு வழியின்றி வெளியே வந்ததும் மகேஷ் பொருமினான் - "கிழவரு முகத்துல சுரத்தில்லையேம்மா?"

"சாவை கக்கத்துல இடுக்கி வச்சிருக்கவர் முகத்துல பெருசா என்னடா களையிருக்கும்?"

"போன தரம் கனகாங்கியை உடனே காபி எடுத்துட்டு வரச் சொன்னாரு. இப்ப அவளையும் கண்ணுல காட்டலியே?"

ஏக்கமாய் முணுமுணுத்தான்.

"அதுக்கெல்லாம் எங்கிட்ட பிரம்மாஸ்திரம் இருக்குடா மகேஷ். அதை வச்சு பெருசை மடக்கிடலாம். எங்க பாட்டி கழுத்தில கிடந்த வைர அட்டியலை வித்து கிடைச்ச காசுலதான் இந்த சொத்தைப் பெருசு வாங்கினாரு."

"அது அவருக்கும் அம்மாதானே? பிறவென்ன?"

"ஆனா தாயின் நகை மகளுக்குத்தானே தவிர, மகனுக்கில்லை. ஆக அது எங்கம்மாவுக்குப் பாத்தியதைப் பட்டது."

"ஓஹோ? ஆக இந்த எஸ்டேட் எங்க பாட்டிக்கான பங்கு பணத்துல வாங்குனதாக்கும்?"

நெஞ்சை நிமிர்த்தி கணக்கு கேட்டான் மகேஷ்!

"பின்னே? பெரியவர் ஏறுக்கு மாறாய் எதுவும் பேசினா இதை வச்சு ஒரே அமுக்கா அமுக்கிருவேன்ல?"

அதிகாரமாய் அறிவித்தாள் பிரபாவதி!

18

வீடு திரும்பிய பிரபாவதியின் முகத்தைக் காண சகிக்கவில்லை!

காரில் டிரைவர் இருந்ததால் வியாபார புலம்பல் முடியாத கட்டத்தில் அவள் முகமிருக்க, பல மணி நேரப் பயணத் திற்குப் பிறகு சாத்தூர் திரும்பிய அவள் உடலும் கெட்டித் திருந்தது.

அப்பழைய அம்பாஸடரை அவர்கள் அதிகம் வெளியே எடுப்பதில்லை. உள்ளூரின் கல்யாணம், விசேஷங்களுக்கு போய் இறங்க மட்டுமே அது பயன்பட்டது. பெட்ரோல் விற்கும் விலையில் நெடும் பயணங்களுக்கு கார் பயன்படுத்த யோசிக்கவும் முடிவதில்லை. அந்தஸ் திற்காக டிரைவரோடு கூட காரை நீலவேலிக்கு எடுத்துப் போனது பெரிய செலவுதான்.

போன காரியம் நல்லபடி முடிந்திருந்தால் செலவு பற்றிய பேச்சில்லை - அது பிரச்சனையேயில்லை.

ஆனால் இவ்வளவு தடபுடலாய் இவர்கள் போய் இறங்கியும் கிழவர் முகத்தில், பேச்சில் பிடிப்பில்லை என்று மகேஷ் குறைபட, பிரபாவதிக்கோ கனகாங்கியின் முகத்தின் தெளிவே மிக இடித்தது!

அதுவும் 'பளிச்'சென்ற அந்த இளம் பெண்ணின் தோற்றம், இவளது மனதை 'சுருக்'கென்று குத்தியது!

தனியறையில் மகனிடம் ஆற்றினாள் -

"என்னடா மகேஷ், போன தரம் வெளிநின அழு கிணியத் தட்டாட்டம் நினைவை, இப்ப புது வெள்ளி பாட்டம் விண்ணுறா?"

தாயாளவிற்கு விவரம் இல்லாத மகன் இளித்தான் -

"நாம... நான் என்னோடுத்தாம்மா!"

"மடப்பயலே, போன தரமே உன்னை அவ நிமிர்ந்து பார்க்கலை - ஒரு ஓரச் சிரிப்புக் கூட தரலை. நீ போய் கோட்டுப் பேச முயல, அவ ஒரு தரங்கூட கண்ணுல வந்து பேசலியே. அந்த வேலைக்கார குட்டிதான்.

'அம்மா வேலையாயிருக்காங்க, குட்டிக்கரணமடிக் காங்க'ன்னு சால்ஜாப்பு சொன்னா! இவனுக்காக உடுத்திக் கிட்டாளாம். அந்தக் கோலக்காரனால வந்த மாற்றமடா இது. அந்த திண்ணக்கத்துல திரியறா!"

ஆக இவர்களுக்கு ஓரளவு விவரம் பிடிபட்டாலும் பெரியவர் தங்களை இப்படி வெட்டி விலக்குவார் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

காரில் ஏறி வீடு வரும் வரை எதுவும் பேச முடியாததில் தணலில் இட்ட வாழைப்பழம் போல வெம்பி வெதும்பி விட்டாள் பிரபாவதி!

ஆக வீடேறியதுமே கேள்விகளால் துளைத்த இளைய மகனிடம் சீறி விழுந்தாள் -

"நல்ல மனசோட எங்களை அனுப்பினியாடா? இப்பத்திய நிலவரப்படி கனகாங்கி இந்த வீட்டு மருமக ளாய் வரப் போறதில்ல - போதுமா?"

"என்னம்மா - சாகற நிலையில கிடக்கற அந்த கிழவ னாரையா உங்களால சமாளிக்க முடியலை?"

[illegible]

தன் மனைவியை மடக்கிய பெரியவரின் சாமர்த்தியத்தை செல்வராஜு-ம் ஆச்சரியமாய் கேட்டு நின்றார்.

"வாட்டசாட்டமா இப்படி ஒரு மாப்பிள்ளை நீங்க தேடினாலும் கிடைக்க மாட்டான்னு ஆசை காட்டினதுக்கு,

'காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன்னுதான். மற்றபடி உம்மகன் எம்பேத்திக்கு ஈடு ஜோடான்னு' அலட்சியம் பண்ணுனாருடா."

"ஆக அந்த கேமராப் பயல் பார்வையாயிருப்பான் போல?"

"ஷோ - பிஸினஸில் இருப்பவனில்லையா? ஷோ - காட்டியிருப்பான் - அந்த வாட்ச்மேன் அதுபத்தி என்ன சொன்னான்?"

"அந்த முட்டாள் சொன்னதையேத்தான் மறுபடி மறுபடி சொல்லுறான். வேலில போன ஓணானை வீட்டுக்குள்ளார விட்டுட்டு பிறகு குத்துது குடையுதுன்னு நமக்கு போன் போட்ட மடையனில்லையா?"

மனைவி சீற செல்வராஜ் சமாதானப்படுத்தினார்.

"ஒரு காவலாளி வீடு தேடி வர்ற கெஸ்ட்டை துரத்த முடியாதே பிரபாவதி - அந்தஸ்தாய் வர்றவரை சல்யூட் அடிச்சு உள்ளேத் தான் அனுப்புவான்? நீ கொடுத்த காசுக்கு பழுதில்லாமல் நடந்ததைத் தெரிவிச்சிருக்கான்."

[illegible]

"இப்படி [illegible] பாட்டி. அதாவது உங்கம்மாவோட வைர அட்டியலை [illegible] இப்ப உங்க சொத்தாய் இருக்குது! நகை வித்த காசுதானே [illegible] மகளுக்கானது - ஆக இது எங்களுக்குன்னே..."

மூச்சு வாங்க நிறுத்தினாள் பிரபாவதி.

மகேஷ் விவரத்தைத் தொடர்ந்து தந்தான் -

"அது வைர அட்டியல் இல்லையாம். தங்க அட்டியலில் முகப்பு மட்டுமே வைரம். அம்மாட்ட இருந்து வாங்கிய அதை நான் முன்னமே திருப்பியும் தந்துட்டேன்னாரு கிழவர். அதாவது நம்ப பாட்டி கர்ப்பமாயிருக்கும் போது -"

"அதாவது நான் எங்கம்மா வயித்துல இருந்த போது..."

ஆத்திரமாய் இடைபுகுந்து விளக்கினாள் பிரபாவதி.

"வளைகாப்பின்போது வைர வளையலாய் செய்து போட்டுட்டாராம். எஸ்டேட்டில் வாழை போட்டு கண்ட முதல் லாபத்தில் அந்த நகையை வாங்கி கடனைத் தீர்த்துட்டாராம். ஆகக் கணக்கு சரியாப் போச்சு. அதற்கு வட்டியும் வேணும்னா உன் மகனுங்க கல்யாணத்தப்போ வர்ற மருமகளுக்கு ரெண்டு காரட்டுல வைரத்தோடு போட்டுடறேன் - சரிதானே?'ன்னுட்டார்!"

"அவர் சொல்றதெல்லாம் சரியாய்தான் படுது."

செல்வராசு அபிப்ராயம் சொல்ல, பிரபாவதி [illegible] தான்.

“என்னத்த சரி? மனுஷன் தப்பு தப்பா தத்துவம் [illegible] பேசினார் - அவர் பேசினது அவருக்கே புரிஞ்சுதோ என்னவோ - அது என்னடா மகேஷ்?” என்று நெற்றியைச் சுருக்க, மனப்பாடம் செய்திருந்தது போல மகேஷ் அதைச் சொன்னான் -

“‘மனசு பெரிதாய் இருந்தால் இடம் இருக்காது - சின்னதாய் இருந்தால் நிறைய இடமிருக்கும்’ - அப்படித்தானேம்மா?”

“அது போலத்தான் ஏதோ உளறினாரு.”

“தப்பு பிரபா - அது உளறலில்லை - காலட்சேபம் ஒன்றில் அதற்கான அர்த்தத்தைச் சொல்ல, அது எனக்கு ஞாபகமிருக்குது - அதாவது மனசு விரிந்து பரந்திருந்தால் அதில் பிறரைப் பற்றிய வன்மங்களுக்கு இடம் இருக்காது. சிறுமையான மனசில் பிறர் பற்றிய குறை, குதர்க்கங்களுக்கு தாராளமாய் இடமிருக்கும்.”

“ஓஹோன்னானாம்! நம்ம சிறு மனசில கணக்கு வழக்குகளை ஞாபகம் வச்சிருக்கோமாம் - இவரு பெரிய மனசுலே எல்லாம் கரைஞ்சு காணாமற் போச்சாம்மா?” கட்டைக் கழுத்தை அவள் ஆட்டி கேட்ட விதம் அவளது மகன்களுக்கே சற்று விகாரமாகப் பட்டது!

ஆனாலும் நரேன் விடவில்லை -

“இங்கே பேசி என்னம்மா - அங்கே அவரை கேள்வியால கிழிச்சியா?”

“நார் நாராக்கிருப்பேன். ஆனா மிச்சமிருக்கற சான்ஸை கெடுக்க வேண்டாம்னு வெறுமே ஒரு கும்பிடு போட்டுட்டு வந்துட்டேன்.”

[illegible] இருக்குள்ளோ?” - செல்வராசு [illegible] கேட்டாள்.

“உங்களுக்கு அதெல்லாம் புரியாது” - என்றவன் தன் [illegible] பார்க்க,

“உன்னை விட்டா... உன் பிள்ளைங்களை விட்டா எனக்கு வேற கதி யார் பிரபாவதின்னு [illegible] வச்சிருவோம்லே?”

சவால் விட்டன அந்த சிங்கங்கள்!

தன் கண்டு விரலை அந்த ‘தொட்டால் சிணுங்கி’ இலைகளின் அருகே கொண்டு போனவனின் சிறு வருடலும் தாளாமல், அவை சுருங்கியதைப் பார்த்தவன் ‘ஸாரி’ என்ற வார்த்தையுடன் அதன் புது கோலத்தையும் படம் பிடித்துக் கொண்டான்!

இறைவனின் படைப்பின் நுணுக்கங்களை அக்கலைஞனின் மனம் வியந்து ரசித்தது.

கண்கள் நுட்பமாய் அத்தனையையும் வருடி, செல்லம் கொஞ்சின. இப்படி நின்று இதை எல்லாம் ரசிக்கக் கொடுத்து வைக்காத மற்றவர்களுக்காய் கிடைத்ததை எல்லாம் தன் காமராவை அழுத்தி அடைத்துக் கொண்டான்.

இதை வழுவழுப்பான காகிதத்தில் அச்சேற்றிக் காட்டினால் காண்பவர்கள் ‘அடடா’ என்று சிலாகிப்பார்கள் - காசு தந்து வாங்குவார்கள். விருதும் கூட கிடைக்கும்!

பசுங்கிளையில் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சள் குருவியையும் சரியான கோணத்தில் தன் கருவிக்குள் சிறை பிடித்தவன், மிருதுவாய் நடந்தான்...

காலடியே கம்பளமாய் விரிந்திருந்த புல்லில் தலை நீட்டிய அச்சிறு வெள்ளைப்பூ அவனைப் பிடித்து நிறுத்தியது!

ஐந்து இதழ்களைக் கொண்ட சின்னப் பூதான் - ஒவ்வொரு இதழின் விளிம்பிலும் நரம்பு போல ஒரு நீல இழை ஓடியது. மிகத் தேர்ந்த ஓவியனும் கூட மெல்லிய தூரிகையால் இப்படி ஒரு நேர்த்தியைப் படைக்கக் கூடுமா?

அந்தப் பூ இவனது சட்டை பித்தானின் அளவே இருக்கும் - 'இந்த பூவிற்கு இது போதாதா?' என்று அலட்சியம் காட்டாமல் அழகு படுத்தியிருந்த இறைவனை அசோக்கின் மனம் பாராட்டி வணங்கியது.

காட்டுப் புல்லின் நடுவே கர்வமாய் தலை நிமிர்த்தியிருந்த அந்த குட்டிப் பூவை தன் கேமராவின் கண்களால் பெரிது படுத்தினான்.

ஆனால் பூவின் அளவும் பார்ப்பவருக்குப் புரிய வேண்டும்...

சற்று யோசித்தவன் தன் விரலிலிருந்த மோதிரத்தை நெகிழ்த்தினான். சிறு ஜாதி நீலக்கல் பதித்த எளிமையான அந்த மோதிரம் அவன் தாத்தாவின் விரலிலிருந்து இவனுக்கு வந்தது. அதன் நீல வெட்டல், மலரின் நீல விளிம்பிற்குப் பொருந்தும் - கூடவே 'ஆஹா இத்தனைக் குட்டிப் பூவிலா இந்த ஜாலம்?' என்று பார்ப்பவருக்கு அதன் அளவுமே புரிந்து போகும்.

மோதிரத்தைப் பூவின் தண்டுக்குள் நுழைக்க அசோக் குனிந்த அதே நொடி... அவன் தலைக்கு மேல் ஏதோ சீறிப் பாய்ந்தது!

'விர்'ரென்று பாய்ந்த அது அவனுக்கு நாலடி முன்பிருந்த இளம் மரக்கிளையை முறித்து எறிய வைத்தது!

ஒரு கணம் திகைத்தவனின் நாசியைக் குடைந்த கந்தக நெடி, நடந்ததை அவனுக்குப் புரிய வைத்தது.

நாட்டுத் துப்பாக்கி வெடித்ததில்... மரக்கிளை முறிந்திருக்கிறது -

'சட்'டென்று திரும்பியவனின் கண்களில் யாரும் தட்டுப்படவில்லை. வெடித்த குண்டு தன்னைக் குறி வைத்தே அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பது மறுகணம் உறைக்க, மோதிரமிட்ட சிறு வெள்ளைப் பூவை படமெடுத்துக் கொண்டவன், தன் மோதிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு, வேகமாய் நடந்தான் அங்கிருந்து!

19

“ஓ... வா... வாங்க கனகாங்கி!”

அசோக் வரவேற்க வழக்கமான மருண்ட பார்வையோ கூச்சப் புன்னகையோ இன்றி அவள் பதட்டமாய் பேசினாள் -

“மருது சொன்னான்...”

“ஆமா... நான் அதைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்னு கேட்டுகிட்டேனே... முக்கியமாய் உங்களிடம்.”

"நாம பேசாமல் விட்டால் மறுபடி கொலைக்கு முயற்சிப்பாங்களோ?"

"யார்?"

அவள் முகம் தவிப்பாய் குழம்பியது -

"நிச்சயமாய் சொல்ல முடியலை. ஆனா பிரபாவதி அத்தையின் பிள்ளைகளாய் இருக்கும்னு எனக்கும் சந்தேகம்."

"இங்கே கஞ்சாப் பயிரிடறவங்களிடம் நாட்டுத் துப்பாக்கி இருக்கும்னு கேள்விப் பட்டேன்."

"ம்ம்... ரேஞ்சர்களை மிரட்ட, மிருகங்களை வேட்டையாட... ஆனா அவங்க இந்தப் பக்கம் வந்து இத்தனை நெருங்கி நின்று சுட்டது. உங்களைக் குறி வைச்சுத் தானே?"

"இருக்கலாம். என்னா இன்னும் தள்ளி நின்று சுட்டாங்க உயிர் போகாதே. திடமான மரக்கிளை ஒடிஞ்சது போல என் தலை சிதறி..."

அத்தனை விரைவாய் அவள் தன்னை நெருங்குவாள் என்று அசோக் எதிர்பார்க்கவில்லை.

நெருங்கியவளின் தளிர் விரல்கள் அவன் உதடுகளை மூடின!

"வேணாம்... நீங்க இங்கேருந்து உடனே கிளம்பணும். அதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்."

அவன் உதடுகளை ஸ்பரிசித்தவளின் பதட்டம் அதிகமாக, கையை எடுத்து விட்டு மறுபடி பின் வாங்கினாள்.

அவளது பதட்டத்தை ரசித்தவன் சாதாரணமாகவே சொன்னான் -

"முடியாதே கனகாங்கி... நீ எனக்குத் தந்த வேலையை நான் இன்னும் முடிக்கலையே?"

அவனது குளிர் விரலின் ஸ்பரிசம் தன் பதட்டத்தை உறிஞ்சி விட்டதோ? அவனுடன் நின்று உல்லாசமாய் பேச வேண்டும் என்றிருந்தது.

"உங்களுக்கு இந்த விபரீதம் புரியலைன்னு நினைக்கிறேங்க... இப்பவே கிளம்பிடுங்க... ப்ளீஸ்."

"என்ன இப்படி சொல்றே கனகாங்கி? நீ எனக்குத் தந்த வேலையை மறந்தாச்சா?"

சிறு பையன் போல அடம் பிடித்தான்.

அவள் புருவங்கள் சுருங்கின.

"விளையாடற நேரமில்லை இது."

"கல்யாணப் பேச்சை - நான் விளையாட்டாவே நினைக்கலை."

"புரியாதது போல நடிக்காதீங்க, அசோக்" - முதன் முறையாய் அவள் தன் பெயரைச் சொல்ல இவனது உல்லாசம் கூடியது!

இவளது செப்பு உதடுகள் இப்படி குவிந்து உச்சரிப்பதற்கென்றே தனக்கு இந்தப் பெயரை வைத்தார்களோ என்றொரு மயக்கம்!

சற்று அசட்டுத்தனமான ஒரு சிரிப்புடன் அவன் நிற்பதைக் கண்டவள் பொறுமையாகவே விளக்கினாள் -

"இந்தப் பக்கம் துப்பாக்கி சத்தம் கேட்டதும், பண்ணை யாட்களுக்கு வேலை சொல்லிட்டிருந்த மருது ஓடி வந்து நம்ப நிலங்களுக்கு நடுவேயிருக்கும் மேட்டில் நின்று பார்த்திருக்கான் - யாரோ பதுங்கி ஓடியது தெரிஞ்சிருக்குது.

[illegible]

[illegible] ஆபத்தில் மாட்டி விட்டுட்டேன்...''

''நீ மாட்டினதாய் சொல்ற அந்த வேலையை நான் நல்லபடி ஆரம்பிச்சுட்டேன்... ஆனா முழுசாய் முடிப்பதற்குள்...''

''அது முடிஞ்சாற்போலதாங்க. அதனால்தான் அந்தையும் மகேஷும் இத்தனை ஆத்திரமாய் உங்களை அழிக்க நினைக்கறாங்க - புரியலியா உங்களுக்கு?''

அவள் உரக்கப் பேசவில்லை. ஆனால் மிருதுவாகவே உச்சரித்த சொற்கள் மிக அழுத்தமாய், கோர்வையாய் வந்த வேகம் அவனை ஆச்சரியப்படுத்தியது. காற்று கலைந்து விடுமளவில் திக்கித் திணறி மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு பேசிய இதே பெண்ணா இப்படி சரளமாய் பொழிகிறாள்?

''இனி நான் கொஞ்சம் ஜாக்ரதையாய் இருந்துக்கறேன்.''

''இல்லைங்க அசோக்... நீங்க கிளம்புங்க. ஒரு மாற்றத்திற்காய் இங்கே வந்த உங்களை நான் ஆபத்தில் சிக்க வச்சுட்டேன்.''

''உனக்கு உதவ ஒரு சந்தர்ப்பம் தந்தாய் கனகாங்கி. நிஜமான மதிப்புங்கறது பிறருக்கு உதவுவதுதான் - தெரியுமா? போன வருஷம் சிறந்த டைரக்டருக்கான

[illegible] அவங்க ஏற்பாடு என்றால்...''

சொல்லும் போதே, அவனுக்குள் வேறு ஒரு நெருடல். பழி ஓரிடம் பாவம் வேறிடம் - என்றாகிக் கொண்டிருக்கிறதோ? தன்னை இங்கிருந்து விரட்டி கிளப்ப முயற்சிப்பது ஏன் கன்யாவாய் இருக்கக் கூடாது?

வேறு ஒரு பெண்ணோடு தான் பழக ஆரம்பித்திருப்பது புரிந்த அவளும் கூட எரிச்சலில்... ஆனால் தன்னை அழிக்கவா முயன்றிருப்பாள்?

அவன் முகக் குழப்பத்தைப் பார்த்தவள் -

''நீங்க எதையும் யோசிக்கவும் வேணாம் - பேசவும் வேண்டாம். கிளம்புங்க. ரகு சாரிடமும் சொல்றேன்.''

மும்முரமாய் தன்னைக் கிளப்பியவளை வாஞ்சையாய் பார்த்தான்.

சில நாட்களுக்கு முன் நனைந்த பூனைகுட்டியாய் தன் முன் தன்னைக் காப்பாற்ற கேட்டு நடுங்கியவளா இந்தப் பெண்?

இந்த புது வேகம் தன்னைக் காப்பாற்றத்தானே?

''உன் தாத்தாவிடம் இது பற்றி சொன்னியா, கனகாங்கி...?''

''ஏன் சொல்லணும்? அவங்களுக்கு இருக்கற வேதனை போதாதா?''

"மறுபடி என்னை வரச் சொன்னவர், நான் எங்கேன்னு கேட்டால்... நான் காணலைன்னதும் மறுபடி மகேஷிற்கே உன்னைப் பேசினால்?"

"அந்தப் பிரச்சனையை நான் சமாளிச்சுக்கறேன்."

அமைதியும் அழுத்தமுமாய் அவள் சொன்ன விதம் அவனுள் புது மரியாதை எழுப்பியது.

ஆழம் கூடிய அவளது அழகு மேலும் பரிமளித்தது.

யானையின் தந்தம் அதன் ஆயுள் முழுவதும் வளருமாமே... பார்க்க, பழக இந்தப் பெண்ணின் அழகும் அப்படித்தான் போலவே என்ற பிரமிப்புடன் அவளையே பார்த்திருந்தான்.

துப்பாக்கியின் தோட்டா தன் பின்னந்தலையைத் தாக்கியிருந்தால் இந்நேரம் தான் உயிரோடிருக்க முடியாது அல்லது குறைந்த பட்சம் மருத்துவமனையில் கிடந்திருக்க வேண்டும் என்பதையே உணராதவன் போல காலாட்டியபடி சீத்தாப்பழத்தை ருசித்துக் கொண்டிருந்த சிநேகிதனை ரகு சற்று காட்டமாய் பார்த்திருந்து விட்டு, கண்டிப்பான குரலிலும் சொன்னான் -

"நாம இங்கிருந்து - கிளம்பிடணும் அசோக்... அதுவும் சீக்கிரமாய்."

"நான் எதிர்பார்த்த மாற்றமிது ரகு. நீ குறித்தபடி கம்பெனி நிர்வாகிகளோடு பேசிட்டேன். ஒப்பந்த மெயில் கூட அனுப்பியாச்சு. லாப் - டாப் உபயத்தில் நம் வேலை தடைபடாமல் நடக்குது - பிறகென்ன அவசரம்?"

"தூங்கறது போல நடிக்காதப்பா - நறுக்குனு கிள்ளிடுவேன்."

"எப்படி எப்படி?"

சீதாப்பழத்தின் கறுப்பு விதைகளை பூ வடிவில் அமைத்த அசோக், விளையாட்டுத் தனமாகவே கேட்டான்.

"உங்கப்பாட்ட, அக்காவிடமும் இங்கே நடந்த கொலை முயற்சியைப் பற்றிச் சொல்வேன்."

"ஷ்... டிரமைடைஸ் பண்ணாதே ரகு. முதல்ல அவங்களிடம் கனகாங்கி பற்றிச் சொல்லு. எத்தனை அழகான அபூர்வமான பெண்ண அவள்ன்னும் சொல்லு. அவளுக்காகவேணும் இன்னும் சில நாட்கள் நான் நீலவேலியில் இருக்க ஆசைப்படறேன் ரகு."

"ஆசையெல்லாம் படணும்ணா முதல்ல உயிரோட இருக்கணும் நண்பா."

"அது நம்ப கையிலில்லை தோழரே. சரியா அந்த தோட்டா பாய்ஞ்ச நேரம் ஏன் நான் என் மோதிரத்தோடு குனிஞ்சேன்? என் நேரம் இன்னும் வரலை... கவலையேப் படாதே."

"அந்த சம்பவத்தை ஒரு எச்சரிப்பாகவும் எடுத்துக்கலாமே? ஏன் அலட்சியம் பண்ணறே?"

ரகு சிடுசிடுத்த நேரம் அவர்களது கதவு தட்டப்பட்டது.

'பட்'டென தாழ் விலக்காமல் ஜன்னல் வழியே பார்த்தான் ரகு -

"யாரது?"

இவன் பார்வைக்கு வாகாய் நகர்ந்து நின்ற புதியவன் ஒருவன் -

"பால்காரம்மா தந்து விட்டாங்க" என்று சிறு எவர் சில்வர் தூக்குப் பாத்திரத்தைக் காட்டினான்.

"என்னது?"

"சீம்பாலு. மாடு கன்று போட்டதும் கிடைக்கிற பாலு. இனிப்பு சேர்த்து காய்ச்சினது."

கதவைத் திறந்து வாங்கியவன் நன்றி சொல்லிவிட்டு மறுபடி தாளிட்டான்.

முன்பு தாழம்பூ மணத்துடன் வரும் தென்றலுக்காய் விரிந்தே கிடந்த கதவு அது!

அசோக் பாத்திரத்திற்காய் கை நீட்டினான் -

"பாருப்பா - என்ன உபசரிப்பு, அன்புன்னு. கிடைக்குமா இதெல்லாம் நம்ப பட்டணத்திலே? கிளம்ப அவசரப்படறியே?"

மூடியைத் திறந்து முகர்ந்து பார்த்தவன் - "ம்ம் - பால்கோவா போலிருக்குது... ஆனா வேறு வாடையும் கூட..." அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பாத்திரத்தை ஏறக்குறைய இவன் கையிலிருந்து பிடுங்கிய ரகு -

"ஃபிரிட்ஜில் வைக்கிறேன் - பிறகு சாப்பிடலாம்."

"ஒரு டீஸ்பூன் எடுத்துட்டு வர்றேன் - இப்போ ஆளுக்கு ரெண்டு வாய்..."

"வேணாம் அசோக். பால்காரம்மாட்ட கேட்டுட்டுப் பிறகு சாப்பிடலாம்."

"என்ன கேட்கணும்? சீம்பாலை மூக்கு வழியாச் சாப்பிடணுமான்னா?"

"இதை அவங்க அனுப்பனாங்களான்னு!"

இறுக்கமாகவே பதில் வந்தது.

"ஆஹ்... இதிலும் சந்தேகமா?"

"நிலைமை உனக்கு இன்னும் சரியாப் புரியலை அசோக். இயற்கை, பசுமை, வாச்னை, அமைதி, தங்க

[illegible]ல்லாம் சரிதான் - ஆனா இவற்றுக்காய் உயிரை விட முடியாது - கூடாது! அசந்தால் நம்மைக் கொன்றுவாங்க - இங்கேயேப் புதைச்சிடுவாங்க - தடயமில்லாமல்! இதைக் கேள்விப்பட்டாலே உங்கப்பா பதறிடுவாங்க - உடனே அசோக்கை அங்கேருந்து கிளப்பியிருக்க வேண்டாமா ரகு தம்பி? என்கிட்ட நீ ஒரு வார்த்தை சொல்லலியேன்னெல்லாம் குறைபடுவாங்க - அது நியாயமும்தானே?"

"என் ராக தேவதை வேறு இங்கே இருக்கிறாளேப்பா!"

ரகுவின் கண்கள் மற்றவனைக் கூர்மையாய் ஆராய்ந்தன -

"அப்படி பிரிய முடியாதுன்னா... உங்க வீட்டுல சொல்லி நிஜமான கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிச்சுடலாமே."

"நோ நோ - நான் அந்தப் பந்தத்தில் சிறைப்பட தயாரில்லை ரகு... அது பற்றி யோசிக்கக்கூட இல்லை."

"பந்தமப்பா அது - ஏன் சிறைங்கறே?"

"ஒரு கவிதை வாசிச்சேன்... லேசா ஞாபகமிருக்குது -

ஒரு கூண்டுக் கிளியைக் காட்டி - அதாவது வாலும் சிறகும் நறுக்கப்பட்ட வானில் பறக்க வழியில்லாத, அடைபட்ட கிளியைக் காட்டி ஒருவன் -

'இது பேசும் பார்' - என்கிறான்.

'ஆனால் பறவை என்றால் பறப்பதெனும் பாடம் முதலில் படி'ங்கறான் அடுத்தவன். கல்யாணத்தில் எத்தனையோ நன்மை இருக்கலாம் -

ஆனா என் சுதந்திரம் நறுக்கப்பட்டிடும் ரகு. கலைஞனுக்கு சிறகுகள் முக்கியம்."

"ஆக கனகாங்கியின் தாத்தாவிற்கு ஆசை காட்டுவதெல்லாம் நாடகந்தான்?"

"கனகாங்கி கேட்டுக் கொண்டபடி" - தலை தாழ்த்தி அறிவித்தான் அசோக்.

"பெரியவரைப் போய் பார்த்துட்டு, அப்பா கூப்பிட்டிருக்கார் என்னன்னு கேட்கணும்னு சொல்லிட்டு நம்ப ஊருக்கு உடனே கிளம்புவோம். இனி இங்கே இருப்பது முட்டாள்தனம்" - என்ற ரகு வெளியே நடந்தான்.

அப்பகுதியில் 'பேசி'க்கான சிக்னல் கிடைக்காததால் சற்று கிடைக்குமிடமாய் தேடி நடக்க வேண்டியிருக்கும்.

அரை மணி நேரம் கழித்து வெளியே தாளிட்டிருந்த கதவைக் கண்டவனின் நெற்றி சுருங்கியது. பதட்டமாய் கதவைத் திறந்தவன், பிரிட்ஜையும் திறந்து எதையோத் தேடி விட்டு, கலவரமாய் கனகாங்கியின் வீடு நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான்.

20

அந்தப் பெரிய வீடு களேபரப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது -

"என்னப்பா... என்னாச்சு?"

மூச்சு வாங்கிய ரகு கேட்க, காவலாளியும் பதட்டமாகவே பதிலளித்தான்.

"பெரியவருக்கு ரொம்ப முடியலீங்க. இருமுனவரு ரத்தமா வாந்தி எடுத்தாப்பல. மருது வீட்டுக்காரி ருக்மணி

உங்க வீட்டுக்கு ஓடி வந்து விவரஞ் சொன்னதும், அந்தத் தம்பி உடனே வந்துட்டார்..."

"அசோக்... இங்கதான் இருக்கானா?" - கேட்ட ரகுவின் மூச்சு சற்று சீரானது!

"வீட்டு போனிலிருந்து ஆஸ்பத்திரி காரை வரச் சொல்லியிருக்காராம் - கூடவே நம்ப காரும் கோயம்புத்தூரு போகும் இப்ப..."

"ஓஹோ - ஆம்புலன்ஸ் வரப் போகுதா? - நல்லது" என்றபடி வீட்டிற்குள் போனவன் தன் பங்கிற்கு உதவ ஆரம்பித்தான்.

பெரியவர் கண் மூடிக் கிடந்த கோலம் நம்பிக்கைத் தருவதாய் இல்லை என்றாலும் யாரும் அங்கே அழுது அரற்றாமல் செயல்பட்டது நிம்மதியாயிருந்தது.

ஆம்புலன்ஸில் பெரியவரோடு மருதுவும் கனகாங்கியும் ஏறிக் கொள்ள, இரண்டு கார்களில் மற்றவர்களும் தொடர்ந்தார்கள்.

மருத்துவமனை போய் சேர்ந்த சில மணி நேரங்களில் பெரியவரின் உடல்நிலை சற்று சீராக, தலைமை மருத்துவர் கனகாங்கியை அழைத்தார்.

"உன் தாத்தாவிற்கு என்ன வியாதிங்கறது தெரியுமாம்மா?"

தலையசைத்தவள் அவரது கோளாறுகளைத் தெளிவாகவே பட்டியலிட்டாள்.

"விவரமான பெண்ணாய்தான் இருக்கறே. பி.பி., ஹார்ட் - பேஷண்ட்... இப்ப கேன்ஸரும் சேர்ந்திருக்கு - இந்நிலையிலுள்ள பேஷண்ட்டிற்கு சரியான வைத்தியம் அவசியமாச்சே. எதற்கு வீட்டில் வச்சிருந்தீங்க?

"[illegible] டாக்டரைப் பார்த்தோம்... அதிக நாட்கள் இல்லைன்னுதான் தாத்தாவிற்கு வீட்டிலேயே இருக்கணும்னு விருப்பம்."

"வீடு எல்லோருக்கும் சௌகர்யந்தானம்மா. ஆனா அங்கே வேண்டிய சிகிச்சைகளைத் தர முடியாதே? இங்கே நவீன சிகிச்சைகள் தந்து அவருடைய வலி வேதனையைக் குறைப்பதோடு ஆயுளையும் ஓரளவு நீட்டிக்கலாமே?"

"நல்லது டாக்டர். உங்களால் முடிஞ்சதைச் செய்ங்க. எனக்குத் தாத்தாவை விட்டால் யாருமில்லை" - கைகூப்பினாள்.

"உன்கூட வந்த அந்த யங்-மென் யாரு? [illegible] வங்க."

"பக்கத்து எஸ்டேட்டில் தங்கினவங்க..."

"அவங்க உதவி இருக்குதே - பிறகென்ன? தைரியமாய் இரம்மா. உன் தாத்தாவிற்கும் உன்னை விட்டுட்டுப் போக மனமில்லைன்னுதான் தோணுது." என்றபடி முறுவலித்த டாக்டர் விலக, இவள் தளர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

மருத்துவரின் வார்த்தைகள் ஆறுதல்தான் என்றாலும் கடந்த சில மணி நேரங்களாய் அவள் அனுபவித்த அதிர்ச்சியில் உடலும் உள்ளமும் அயர்ந்திருந்தன. கண்களை மூடினாள் -

அவள் அருகே யாரோ அமர்ந்து பின் இவளது தலையை வருடி விட கொள்ளை ஆறுதலை உணர்ந்தாள்.

"சாப்பிடு கனகாங்கி."

[illegible] குரல்.

[illegible] சாப்பிடவில்லை என்பதும் இப்போது இரவு [illegible] என்பதும் புரிய, மெள்ள கண் திறந்[illegible]

"தாத்தா ஐ.சி.யு.வில் இருப்பதால் அவருக்கு இப்போதைக்கு நம் துணை, உதவி எதுவும் தேவையில்லை. ஆனால் ஒரு ஸ்பெஷல் ரூம் கேட்டு வாங்கிட்டேன். பேஷண்ட்டுடன் ஒருவர் தங்கிக் கொள்வது போலான வசதியில். இடியாப்பம் கிடைச்சது - சாப்பிட்டுட்டு அங்கே போய் நிம்மதியாய் படுத்துத் தூங்கு..."

"ஓ— நீங்க?"

"எங்களுக்கு அனெக்ஸில் ஒரு பெரிய அறையாய் எடுத்தேன் - ஹாஸ்பிடலே பக்கத்தில் வசதியாய் கட்டியிருக்காங்க. மருத்துவர் கூட இங்கேயே தங்கிடலாம். ஆக ஒரு பிரச்சனையுமில்லை."

அதிர்ச்சியில் மூளை அயர்ந்து போயிருக்க, இப்போது அவளுக்கு வெறுமே படுக்க வேண்டும் போல மட்டுமே இருந்தது - அத்தனையும் பொறுப்பாய் பார்த்து செய்ய ஒருவர் துணையிருப்பது கடவுளின் கிருபைதான்.

"உங்க உதவி இல்லாம... என்ன செய்திருப்பேனோ? ஆம்புலன்ஸை வரவழைச்சு, ஆக்ஸிஜன், முதலுதவி சகிதம் கூட்டி வந்ததால்தான் தாத்தாவின் நிலை ஓரளவு தேறியது."

"முதல்ல சாப்பிடு" - பொட்டலத்தைப் பிரித்தவன் ஊட்டி விடாத குறைதான்!

அது சாப்பிடும் வேளை அல்ல என்ற போதிலும் அவனது கரிசனையை மறுக்க மனமில்லை.

இவர்களது காரில் தாத்தாவை இங்கு அழைத்து வந்திருந்தாலும், இந்தத் தனியார் மருத்துவமனையில் வரிசையாய் கேள்விகளைக் கேட்டார்கள்.

''ரொம்ப கிரிட்டிக்கல் நிலையில் கூட்டிட்டு வந்திருக்கீங்களே...?''

''ரெஃபர் பண்ணினது எந்த டாக்டர்? கேஸ் - ஷீட் கொண்டு வந்தீங்களா? பழைய பிரிஸ்கிரிப்ஷன்ஸ்?''

''ஜூனியர் டாக்டர்தான் இருக்கார். சீஃப் நாளை காலைதான் வருவார் - பரவால்லைல்ல?''

கனகாங்கிக்கு நாக்குப் புரளவில்லை.

''முதல்ல இவ்வளவு ரூபாய் கட்டிடணும்'' என்றபடி ஒரு விண்ணப்ப படிவத்தை நீட்டிய ஒரு பெண் ஒரு பெரிய தொகையைக் குறிப்பிட, மேலும் திகைத்தாள்.

''நோ பிராப்ளம் - பேஷண்ட் ஐ.ஸி.யு.வில்தானே இருக்கார்? ஜூனியர் டாக்டரிடம் நான் பேசணும்'' என்றபடி படிவத்தை நிரப்பியவன் பணமும் கட்டினான். மருத்துவரிடம் என்ன சொன்னானோ சற்றைக்கெல்லாம் பெரிய டாக்டரும் வந்து பார்த்து, சிகிச்சை முறையைச் சொல்லிவிட்டு இவளிடமும் பேசிய பின்பே கிளம்பினார்.

''எங்க குடும்ப டாக்டர் இப்ப வெளிநாடு போயிருக்கார். அவர் பேரனுக்கு கிராஜுவேஷன்னு.''

''பரவால்ல'' -

சாப்பிட்டவளை அவளுக்கான அறைக்கு இட்டுச் சென்றவன்,

''கைகழுவிட்டு படு கனகாங்கி - தலையில் பூப் போல - அவசரப்படாமல் எழுந்திரு - நேரமும் கதவைப் பூட்டிக்கோ'' என்றபடி போனவன்.

நிரம்பிய வயிறு, துணைக்கு ஒரு வல்லவன் இருப்பது, முக்கியமாய் சீனியர் டாக்டரின் நம்பிக்கையான வார்த்தைகள் - எல்லாமுமாய் சேர்ந்து அவளைத் தட்டி தூங்க வைத்தன.

காலையில் நேரங்கழித்தே விழித்தவள், தயாராகி கதவு திறந்தபோது, ஒரு சிப்பந்தி -

''காபி எடுத்திணு வர்றேம்மா - ஸார் சொல்லியிருக்காரு'' - என்று உபசரித்தான்.

ஐந்து நிமிடத்தில் காபி தந்தவன் -

''பேஷண்ட்டைப் பார்த்துட்டு உங்களை ஸார் கேண்டீனுக்கு வரச் சொன்னாரு'' தகவலும் தந்து விட்டுப் போனான்.

ருக்மணி இவளுக்காக 'பேக்' செய்திருந்த பையில் ஒரு இரவுத் தங்கலுக்குத் தேவையான அனைத்துடன் இரண்டு செட் மாற்றுடை, துவாலையும் இருக்க, குளித்துத் தயாரானாள்.

ரோஜா நிற பிரிண்ட்டட் பட்டுப் புடவை இங்கே எதற்கு என்று பட்டாலும் மிருதுவான அதைக் கட்டிக் கிளம்பிய போது மனதிற்கு சற்று தெம்பாகவே இருந்தது.

ட்யூட்டி நர்ஸ் கண்ணாடி தடுப்பு வழியே இவளுக்குத் தாத்தாவைக் காட்டி விட்டு, ''அமைதியாய் தூங்கினார் - பல்ஸ் ஏறக்குறைய நார்மல் - டிரிப்பிலேயே புது மருந்துகள் ஏற்றப்படுது - ஆக நாளைக்கே 'ஜம்'முனு எழுந்துடுவார்ம்மா'' என்று புன்னகைத்தாள்.

மனம் நிறைந்த நன்றியுடன் இவள் அசோக்கைப் பார்ப்பதற்காய் கேண்டீனைத் தேடிப் போனாள்.

சத்தமாக இருந்த அப்பெரிய சதுர உணவகத்தின் அத்தனை மேஜைகளையும் சுற்றிய அவள் பார்வை ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியது.

பாவம் எவ்வளவு நேரம் தனக்காய் காத்திருந்தாரோ என்ற வருத்தத்துடன் அவள் திரும்ப நினைத்த நிமிடம் வெகு அருகிலேயே அசோக்கின் குரல் கேட்டது.

இடதுபுறம் பார்வைக்காய் வைத்திருந்த குரோட்டன்ஸிற்கு அப்பால் கரும்பச்சை இலைகளின் ஊடாய் அவனது முதுகு தெரிந்தது.

''அவசரத்தில் மாற்றுடை எதும் எடுத்துக்கலை நான். நம்ப கார்தான் இருக்கே - போய் எடுத்துட்டு வந்துடறியா?''

அசோக் பேசுவது யாரிடம் என்ற இயல்பான ஆர்வத்துடன் சற்று நகர்த்தியவளின் பார்வையில் பட்டது ரகு.

ஆனால் ரகுவின் முகத்தில் ஏனித்தனை கோபம்?

விடுமுறைக்காய் வந்த இடத்தில் ஆஸ்பத்திரி வாசம் யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்?

''அனெக்ஸின் அறை நல்ல வசதிதான் இல்லையா? காற்றோட்டமாய் கட்டியிருக்காங்க.''

ஆனால் நண்பன் பேச, ரகுவின் முகம் மேலும் கடுத்தது.

''ஆமாமா நீலவேலியில் இருப்பதை விட நீ இங்கே கொஞ்சம் பாதுகாப்பாகவே இருப்பே...''

''இப்போ நாம யோசிக்க வேண்டியது கனகாங்கியைப் பற்றி மட்டும்தான்.''

''அவங்க தாத்தாதானே அட்மிட் ஆகியிருக்கார்? பேத்திக்கு என்ன?''

நக்கலாய் கேட்டான் ரகு.

''அவருக்கு இப்போதைக்கு ஆபத்தில்லை. கனகாவைத்தான் நாம பத்திரமாய் பார்த்துக்கணும்...''

''எதுவுமே நடக்காதது போல பாவ்லா பண்ணாதேப்பா அசோக் - எனக்கது பிடிக்கலை.''

''ம்ம்... உன் முகத்தை இவ்வளவு கோபமாய் பார்க்கறது எனக்குமே பிடிக்கலைதான். அதுவும் பிரமாதமான பொங்கல், வடையைக் கூட முழுங்காம அப்போதிலிருந்து என்னையே முறைச்சிட்டிருந்தே.''

''புரியுதில்ல?''

''சரி - விஷயத்தைச் சொல்லு.''

''மருதுவை நம்ப பிரிட்ஜில் வச்ச சீம்பாலை நேற்றிரவே இங்கே எடுத்துட்டு வரச் சொன்னேன்.''

''ஆனாலும் நீ இத்தனை சாப்பாட்டு ரசிகனாய் இருக்கக் கூடாது!''

''நோ ஜோக்ஸ் அசோக். முகர்ந்ததும் நீயே சொன்னே அதன் மணம் சற்று வினோதமாய் இருந்ததுன்னு...''

''ஒருவேளை தாழம்பூ எஸென்ஸ் சேர்த்திருப்பாங்களோ?''

ரகு 'பட்'டென எழ, மற்றவன் அவன் கையைப் பற்றி உட்கார வைத்தான்.

''ஸாரி - நோ மோர் ஜோக்ஸ். சொல்லு ரகு.''

''அதை உடனே இங்கிருந்த 'லேப்'பில் பரிசோதிக்க சொன்னேன் - ஜூனியர் டாக்டர் சொன்னதால் மறக்காமல்

சோதிச்சவங்க தந்த ரிப்போர்ட் - சிம்பாலில் விஷம் கலந்திருந்தது என்று.

அசோக் எதுவும் பேசவில்லை.

அவனது மௌனம் அவன் அதிர்ச்சியைக் காட்ட... மனைவியும் உறைந்து நின்றாள்!

21

சிவகா நாற்காலி, ஸ்ட்ரெச்சருக்கான சரிவு பாதையில் நண்பர்கள் இருவரும் பேசியபடி மிக மெள்ள நடந்தனர். மருத்துவமனை மிக சுத்தமாகவே பராமரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதற்கே உரிய மருந்து நெடி மிதந்தது.

குழந்தைப் பேறுக்காய் வந்து, நல்லபடி அந்த பேறு கிடைத்தவர்கள் மட்டும் உற்சாகமாய் வளைய வர, மற்றவர்கள் முகங்களில் சோர்வும் சோகமுமே தெரிந்தன.

"அப்போ உன் சந்தேகம் சரியாகிப் போச்சு ரகு. அந்தப் பால்கார அம்மாவுக்கு நம் மேல் என்ன வெறுப்பு?"

"கோமா வழியே பார்த்ததுபோலவா நீ 'கிளிக்' செய்தே? கொஞ்சம் போகஸ் பண்ணணும்! அப்படி என் மூளையை கூர்மையாக்க எனக்கும் பல விஷயங்கள் பிடிபட்டது."

நண்பன் சிரிப்பானதும், ரகு தன் இயல்பிற்குத் திரும்பியிருந்தான்.

"உன்னைக் கொல்ல நினைச்சது சரி, ஆனா நான் ரெண்டு ஸ்பூன்தான் அந்த ஸ்வீட்டைச் சாப்பிட்டிருப்

பேன்... மிச்ச கேக்கத்தை நீ வழக்கம் போல சாப்பிட்டு... விளையாகிப் போயிருக்குமே ரகு!" - வேடிக்கையாய் ஆரம்பித்த அசோக் வருத்தமாகவே பேச்சை முடித்தான்.

"லேப்பில் ஏதேதோ டெக்னிக்கல் டெர்ம்ஸ் சொன்னாங்க. ஆனால் குட்டி டாக்டர் சொன்னது -

'இது கொல்லுமளவிற்கு வீரியமுள்ள கெமிக்கல் அல்ல. ஆனால் கடும் வாந்தி வயிற்றோட்டமிருக்கும். ஆனால் ரெண்டு பேரும் அதில் அசந்து மயங்கி இருந்திருந்தா, வேறு யாரும் துணையும் இல்லைன்னா... டீஹைட்ரேட் ஆகி இறக்கவும் வாய்ப்புண்டு'ன்னு."

அசோக்கின் கண்கள் இடுங்கின -

"நீ அநாவசியமாய் சந்தேகப்படுவதாய் நினைச்சேன் ரகு. அந்த துப்பாக்கி கடல் சம்பவத்தில் மிரண்ட உனக்கு எல்லாம் இருளாயிடுச்சுன்னு ஒரு அலட்சியம். ஸாரி அண்ட் தேங்க்ஸ்."

நண்பனின் கைப் பற்றினான்.

"அதெல்லாம் நமக்கிடையே தேவையில்லைப்பா அசோக். ஆனா... எனக்கு நேற்றிரவு தூக்கமுமில்லை. ஆக காரை எடுத்திட்டு இன்று காலை ஏழரைக்கெல்லாம் நீலவேலி போயிட்டேன்."

"அங்கே போய்...?"

"பால்காரம்மா தென்றலின் வீட்டுப் பக்கமாய் போக, அவங்க பாலூத்தப் போயாச்சு. ஆனா நம்மிடம் சீற பாலைக் கொண்டு வந்து தந்தப் பயல் எங்கண்ணில் பட்டுட்டான்!"

"ஓடப் பார்த்தானா?"

சோதிச்சவங்க தந்த ரிப்போர்ட் - சிம்பாவின் விஷம் கலந்திருந்தது என்று.

அசோக் எதுவும் பேசவில்லை.

அவனது மௌனம் அவன் அதிர்ச்சியைக் காட்ட, கனகாங்கியும் உறைந்து நின்றாள்!

21

சக்கர நாற்காலி, ஸ்ட்ரெச்சருக்கான சரிவு பாதையில் நண்பர்கள் இருவரும் பேசியபடி மிக மெள்ள நடந்தனர். மருத்துவமனை மிக சுத்தமாகவே பராமரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதற்கே உரிய மருந்து நெடி மிதந்தது.

குழந்தைப் பேறுக்காய் வந்து, நல்லபடி அந்த பேறு கிடைத்தவர்கள் மட்டும் உற்சாகமாய் வளைய வர, மற்றவர்கள் முகங்களில் சோர்வும் சோகமுமே தெரிந்தன.

"அப்போ உன் சந்தேகம் சரியாகிப் போச்சு ரகு. அந்தப் பால்கார அம்மாவுக்கு நம் மேல் என்ன வெறுப்பு? கேமரா வழியே பார்த்ததுமேவா நீ 'கிளிக்' செய்றே?"

"கொஞ்சம் போகஸ் பண்ணணும்! அப்படி என் மூளையை கூர்மையாக்க எனக்குப் பல விஷயங்கள் பிடிபட்டது."

நண்பன் சீரியஸானதும், ரகு தன் இயல்பிற்குத் திரும்பியிருந்தான்.

"என்னைக் கொல்ல நினைச்சது சரி. ஆனா நான் ரெண்டு ஸ்பூன்தான் அந்த ஸ்வீட்டைச் சாப்பிட்டிருப்

பேன்... மிச்ச சொச்சத்தை நீ வழக்கம் போல் சாப்பிட்டி ருந்தா... விளையாகிப் போயிருக்குமே ரகு!" - வேடிக்கையாய் ஆரம்பித்த அசோக் வருத்தமாகவே பேச்சை முடித்தான்.

"லேப்பில் ஏதேதோ டெக்னிக்கல் டெர்ம்ஸ் சொன்னாங்க. ஆனால் குட்டி டாக்டர் சொன்னது -

'இது கொல்லுமளவிற்கு வீரியமுள்ள கெமிக்கல் அல்ல. ஆனால் கடும் வாந்தி வயிற்றோட்டமிருக்கும். ஆனால் ரெண்டு பேரும் அதில் அசந்து மயங்கி இருந்தீங்கன்னா, வேறு யாரும் துணையும் இல்லைன்னா... டீஹைட்ரேட் ஆகி இறக்கவும் வாய்ப்புண்டு'ன்னு."

அசோக்கின் கண்கள் இடுங்கின -

"நீ அநாவசியமாய் சந்தேகப்படுவதாய் நினைச்சேன் ரகு. அந்த துப்பாக்கி கடல் சம்பவத்தில் மிரண்டு உனக்கு எல்லாம் இருளாயிடுச்சுன்னு ஒரு அலட்சியம். ஸாரி அண்ட் தேங்க்ஸ்."

நண்பனின் கைப் பற்றினான்.

"அதெல்லாம் நமக்கிடையே தேவையில்லைப்பா அசோக். ஆனா... எனக்கு நேற்றிரவு தூக்கமுமில்லை. அதான் காரை எடுத்திட்டு இன்று காலை ஏழரைக்கெல்லாம் நீலவேலி போயிட்டேன்."

"அங்கே போய்...?"

"பால்காரம்மா சென்டுவின் வீட்டுப் பக்கமாய் போக, அவங்க பாலூத்தப் போயாச்சு. ஆனா நம்மிடம் சீம்பாலைக் கொண்டு வந்து தந்தப் பயல் எங்கண்ணில் பட்டுட்டான்!"

"ஓடிப் பார்த்தானா?"

"அதெல்லாம் தெரியல்லை. எந்தப் பதட்டமு மில்லாம கட்டுக்கு தான் அறுத்து - வந்தப் புல்லட்டை போட்டுட்டு திண்ணக்கமா நின்னான் - காதுல அவசரப்படாமல் சதாரணமாய் பேச்சு தந்தேன், யாருக் கிட்டால் இனிப்பைத் தந்து விட்டதுன்னு மெள்ள கேட்கவும் பயல் முகத்துல ஒரு தனி இனிப்பு!"

இருவருமே ஆறிப் போன உணவைப் புறக்கணித்து ஆடாமல் கொண்டிருந்த சம்பாஷணையில் கவனமாயிருந் தனர்!

"காருல வந்து இறங்கின ஒரு பொம்பளைதான் அதை எங்கிட்ட தந்து உங்ககிட்ட சேர்ப்பிக்கச் சொன்னது. அதுவும் பால்காரம்மா தந்து விட்டதாய் சொல்லச் சொன்னது! என்ன, எதுங்க, எங்கையில ரெண்டு ஐநூறு ரூபா நோட்டை அவுக தாவும், பிறகு என் நா வாயத் திறக்க? ஆனாலும் கேட்டேன் -

ஆரஞ்சு கலருலே ஆயிரம் ரூபா நோட்டு இருக்காமே, அது இருந்தாக் கொடுங்க - இதுக்குப் பதிலாய்'ன்னு!"

"செய்யப் போறது ஏதோத் தப்புன்னு தெரிஞ்சும் இத்தனை கூலாய் இருக்கறதுன்னா அவனும் லேசுபட்ட வனில்லை... ஆனா ரகு, அது யாரந்த 'பொம்பளை?'"

அவனும் அச்சமும் கலந்த குரலில் கேட்டான் அசோக்.

"சொல்றேம்ப்பா இவன் ஆரஞ்சு கலர் பெரிய நோட்டைக் கேட்க, ஏறியிருந்த காரின் கறுப்பு கண்ணாடி மெள்ள இறங்கினதாம் -

'காருக்குள்ளே இருந்தது யாருங்கதீங்க'ன்னு இந்தப் பயல் பரவசமாய் என்னைக் கேட்டான்!"

புரிந்த திகைசில அசோக்கின் விழிகளிலும் ஒரு ஒளி!

"டி.வி.யில் அவன் பார்த்த ஒரு நடிகை அலங்காரமாய் காரின் உள்ளே உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தவனுக்கு வாக் குழறி, ஆனால் இந்தப் பயல் பேச்சு வராமல் தடுமாற, ஆயிரம் ரூபா முழு நோட்டை அவனிடம் தந்துட்டு கார் 'சட்'டுன்னு கிளம்பிடுச்சாம்."

"ஆக வந்தது - கன்யா! விஷமிட்டப் பாலை இந்தப் பையனிடம் தந்து விபரமெல்லாம் சொன்னது - அவளுடைய உதவியாளரைப் பொண்ணு?"

"யெஸ், ஆக இந்த முயற்சியில் மகேஷ், நரேனுக்குப் பங்கில்லை. இத்தனைத் துணிந்து கன்யா வெளிப் படையாய் இந்தக் காரியத்தை எப்படி செய்தான்கறது புரியலை... அந்தப் பயலிடம் கேட்டேன் - இந்த விவ ரத்தை யாரிடமும் சொல்லக் கூடாதுன்னு அத்தனைக் காக கொடுத்தவங்க சொல்லலையான்னு? அதுக்கு அலட் சியமாய் பதில் வந்தது -

'ஆமா, சொன்னாங்கதான் - ஆனா யாரு வந்துத் தந்ததுன்றதை உங்களாண்ட சொன்னா அதே போல இன்னுமொரு பெரிய நோட்டு கிடைக்குமில்லே?'ன்னு!"

"முந்தைய துப்பாக்கி சூடு - ஒரு வேளை கொலை முயற்சியாய் இருக்கலாம்... ஆனால் கன்யா என்னை என் கொல்ல நினைக்கணும் ரகு? புரியலியே?"

"உன்னை நீலவேலியிலிருந்து கிளப்பும் முயற்சி அதுப்பா-! அவ நடிக்கும் டி.வி. சீரியலின் டிரெக்டர் திருமூர்த்தி நமக்குத் தெரிஞ்சவர்தானே - ஆக அவரை யும் கூப்பிட்டுப் பேசினேன்."

[illegible]

'யார் தம்பி ஸீரியலில் வரும் காட்சிகளில் பகலை, அருவிக்கரைப்போல் ஏதோ பேசினீங்களே - அதற்கெல்லாம் கோவை ரொம்பப் பொருத்தமாய் இருக்குமே? அங்கே சின்ன குற்றாலம் எனும் பகுதியில் அற்புதமான அருவி உண்டு. வீட்டு கூட பக்கத்தில்'ன்னு."

"விஷத்திற்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம் ரகு?"

பொறுமையிழந்து சற்று சிடுசிடுத்தான் மற்றவன்.

விஷமம் உனக்குப் புரியலை -

"ஆக அவளுடைய தொல்லை தாளாமல் ஓரிரு காட்சிகளை ம்? கன்யாவின் அருவிப் பகுதியில் எடுக்க முடிவு செய்ததுமே அவள் இங்கே வந்துட்டா. நீ வாந்தியும் மயக்கமுமாய் படுத்ததும் அள்ளியெடுத்து ஹாஸ்பிடலில் சேர்த்து, அருகேயிருந்து உன்னை மீட்பதுதான் அம்மணியின் திட்டம்! கனகாங்கி பற்றியும் ஒரு சில விவரங்கள் கன்யாவின் காதை எட்டியிருக்கும் - புது வெள்ளம் உன்னை அடிச்சுட்டுப் போயிடுமோன்னு பயந்திருக்கும் பொண்ணு!"

குடித்து முடித்த காபி கோப்பையை யோசனையாய் சுழட்டினான் அசோக் -

"நெல்வேலிக்கு வந்ததை ரொம்ப ரசிச்சேன் ரகு. எனக்குள்ளிருந்த கலைஞனுக்கு அதன் அமைதியும் அழகும் சொர்க்கம் போலிருந்தது. ஆனால் அந்த சில நாட்களில் நடந்தவை ரொம்பப் பரபரப்பானவை.

"அதாவது அன்றிரவு உன்னைத் தேட கனகாங்கி வந்ததிலிருந்து..."

"ம்ம்... அதிலிருந்துதான் எத்தனை திருப்பங்கள்? என்னைக் கட்டிக் கொள்வதாய் ஒரு நாடகம் ஆடணும் என்று கனகாங்கி கேட்டதும் நாமும் பெரியவரைப் பார்க்க ஓடினோம். அவர் மனதில் அப்படி ஒரு எண்ணம் மொட்டு விட்டதாய் நாம் நினைத்த நேரம் - அவருக்கு உடம்பு சுகமில்லாமல் போக..."

"அதற்கு முன்பே உன்னைத் தீர்த்துக் கட்ட சுயம்வரத்தில் தோற்ற அந்தத் தடியன்கள் முயல... பிறகு இந்த விஷ முயற்சி - கன்யாவும் உன்னை சந்திக்க வந்தது..."

"கனவு போல... விறுவிறுப்பான ஆனால் சற்று விகற்பமான கனவு போலிருக்குது அத்தனையும்."

பெருமூச்சுடன் இரு கைகளாலும் தலையைக் கோதினான் அசோக்.

"விடுப்பா. ஒரு நல்லது நடப்பதற்கு முன்னே சில கசப்பான சம்பவங்களை அனுபவிக்க நேரும்பாங்க... நாம இன்னும் சில கசப்பான காட்சிகளைத் தாண்ட வேண்டியிருக்குது."

"தெளிவாய் சொல்லு ரகு."

எழுந்த இருவரும் வெளியே வந்தபோது அங்கே கனகாங்கி இல்லை.

ஆரம்ப செய்தியில் அதிர்ந்து போன அவள் தொடர்ந்து ஒட்டுக் கேட்க மனமின்றி, நண்பர்களின் இடையே குறுக்கிடவும் விரும்பாமல் அங்கிருந்து நழுவியிருந்தாள்.

"இவ்வளவு நடந்த பிறகும் போலீஸில் நாம் புகார் செய்யாமலிருப்பது முட்டாள்தனம் அசோக். உங்க அப்பா

இல்லாளையும் கேள்விப் பட்டால் என்னை மன்னிக்கவே மாட்டாங்க.''

''அப்பா காதிற்கு எதுவும் போகக் கூடாது.''

''ஆனா எனக்குத் தெரிஞ்ச ஆள் போலீஸ் உயரதிகாரியாய் இருக்கார் - ஆக அவர் காதில் போட்டு வச்சிட்டேன். நீ எதையும் பெரிசு படுத்தக்கூடாதுன்னு சொன்னாலும், காவல் துறையின் உதவியை நாடுவது அவசியம்னு எனக்குப் பட்டது. அரசாங்கம் காவல், சட்டம்ன்ற துறைகளை வேறு எதற்கு வைத்திருக்குது?''

''இப்படி போலீஸ் கேஸ், விசாரணைன்னு வர, கனகாங்கி பாவம் மிரண்டிடுவா.''

''டி.எஸ்.பி. தெரிஞ்சவர் என்றேனே? பதமாய் கையாளும் அனுபவமுள்ள அதிகாரிகளை வைத்து விசாரிப்பார்... தவிர நான் இதை செய்ததே கனகாங்கிக்காகத்தான்.''

ரகு போட்ட போட்டில் மறுபடி அசோக்கின் நெற்றி சுருங்கியது.

''சுற்றி வளைக்காதே ரகு'' - என்றான் கறாராய்.

''வரும் முன் காக்கும் கொள்கையப்பா! கனகாங்கிக்கு ஏதேனும் அசம்பாவிதம் நடந்த பிறகு நாம் 'லபோ திபோ'ன்னு போலீஸிற்குப் போய் இவ்வளவையும் விவரிப்பதை விட, முதலிலேயே அந்த மகேஷ், நரேனை லாக் - அப்பில் அடைச்சு வைப்பது சரிதானே?''

திகைப்பில் நடப்பதை விட்ட அசோக் நண்பனை பார்த்தபடி நின்றான்!

22

''ஒண்ணு நீ அதி புத்திசாலியாகிட்டே - அல்லது நான் படு முட்டாளாக்கிட்டேன் ரகு'' - என்ற அசோக் கைவிரித்து தோள்களைக் குலுக்கினான்.

''காதலிப்பவர்கள் மணல் கடிகாரம் போல - இதயம் நிரம்ப நிரம்ப, மூளை காலியாயிடும்'' - கேள்விப்பட்டதில்லை?'' சிநேகிதன் சீண்ட, அசோக்கின் முகம் சற்று சிவந்தது.

''என்னை விடு - கனகாங்கி பற்றி சொன்னியே - அதென்ன?''

''காலையில் நீலவேலி போனதாய் சொன்னேனில்லையா? அப்போ பெரியவர் வீட்டு காவலாளியிடமும் பேச்சு தந்தேன் -

'ராஜா போல நாங்க பார்த்த பிரபு ஐயாவைக் காய்ந்த சருகாட்டம் வற்றிப் பார்த்த எனக்குத் தாங்கலைங்க - அதுவும் அப்படி அவரைப் படுக்க வச்சு தூக்கிட்டுப் போனது சகிக்கலைங்க'ன்னு புலம்பினான். உடம்புக்கு முதுமை, வியாதி வருமப்பா - ஆனா மனசு நிம்மதி கெடக் கூடாதுன்னேன். பிரபாவதிங்கற அந்த உறவுக்கார அம்மா வந்ததிலேருந்து பெரியவரின் நிம்மதி போச்சுன்னு நான் சொல்ல கேட்டவனின் முகம் வெளிறிடுச்சு.

''யாரைச் சொல்றீங்க. ரெண்டு இளவட்ட பசங்க ளோடு வந்த அம்மாவா? அவங்கதானே இந்த வீட்டு சம்பந்தியாகப் போறவங்க?''ன்னான்.

''அப்படி நம்பி நீ அவங்களுக்கு ஊழியம் செய்தி யோன்னு'' நானும் விடாப்பிடியாய் கிண்ட, வெலவெலத் துட்டான்.

''இல்லீங்க. வீட்டுக்கு யார் வந்து போறான்னு அவங் களுக்குத் தகவல் தரச் சொன்னாங்க. வருங்கால முதலாளி கேட்கறப்ப மறுக்க முடியாதுங்களே?''ன்னு விளக்கம் தந்தான்.

''பெரியவரிடம் சம்பளம் வாங்கிட்டு பிறருக்காய் வேவு பார்ப்பதும் தகவல் தர்றதும் தப்பில்லையான்னு அதட் டிட்டு என்ன எப்படி தகவல் தந்தான்னும் கேட்டேன்.''

''ஆக இது வேறு நடந்திருக்குது.''

''அப்படித்தான் நாம பெரியவரைப் போய் பார்த்துப் பேசியது அந்தப் பிரபாவதிம்மாக்குத் தெரிய வந்திருக் குது. இவன் கையில் காசு தந்திருக்காங்க - இவனும் தள்ளியிருக்கும் பெட்டிக் கடையில் போய் பேசியிருக் கான் - இரண்டாம் முறை காசோடு இவன் கையில் ஒரு செல் - போன் வேறு.''

''சிக்னல் அவ்வளவு சரியில்லையே?''

''கிடைக்கும் பகுதியில் போய் நின்று இவன் ஒரு 'மிஸ்ட் - கால்' தந்துட்டால் பத்தாம் நிமிஷம் அந்தப் பெட்டிக் கடைக்கு சாத்தூரிலிருந்து அழைப்பு வரும். ஆக இவன் பெரியவரின் நிலைமை மோசமாகி, ஹாஸ்பிடல் போனது வரை தெரிவித்தாயிற்று.''

''முட்டாள்'' - அசோக் முணுமுணுப்பாய் திட்டினான்.

''கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போற சின்னஞ் சிறுக ளின் ஆசைக்குத் தான் துணை போவதாய் இவனுக்குப் பெரிய நினைப்பு! ஆனா இவன் தந்த தகவலால் சில பயங்கரங்கள் நடக்க இருந்ததாயும் அது பற்றி போலீஸிடம் புகார் தந்திருப்பதையும் சொல்ல அரண் டுட்டான்.''

''என்னைத் தீர்த்துக் கட்டுமளவிற்குகூட அவங் களுக்கு வெறி என்றால் அது எதனால் ரகு? பெரியவ ருடைய சொத்தா அல்லது கனகாவின் அழகா?''

''கரும்பு தின்ன கூலியும் தரும் கதை இது - ஆகக் கசக்கவில்லை! தவிர இரண்டும் கைநழுவிடுமோன்ற பதட்டம் வேறு. அதில் அந்த முட்டாள்கள் மூர்க்கத்தன மாய் முயற்சி செய்திருக்காங்க. ஆனால் உனக்கு ஏதும் ஆகியிருந்தால் விஷயம் விபரீதமாகி இருக்கும்ன்றதை அவங்க உணரலை. இந்நேரம் கம்பி எண்ணியிருக்கணும். நீ விஷயத்தை பெரிதாக்க வேண்டாம்னு என்னை அடக் கிட்டே.''

''இப்போ கனகாங்கிக்கு என்ன ஆபத்து? அதில் பெரியவரும் பாதிக்கப் படுவாரே?''

''அது பிரபாவதி அன்ட் கோவிற்கு வசதிதானே? அநாதரவான கனகாங்கியைக் கோழிக் குஞ்சுபோல அமுக்கிடுவாங்க.''

''சினிமாக் கதை போல போகுதே ரகு?''

''கதைகளை வாழ்க்கையிலிருந்துதானே உருவறாங்க? பதிலுக்கு இந்த முட்டாளுங்க திரையிலிருந்து சில ஐடியாக்களைச் சுட்டு செயலாக்கலாம்.''

"அவங்க இங்கே வந்தால், ஸினிமா கிளைமாக்ஸில் வருவது போன்ற சண்டைக் காட்சிக்கும் நான் தயார்தான்" என்றான் அசோக் சற்று காட்டமாய்!

ஆனால் வசனம் பேசிய அதே நேரம் அப்படி ஒரு கடத்தல் காட்சி அந்த மருத்துவமனையில் நடந்து கொண்டிருந்ததை அவன் அறியவில்லை!

'ருக்குமணின்னு ஒரு பொண்ணு வந்து வாசல்ல நிக்குதுங்க - உங்களை அவசரமாய் வரச் சொல்லுது' - என்று வந்தத் தகவலில் வாசல் பக்கமாய் வந்துத் தேடிய கனகாங்கியை அந்தப் பட்டப் பகலில் ஒரு காருக்குள் இழுத்துப் போட்டு கொண்டே போனார்கள்!

சாத்தூரை விட்டு சற்று ஒதுங்கியே இருந்த பெட் ரோல் பங்கில் தங்களை நிரப்பிக் கொள்ள வாகனங்கள் வரிசைக் கட்டுவதில்லை.

ஆனால் மூன்று புறமும் கண்ணாடி அடைப்புகளே இருக்க, உள்ளேயிருக்கும் நபர் விச்ராந்தியாய் வாய் பிளந்து தூங்கக் கூட முடியாது.

ஆக அதன் முதலாளி செல்வராஜ் ஒன்றுக்கு இரண் டாய் செய்தித் தாள்களோடு வந்து வரி விடாமல் படித்தும் விடுவார். ஆரோக்கியம் சற்று நலிந்த பிறகு இரவிற்குப் பொறுப்பான வேறு ஒருவரை நியமித்து ஓய்வும் கண் டிருந்தார்.

ஒன்றுக்கு இரண்டாய் மகன்களைப் பெற்றும் அவர்கள் தோள் கொடுக்காததில் அந்த தகப்பனுக்கு வருத்தம்தான். ஆனால் சமீப காலமாய் மகன்களோடு சேர்ந்து மனைவி பிரபாவதி செய்யும் அலம்பல்களைத் தாள முடியவில்லை.

ஆக மதிய உணவைக்கூட கட்டி எடுத்துக் கொண்டு இங்கே தஞ்சமடைந்து விடுகிறார்.

முக்கிய செய்திகளை எல்லாம் மனப்பாடம் செய்து விட்ட களைப்பில் அவரிருந்த போதுதான் அந்த மெல் லிய செருமல் கேட்டது -

செய்தித்தாளை மடித்துப் போட்டவர், மேஜைக்கு அப்பால் நின்ற இளம் பெண்ணைக் கண்டு திகைத்து விட்டார்.

கைக்குவித்தவள்,

"உங்களைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன் மாமா" - என்ற பின்பும் அவரது நா அசையவில்லை.

"நான் கனகாங்கி. பெரியவர் ஜனார்தனனின் பேத்தி." என்ற பின்பே சுதாரித்து -

"வாம்மா" என்றார்.

இவர்களது பேச்சு கேட்டு விடும் தொலைவில் யாரு மில்லை என்பதைப் பார்த்து நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டவர்,

"தனியாவாம்மா வந்தே?" என்றார் சற்று பதட்டமாகவே.

"உங்களைப் பார்க்கணும்னு பட்டது."

"வீட்டுக்கு வந்திருக்கலாம்... இங்கே உட்கார்ந்து நிம்மதியாய் பேசவும் முடியாது" என்று முணங்கியவர் இவள் தன் வீட்டுப் படியேறத் துணிவாளா என்றும் அலுத்துக் கொண்டார்.

"பரவால்ல மாமா - சீக்கிரம் வீடு... நீலவேலிக்குத் திரும்பணும் நான்."

"பெரியவங்க எப்படி இருக்காங்க?"

"பத்து நாளாய் ஹாஸ்பிடலில் தங்கி வைத்தியம் எடுத்ததில் தாத்தாக்கு இப்போ தேவலை. முழு நேர நர்ஸ்

[illegible]

"[illegible] - சொல்லு."

[illegible]

கண்ணைக் கூசும் அழகுள்ள இந்தப் பெண்ணைத் தன் மகனுக்கு ஜோடி சேர்க்க அவருக்குக் கூசியது!

இவளது அகத்தூய்மையால் அல்லவா அவளது முகம் இப்படிப் பளிங்காய் பொலிகின்றது?

இதற்கும் தன் மகன் மகேஷ் செய்யத் துணிந்த பாவத் திற்கும் ஒட்டுமா - ஒத்து வருமா?

"ஏ... எனக்கு அதில் விருப்பமில்லைங்க மாமா."

அவர் நிமிரவில்லை.

"தாத்தாவிடம் நேரிடையாய் மறுக்கத் தைரியமில் லாமல் நான், நான்... அங்கே ஓய்விற்காய் வந்த அசோக்குமார் என்பவரிடம்..."

"தெரியும்மா - எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். அவரைக் கொல்லக் கூட ஏற்பாடு செய்திருக்கான் மகேஷ் - அந்தப் பக்கம் கஞ்சா பயிரிட்டவனுக்கு காசு கொடுத்து ஏவி

[illegible]

[illegible] பத்து நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த அந்த அதிர்ச்சியான சம்பவம் மறுபடி மனதில் ஓடியது.

மருத்துவமனையில் வாசலில் நின்ற காவலாளி கம்பைச் சுழட்டியபடி துரத்த, பொதுமக்களில் இளைய வர்களாயிருந்த சிலர் காரின் குறுக்கே நின்று மறித்ததில் இரண்டாம் நிமிஷமே இவள் மீட்கப் பட்டு விட்டாள்.

ஆனாலும் முரட்டுப் பிடியில் சிக்கி இறுபட்ட இவ ளுடம்பு பதற, சுற்றிலும் எழும்பிய கூக்குரல்களில் அதிர்ந்து ஊமையானாள்.

"என்னம்மா... யாரிவங்க... நீ எங்கே போகணும்" என்ற வந்த பல கேள்விகளுக்கு அவள் சொல்ல முடிந்த தெல்லாம் -

"அசோக்... அ..சோக்" என்பது மட்டுந்தான்!

அசோக் வந்து, இவளை இழுத்து தோளில் சாய்த்துக் கொள்ளும் வரை அலமலந்தல்லவா நின்றாள்.

[illegible]

அவருக்கும் அது தேவைப்பட்டது.

23

புழுதி படர்ந்திருந்த காரின் கண்ணாடியை ஒரு பாட்டில் நீரைக் கொட்டிக் கழுவி விட்ட அதன் ஓட்டுனர் சாவகாசமாய் அந்தப் புளிய மரத்தடியில் அமர்ந்தார்.

தன் இளம் எஜமானி இப்போதைக்கு வரப் போவதில்லை என்பதை அவள் இளநீர் குடிப்பதிலிருந்து யூகித்தவர், உள் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை உருவினார்.

உரசிய தீக்குச்சி ஒன்று அவர் முன் பளிச்சிட்டது!

ஆவலுடன் அதில் தன் சிகரெட்டின் நுனியைத் தோய்த்து புகைய விட்டார் ராமைய்யா.

கனகாங்கியைப் பள்ளிக்குக் கூட்டிப் போய், வந்தது அவர்தான்.

நாள் முழுதும் காரில் காத்திருப்பவருக்கு இந்தப் புகை தான் துணை!

"என்ன நாத்தம் அது டிரைவர் தாத்தா?" என்று கேட்கும் சின்னவளிடம்

[illegible]

ஆனாலும் இப்போது உடம்பு தளர்ந்து விட, இத்தனை தொலைவு ஓட்டி வந்ததில் அசத்தியது.

"டீ, பன்னு ஏதும் வாங்கியாரவாண்ணே?" கேட்ட அந்த இளையவனை நன்றியுடன் பார்த்தார்.

கார் ஓட்டுனர்களிடையே பிரத்தியேக பந்தம் ஒன்று உண்டு. எங்கே சந்தித்தாலும் இப்படி புகையும், தேநீரும் பரிமாறி, பகிர்ந்து சிநேகமாகிக் கொள்வார்கள்!

பிறகு எங்கே பார்க்க நேர்ந்தாலும் காரை ஓட்டும் போதும், ஒரு பரிச்சய கை அசைப்பு உண்டு.

பதிலுக்குக் காத்திராமல் தேநீரும் பொறையும் வாங்கித் தந்து, தானும் கூட அமர்ந்து சாப்பிட்டவன்,

"ரொம்ப தொலைவு ஓட்டினா அசதி..? ஆனா நீலவேலியிலிருந்து ரோடு மோசமில்லை..." என்றும் பேச்சு தர, ராமையா ஆச்சரியமானார்.

"அங்கே வந்திருக்கியாப்பா?"

"ஆமண்ணே. ஒரு மாசத்துல ரெண்டு ட்ரிப்பு அடிச்சோம். பிரபாவதி அம்மா வெளியூர் காருல போகணும்னா என்னைத்தான் கூப்புடறது. அப்படி உங்க பண்ணைக்கு வந்தப்போ, இந்த ஆப்ட்ராவையும் இதே நம்பரில ஒரு காண்டஸாவையும் பார்த்தேன் - காராஜுல நின்னுது. ஆனா உங்களைப் பார்க்கல..."

"கார்களை வெளியே எடுக்கறதில்லியே? ஸ்டார்ட் செய்து, துடைச்சு வைக்கிறதோட சரி. இன்னொரு

இளந்தாரி பயலையும் ஒட்ட பழக்கி விட்டிருக்கேன். ஆனா பாப்பாவோட எவனையும் அனுப்ப முடியாதே. உறவுக்காரங்களைப் பார்க்கணும்னுச்சு பாப்பா 'நானாசகம்மா'ன்னு துணிஞ்சு வந்துட்டேன். இந்த பயலைத் தெம்புல மறுபடி பத்திரமாக் கொண்டு போய் சேர்த்திடுவேனுல்லை?"

"உங்க அனுபவம் அப்படி" என்று ஆமோதித்தவன் காரின் "மைலேஜ்" "சர்வீஸ்", "பெட்டா" பற்றி பேசலானான்.

காலி டீ கிளாஸ்களை எடுக்கும் சாக்கில் வந்த கடைக்காரன், தானும் புகை விட்டபடி அவர்களது பேச்சை உள்வாங்கிக் கொண்டான்!

"அதிர்ச்சியிலிருந்த நான், அங்கே இருந்தவங்க மகேஷையும் கூட வந்தவங்களையும் அடிச்சதையோ, போலீஸை அழைச்சதையோ தடுக்க முடியலை மாமா... ஆக அவங்க லாக் - அப்பில் அடைபட வேண்டியதாப் போச்சு... மன்னிக்கணும்" - என்றாள் கனகாங்கி.

"தப்பு செய்தது எம்பிள்ளையம்மா - நீ இல்லை. அவனும் அவன் காசு கொடுத்த கும்பலும் வாங்கிய அடியும், ஸ்டேஷனுக்குப் போனதும் எல்லாம் சரிதான்."

கசப்புடன் ஒத்துக் கொண்டார் அந்த தகப்பன்.

"ஆனா இந்த ஆத்திரத்தில் மறுபடி அவங்க அசோக்கிற்கு... அதாவது அவருக்கு ஆபத்து நேருமோன்னு அஞ்சறேன் மாமா."

"அண்ணன் தம்பியை விட அடி உதவும்னுவாங்க. அந்த உதவியிலும் எம்பிள்ளைக்கு புத்தி வரலைன்னா..."

"போகட்டும் - விட்டுடலாம்னு நானிருக்க முடியாது மாமா. இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டணும்னு தான் நான் இங்கே வந்தது."

அதுவரை மிக மென்மையாய் பேசியவளில் ஒரு அழுத்தம் கூடியது அவருக்குப் புரிந்தது.

என்ன தீர்மானத்துடன் இந்த சின்னப் பெண் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறாள் என்ற ஆர்வத்துடன் அவளைப் பார்த்தார் -

"அத்தை— அதாவது—"

"எம்மனைவி பிரபாவதி - புரியுதும்மா, சொல்லு."

"தனக்கும் தன் பிள்ளைகளுக்கும் நிலவேலியில் உரிமையிருப்பதாய் நினைக்கறாங்க. தன் தாய்க்கு வர வேண்டிய பாட்டியின் நகையை விற்று வாங்கப்பட்ட அந்த நிலத்தை தாங்கள் ஏன் அனுபவிக்கக் கூடாதுங்கற... ஆற்றாமை."

'பொறுமல்' - என்று தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக் கொண்ட செல்வராஜ் குறுக்கிடாமல் கவனித்தார். கனகாங்கியை அங்கிருந்து விரைவாய் அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று அவருக்குள் ஒரு உந்துதல்.

"அது ரொம்பவும் சரிதான்... ஆக" என்றவள் தொடர அவருக்குத் தாளவில்லை.

"இல்லைம்மா - வெறும் அலங்காரப் பொருளாகவோ அல்லது அடகுக் கடையில் கிடந்து மூழ்கியிருக்க வேண்டிய அந்த நகையைக் கொண்டு உங்க தாத்தா வாங்கினது இருபது, முப்பது ஏக்கர்தான். அதைத் தன் உழைப்பினால் ஐந்து மடங்காய் பெருக்கி விஸ்தீரிச்சவர், தன் அக்காவின் வளைகாப்பின்போது வைர வளையலாக

போட்டு கடனையும் தீர்த்துட்டாரம் - இப்போ அந்த [illegible] எங்க கையில இல்லியே? எப்படியோ [illegible] ஆக நிலத்தில் பங்கு கேட்கறது [illegible] தீர்த்தாச்சு. [illegible] மதிப்புள்ள அந்தப் பண்ணையை [illegible] கோடிகளில் [illegible] இவனுகளுக்கு வக்கில்லை.''

''அது பிறகுள்ள பிரச்சனை மாமா. ஆனா என் பேரிலுள்ள 'நீலவேணி' பண்ணையை வீட்டை நான் அத்தையின் பேருக்கு எழுதித் தந்துட்டாள், அதாவது தாத்தா [illegible] அவங்களுக்குத்தான்றது போல... [illegible] பிறகு அது [illegible] உங்க பிள்ளைகளும் சொந்தமா அப்போ அத்தையும்... தோணுச்சு. நிலத்துக்காக அவங்க [illegible] கல்யாணம் செய்யும் அவசியமுமில்லை. [illegible] குடும்ப சொத்து ஆண் வாரிசிடம் வந்து விட்ட திருப்தி...''

''என்னம்மா பேசறே? நிலத்தையும் வீட்டையும் தானா வார்த்துட்டு நீ எங்கே போவே?''

''ஓரளவு படிச்சிருக்கேன் மாமா - ஏதேனும் வேலை கிடைக்கும்.''

''அங்கேயும் எம் பிள்ளைங்க வந்து உன்னைத் தொந்தரவு பண்ணினால்?''

''அந்த நிம்மதிக்காகத்தானே மாமா அத்தனையும் அத்தையின் பேருக்கு மாத்திடறேன்னு சொல்றேன்? அதுவரை தாத்தாக்கு எந்த பதட்டமும் தரக்கூடாது. எங்களுக்கு நிலம் முக்கியமில்லை... நிம்மதி போதும் - முக்கியமாய் அசோக் எந்த ஆபத்துமில்லாமல் பத்திரமாயிருக்கணும்.''

''சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிட்டேல்ல? நீ கிளம்பும்மா'' - என்றபடி அவளை அனுப்புவதில் மும்முரமானார் செல்வராஜ்.

''நேத்து நீலவேணிக்குத்தானே பாப்பா?'' - ராசைய்யா கேட்க, ''நீங்க ஏதேனும் சாப்பிடுங்க...'' முணுமுணுத்தாள் கனகாங்கி.

[illegible]

''[illegible]'' [illegible]

'தசீச' என்ற அழுத்தத்துடன் டயர்கள் தேய்ந்து நின்றன.

''ஐயோ... என்ன... என்னாச்சு?''

''கிழக்குப் பயல்... மதிக்க நிறுத்தறான் பாருங்க... யாருடா?'' இறங்க முயன்ற ராசைய்யாவின் தோள் பற்றினாள் கனகாங்கி.

''வேணாம் ராசைய்யா தாத்தா... இவன்... இவர் செல்ல ராஜு மாமாவோட பிள்ளைதான்.''

''யாரா இருக்கட்டுமேம்மா - இப்படியா மதிக்க நேரோட்டுல நிறுத்தறது?'' அதுக்குள் குறுக்காய் நிறுத்தப்பட்ட அம்பாஸிடரிலிருந்து இறங்கி இவளிடமாய் வந்து குனிந்த மகேஷ் இளித்தான் -

''இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டு நம்ப வீட்டுக்கு வராமப் போனா எப்படி கனகு?'' என்றபடி!

24

''என்ன கனகு - உன் தாத்தாக்கும் அந்த அசோக் பயலுக்குமாய் உயிர்ப் பிச்சைக் கேட்டு வந்தியா?''

மகேஷின் குரலில் வழிந்த நக்கல் அவளை உசுப்பியது போலும். ''அதுக்கு என்ன அவசியம்? உனக்குத் தான் சரியாய் குறி வைக்கத் தெரியலையே?''

அத்தனைத் துடுக்காய் பேசுவாள் என்று எதிர்பார்க்காதவன் எகிறினான் -

''தாலி கட்டியதும் எம்முத வேலை... இந்தத் திமிரை அடக்கறதுதான் - நீலவேலியில் ஊமையாட்டம் நின்னே உனக்கு அந்த கேமராப் பயலைக் கண்டதுந்தான் தைரியம் பிச்சுக்குது.''

''அவரைப் பற்றி இப்போ எதுக்குப் பேசணும்?''

''ஓஹோ அசோக் 'அவர்' என்னை ஒருமையில் குறிப்பிடுவியாக்கும்?''

''வம்பு வேண்டாம் - இல்லை மறுபடி நான் போலீஸைக் கூப்பிட வேண்டி வரும்.''

''ஆம்மா... அதுவரை நின்னு வேடிக்கைப் பார்க்க நானென்ன கோயாணா?''

இறங்கி நின்ற டிரைவர் ராமையா சமாதானப்படுத்த முயன்றார்.

''வீட்டுக்கு வரச் சொல்லிட்டு. ரோட்டில் நின்னு ஏனிப்படி பேசணும் தம்பி?''

''சும்மாயிரு கிழவா. நீ பீடி பிடிச்ச சமயம் வாயையும் திறந்தேயில்லை? பக்கத்து சாயா கடையிலேருந்து எனக்குத் தகவல் ரிலே ஆயிடுச்சு. அந்தக் கடையாளு நமக்குப் பல விவகாரங்களில் தோஸ்து. ஆனா என்னைப் பெருசு விசாரிச்சப்போது நான் தங்கம்னு சர்டிபிகேட் கொடுத்த கெட்டிக்கார தோஸ்து!''

''ஏறுங்க டிரைவர் தாத்தா - காரை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு விடுங்க.''

''தோ பாரு, என்னை லாக் - அப்புல போட்டு வெறியை உசுப்பி விட்டுட்ட, இதோ பெயிலில் வெளியே வந்துட்டேன். எங்கம்மா திறமை உனக்குத் தெரியாது - அந்தப் பவர் உனக்குக் கிடையாது. ஆக காரை வீட்டுக்குத் திருப்பு. சமர்த்தா எங்கையால தாலி கட்டிட்டு பிறகு நாம ஜோடியா கிழவரைப் பார்க்க போவோம் - தாலியும் கழுத்துமாய் உன்னைப் பார்க்கும் சந்தோஷத்துல பெருசு உயிரு கூட டக்குன்னு போயிடும். பிறகு எந்த இழுபறியுமில்லாம பணப் பெட்டியோட நீ எங்கைக்கு...''

யாரோ தன் தோளில் தட்டினதில் திரும்பிய மகேஷ், பின்னே நின்ற தன் தம்பியைக் கண்டு முகம் சுளித்தான் -

''என்னடா? கரடி வேலை பாக்குறே?''

''மகேஷ், கல்யாணப் பேச்சு இப்போ வேண்டாம். முதல்ல வீட்டுக்குப் போவோம். அங்கே வச்சு கனகுவின் விருப்பம் கேட்டுட்டு முடிவு பண்ணுவோம் - தாலி கட்டப் போறது நீயா நானாட்டு.''

''மூத்தவன் இருக்கேன்ல? உனக்கென்னடா அவசரம்?''

''உனக்குப் பணப் பெட்டியோட பொண்ணு வர, எனக்கு மண் சட்டியிலே வருவாளா?''

அண்ணன் தம்பியினரிடையே கீழ்த்தரமான வாக்குவாதம் வலுக்க, குறுக்கே நின்ற வாகனத்தால் வரிசைக் கட்டியிருந்த வாகனங்கள் தங்கள் பங்கிற்கு அலறின!

''எவண்டா அவன், ஒட்டைக் காரைக் கோணலா நிறுத்திப்பிட்டு டீல் பேசறது? சுடுகாடாய்ப் பார்த்துப்

[illegible]

அந்த முரடனிடம் கனகாங்கி உதவி கேட்டது, முன்னைப் போல மறுபடி தர்ம அடியுடன், கம்பி எண்ணுவதும் நிச்சயம்!

"ஏய் கிழமே, நீ போய் [illegible] எடு. நான் [illegible] அவனோடு ஓட்டிட்டு என் வீட்டுக்குப் போறேன்..." என்றவன் சொன்ன நொடி காரின் பின் கதவு முழு வேகத்துடன் திறந்தது - அதன் மோதலில் தடுமாறி விழுந்த மகேஷை [illegible] ரெண்டு போடு போட...

"போலீஸ்... அண்ணே காப்பாத்துங்க... கடத்த வர்றாங்க... ப்ளீஸ் காப்பாத்துங்க" -

கனகாங்கியின் அலறலில் மறுநிமிஷம் அங்கே மறுபடி ஓங்கியக் கையுடன் ஒரு கூட்டம் கூடியது!

படுக்கையில் குறுகிக் கிடந்தாள் கனகாங்கி. பயணக் களைப்பும், அதில் நேர்ந்த பதட்டமும் அவளை பலக்க அடித்திருந்தன.

சில நாட்களுக்கு முன்பே பெரும் இக்கட்டிலிருந்துத் தப்பிய தான் மறுபடி அதே போலொரு சந்தர்ப்பத்தில் சிக்கி நின்றது முழு முட்டாள்தனம்!

மருதுவையேனும் துணைக்கு அழைத்துப் போயிருக்க வேண்டும்.

எத்தனை அல்பமாய் பேசினார்கள் அந்த மகேஷும் நரேனும்!

இவளுக்காய் இவள் [illegible] நாட்களைப் போல..? ஆக தான் [illegible] நிலைத்தது சரி.

ஆனால் அசோக்கை இந்த நாடகத்தில் நுழைத்தது பெரும் தவறு.

அவர் உயிருக்கே அல்லவா குறி வைத்து விட்டனர்?

இந்த அற்பர்களின் குறுக்கீடு இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் தாத்தாவின் சம்மதம் கிடைத்திருக்கக் கூடும் -

அசோக் இந்த வீட்டின் மாப்பிள்ளையாக... இல்லை அவருக்கு வேறு எத்தனை அழகிகள் இல்லை?

ஆக பெற்றவர்களின் அன்பில் நனைந்து வளரும் பாக்கியம் தனக்கில்லாதது போல, இனிய இல்லறமும் அமையாதுதான் போல.

இளகிய மனதுடன் உதவ வந்த அசோக். துப்பாக்கி. விஷம் என்றெல்லாம் ஆன பிறகு இங்கே நிச்சயம் இருக்க மாட்டார்.

விஷம் பற்றி கோபமாய் பேசிய அவர் தன் நண்பனை இங்கிருந்து கூட்டிப் போயிருப்பார் - அதுதானே நியாயமும் கூட?

அந்த நண்பர்கள் இருவரும் இல்லாமல் இவள் கடந்த பத்து நாட்களை இத்தனை எளிதாய் கடந்து வந்திருக்க முடியாது.

வேண்டிய பணத்தை உடனடியாய் கட்டி, தாத்தாவிற்கு ராஜ வைத்தியமல்லவா பார்த்தார்கள்?

இவளுக்கான பாதுகாப்பு மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு வேளை உணவையும் தாய் போலப் பரிவுடன் சாப்பிட வைத்தார்களே...

அதிலும் அசோக் தன்னுடன் அமர்ந்து பேசும் நேரங்கள் சொர்க்கமாயல்லவா இருந்தது? அந்நேரம் பேசிய

வந்ததை மறுபடியும் மனதிற்குள் கொண்டு வந்து அசை போட்டது எத்தனை தடவை?

ஆக அசோக்கிற்கு எந்த ஆபத்தும் நேரக் கூடாதென்று அவசர முடிவில் தான் இப்படி ஒரு அபத்த சூழ்நிலையில் சிக்க நேர்ந்தது!

அரை உயிராய் வீடு வந்து சேர்ந்தவள் நேரே அறைக்கு வந்து படுத்து விட்டாள் - யாரிடமும் பேசும் ஏன் பார்க்கும் திராணி கூட மிஞ்சவில்லை!

'எல்லாம் இழந்து விட்டதாய் நீ நினைக்கிறாயா? உன் எதிர்காலம் மிச்சமிருப்பதை நினைவில் வை' - இது பள்ளியில் பாமா டீச்சர் அவளுக்குக் கற்றுத் தந்திருந்த நம்பிக்கை மொழி...

ஆனால் காலையில் அறையைக் கூட்டித் துடைத்த ருக்மணி,

''போட்டோ பிடிக்கிற ஐயாமாரு கிளம்பியாச்சா... அந்த இடமே வெறிச்சோன்னு தெரியுதுங்கறாரும்மா எம் புருஷன்'' என்று தந்த செய்தியில் மேலும் சுருண்டு சோர்ந்தாள்.

தேறிய தன் பாட்டனாரின் முகம் பார்த்து தன் மனதைத் தேற்ற முயன்று தோற்றாள்!

முன்பைப் போலவே அன்றிரவு அவள் இருண்ட தாழ்வாரத்தில் நடக்க முயன்றபோது, கண்ணீர் பெருகியது.

ஏன் அசோக் தன்னிடம் ஏதும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை? ஒரு வார்த்தை, இதமான விடைபெறும் சிரிப்பும் கூட இவளை சற்று ஆற்றியிருக்குமே?

அவருமே இங்கு கிடைத்த அனுபவங்களில் கசந்து போனார் போலும்...

ஏன் இவளும்தான் அசோக்கிடம் ஏதும் தெரிவிக்காமல் சாத்தூர் கிளம்பி மறுபடி வம்பை வாங்கி வந்தாள்.

அந்த ஆத்திரத்தில்தான் சொல்லாமல் போனாரா? நினைத்து நினைத்து வருந்தினாள்.

மறுநாள் காலை பாட்டனாரைப் போய்ப் பார்த்தபோது அவள் பொய் சொல்ல நேர்ந்தது -

''என்ன பாப்பா... கண்ணு சிவந்து வீங்கியிருக்கே?''

''தலை வலி தாத்தா - வேறொண்ணுமில்லை'' - என்று.

25

ஆனால் அறைக்குள் முடங்கியபடி கண்ட கற்பனைகளில் மனதை சுழட்டியடித்ததில் சொன்ன பொய், நிஜமானது.

அன்று மாலை மறுபடி தாத்தா அறையிலிருந்து அழைப்பு வந்தபோது,

''ரொம்ப தலைவலி - ஒரு வேளை காய்ச்சல் ஏதும் வருமோ என்னவோ... அது தாத்தாவைப் பாதிச்சுட வேணாம். நாளைக் காலை வர்றேன்னு சொல்லு.''

மறுத்தவள், வந்த வேலைக்காரப் பெண்ணிடம்,

''ருக்கு எங்கே?'' என்றும் கேட்டாள்.

''அதையும் அதும் வீட்டுக்காரரையும் பெரிய்யா காருல வெளியே அனுப்பிச்சிருக்காங்க.''

முன்பு தன்னையே அத்தனையையும் செய்யச் சொல்லும் தாத்தா இப்போது தானாகவே பல வேலைகளைச் செய்வது ஒன்றுதான் இப்போதைய மகிழ்ச்சி. அவர் கூடவே உதவிக்கு ஒரு நர்ஸ் இருப்பதும் காரணம். அல்லாமல் இவள் வேற்றூர் போவதோ இப்படி முடங்கிக் கிடப்பதோ முடியாத காரியங்கள்.

முழு நாளும் அறையில் அடைந்து கிடந்தவளை இரவு தூக்கம் நெருங்கவில்லை.

அறைச் சுவர்கள் மட்டுமல்ல, தன் சிந்தனைகளுமே நெருங்கி வந்து மூச்சடைத்த பிரமை.

பொன் மஞ்சள் சால்வை ஒன்றை உருவி தன்னைப் போர்த்தியபடி, வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

இரு வாரங்களுக்கு முன்பு இதே போல ஒரு இரவு நடந்து போன பாதையில் நடந்தன அவளது பூப்பாதங்கள்.

அப்போது படபடத்த மனதில் இப்போது முழு வெறுமை.

இயந்திரத்தனமாய் மேடேறி இறங்கி மறுபக்க பண்ணையின் அந்த விருந்தினர் விடுதியை நோக்கிப் போனாள்.

வெளிச்சக் கசிவோ, பேச்சொலியோ இன்றி கிடந்த வீட்டின் வாசலின் முன் நின்றவளின் பார்வைத் தயக்கமாய் கதவை வருடின - தொங்கும் பூட்டைக் காணும் திராணியில்லாமல்.

ஆனால் கதவு பூட்டப்படவில்லை... உள்ளே யாரும் உண்டா என்ன? அழுத்திய கதவு திறந்து கொண்டது!

வெளியே கள்ளாய் பாய்ந்த பூமியை மயக்கிக் கொண்டிருந்த நிலா ஒளி வீட்டை நிரப்பாததால் உள்ளே அழுந்திய இருட்டு.

கதவை முழுக்கத் திறக்க நிலாக்கதிர்கள் அறைக்குள்ளும் பாய, இவள் உடன் நுழைந்தாள் -

அவளையும் மீறி அவள் உதடுகள் அவன் பெயரை உச்சரித்தன -

"அசோக்..."

அறை மௌனமாய் கேட்டுக் கொண்டது!

அறையின் ஜன்னல் பக்கமாய் போனவள் அதைத் திறக்க, மேலும் ஒளிக்கதிர்கள் அவள் மேல் பாய்ந்து படிந்தன.

"சொல்லாம போய்ட்டீங்களே அசோக்? எம்மேல அத்தனை வெறுப்பா? இந்த அழகை, நிம்மதியை ரசிக்க வந்தவரை நான் ரொம்ப தொந்தரவு படுத்திட்டேன்தான்... எத்தனை அசட்டு துணிச்சல் எனக்கு?

அறிமுகமில்லாத உங்களிடம் வந்து என்னைக் கல்யாணம் செய்ய விரும்புவது போல நடிக்கக் கோருவது... ரொம்ப தப்புதான். என்ன நினைச்சிருப்பீங்க என்னைப் பற்றி...?"

வாய்விட்டு மிக மெல்லவே புலம்பியவளின் உடம்பு 'சட்'டென விறைத்தது... வீட்டினுள் யாரோ நடக்கிறார்களா... இதென்ன மூச்சிழைக்கும் ஒலி...?

"ரொம்ப தப்புதான் அது கனகாங்கி. நடிக்க வேண்டிய விஷயமா அது? நடக்க வேண்டிய நல்ல காரியமில்லையா?"

அதிர்ச்சியில் உலர்ந்த அவள் உதடுகள் அசைந்தன - நாக்குப் புரண்டு குழறியது -

"அசோக்?"

"ரெண்டு பேருமே தூக்கம் வராமல் இங்கே வந்திருப்பதே சாட்சி - நாம ஒருவருக்கு ஒருவர்தான்றதுக்கு... ஆக இந்த அழகான சூழலில் நம்மைக் கடவுள் சந்தி விசித்திரமான சந்தர்ப்பத்தில் சந்திக்க வைத்தார் - இப்படி மறுபடியும்."

மௌனத் திரும்பினான் -

"நீங்க போயிட்டதாய் மருது சொன்னாரே?"

"போனா திரும்ப வரக்கூடாதா? பார் - உன்னை இப்படிப் புலம்ப விட்டுட்டு நான் போன விதமே சரியில்லை. ஆக சட்டுனு வந்திட்டேன்."

"இந்த இருட்டில்... லைட் போட்டுக்காம?"

"ப்யூஸ் போச்சு போல - எல்லாம் ரகுவே பார்த்துக்கறதால் எனக்கு இதிலெல்லாம் பரிச்சயமில்லை..."

"கார் கூட இல்லியே?"

"திருப்பத்தில் நிற்குது. ரகுவிடமிருந்து வீட்டின் சாவியை ஏறக்குறைய திருடிட்டு வந்தேன். உன் நினைவுகளை மறுபடி அனுபவிக்க கனகாங்கி! ஆனா எத்தனை அபூர்வ ஒற்றுமை பார் - நீயும் என்னைத் தேடி இந்நேரம் இங்கே..." என்றவனின் கைகள் அவளது இளந் தோள்களைப் பற்றின.

தன் புலம்பலைக் கேட்டு விட்டவனிடம் என்ன சொல்லி சமாளிப்பது என்பதறியாதவள் -

"முதல்ல ஏதோ சொன்னீங்களே?" என்றாள் காரியமாய்.

"என்ன சொன்னேன்?" என்றவனின் கண்கள் குறும்பாய் அவளைச் சீண்டின. "நீ என்னைப் பையன் கேட்டுத் தனியே வந்தது ரொம்பத் தப்புன்னேன்."

அவன் வெட்கப் புன்னகையை அடக்கி நின்றாள்.

"பிறகு அது நடக்க வேண்டிய நல்ல காரியம்னேன். இது உனக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சியாய் இருக்கட்டுமேன்னுதான் சொல்லாமல் போனது - ஆனா அதற்குள் நீ சாத்தூர் போய், பெயிலில் எடுக்கப்பட்ட மகேஷை மறுபடி ஜெயிலில் அடைக்கும் நல்ல காரியத்தைச் செய்து வந்ததாய் கேள்வி..."

"ஐயோ - டிரைவர் தாத்தா சொன்னாரா?"

"நம்ப கல்யாணத்திற்குப் பிறகு உனக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு கனகாங்கி - ஆனால் போய் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்ளக் கூடாது."

"விளையாட்டாய் பேசறீங்களா... இல்லை?"

"இல்லை" - அழுத்திச் சொன்னவன் அவள் நெற்றியில் புரண்ட கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டான்.

தான் அன்று மாலை முகம் கழுவவில்லை என்பது அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்து தொலைத்தது!

சீவப்படாத கூந்தல் இந்தக் கலைஞனின் கண்ணை உறுத்துகிறது போலும். இப்படி பங்கரையாய் வந்து நிற்கும் தன்னிடம் கல்யாணம் பற்றி எப்படி, ஏன் பேசுகிறார்?

அதீத ஆசையால் இப்படி எல்லாம் நடப்பதாய் தான் நினைத்துக் கொள்கிறோமோ?

அவன் சட்டை பித்தானில் பிறழ்ந்திருந்து ஒரு சிறு நூலை கூடவா தான் கற்பனை செய்யக் கூடும்?

யோசனையுடன் அதை இழுத்தவளை, அவனும் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

"இது பிரமை இல்லை கனகாங்கி - என் அப்பா, அக்கா எல்லோருக்கும் விவரம் சொல்லி, உன் தாத்தாவிடம்

முறையாய் பெண் கேட்பதற்காய் வரவழைக்கட்டேன். நானும் அவங்களோடு கோவை ஹோட்டலில்தான் தங்கியிருந்தேன். பெரியவங்க உன் தாத்தாட்ட சவுக்காலம் போனில் பேசினாங்க. நிச்சயத்திற்கான சாமான்கள் வாங்க மருது, ருக்கு கோவை போயாச்சு! எங்களது சில பொருட்களை இங்கே விட்டிருந்ததால் இந்த வீட்டுப் பூட்டு சாவியை எடுத்துப் போயிருந்தோம் - தூக்கம் பிடிக்காததால் நான் இங்கே வந்தேன்."

"நிஜமாவா?"

"தொட்டுத் தழுவிப் பார்த்த பிறகு என்ன சந்தேகம்?"

அவளது வெட்கத்தை ரசித்தவன் அதற்குப் பாராட்டாய் அவளது வகிட்டில் முத்தமிட்டான்.

அதில் கிறங்கிய அவளது விழிகளை விரல்களால் நீவினான்.

"நாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறது...?" அவன் மிக அருகே இருந்ததால் கிசுகிசுத்தாள்.

"பின்னே? அந்த எண்ணம் இல்லாமல்... ம்ம் இதெல்லாம் தப்பில்லையா?"

சந்தடி சாக்கில் அவள் காது மடலிலும் முத்தமிட்டான்!

இந்த இனிய கனவை கலைத்து விடக் கூடாது என்பது போல அவன் கைப்பிடிக்குள் திமிறாமல் நின்றவள் -

"அவங்க உங்களைப் பார்க்க வந்த அந்த... அழகான பொண்ணு?"

அச்சமாய் கேட்டாள்.

"தொழில் முறைப் பழக்கம் - அதைத் தவிர வேறில்லை." என்றவன் கன்யாவின் துணிந்த சாகச முயற்சியை சற்று அச்சத்துடனேயே எண்ணிப் பார்த்தான்.

"என்னில் முதல், மிகப் பெரிய சலனம் ஏற்படுத்தியவள் நீதான் கனகாங்கி. உன்னைப் பார்க்கும் முன்னமே உன் பெயரைப் பற்றிய ஆர்வம் எனக்கு. உன் தயக்கம், பயம், எளிமை, தன்னலமில்லாத குணம்... எல்லாம் எனக்கு ரொம்பப் புதிசு."

"இல்லை அசோக், என் தன்னலத்திற்குத்தான் உங்களைப் பலியாக்கினேன். மகேஷிடமிருந்து தப்ப, உங்களைச் சிக்கலில் மாட்டி விட்டேனே?"

"அது சாமர்த்தியம். உன் தாத்தாவை எதிர்த்துப் பேசாமல், மாற்று வழியை அவருக்குக் காட்டிய சாதுர்யம். தற்கொலைன்னு மட்டமாய் யோசிக்காமல் சமாளித்து நின்ற உன் தைரியத்தை வியந்தேன். நீ கன்யாவை விட பேரழகி என்பதைக் கூட உணராத உன் எளிமை அபூர்வம்... பிறகு உனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை - எனக்கு எதும் நேரக் கூடாதுன்னு உன் சொத்து அத்தனையும் விட்டு விட முன் வந்தத் துணிவு..."

இவனுக்கு இது எப்படித் தெரிந்தது என்ற வியப்பு அவள் கண்களில்.

"உன் செல்வராஜ் மாமாவும் அதில் அயர்ந்துதான் போனார் போலும். கைதான தன் மகன்கள் சம்பந்தமாய் சாத்தூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போனவர் - இனி தன் மகன்களை பெயிலில் எடுக்க விடப் போவதில்லை என்றுவிட்டு உன்னைப் பற்றியும் பாராட்டிப் பேசினார் போல - அதிகாரி மூலம் தகவல் எனக்கு வந்தது."

"உங்களுக்காய் நான் எதையும் இழக்கத் தயார்" என்றவள் அவனது அணைப்பில் முழுமையாய் அடங்கினாள். அந்த புது கதகதப்பை அது அவளுள் கிளப்பிய மோக சலனங்களை,

'இனி எந்த பயமுமில்லை' என்ற நிம்மதியை, பூரண மகிழ்வை அனுபவித்து நின்றாள்.

"கொஞ்சம் அசந்தாலும் உன்னை இழந்திடுவேன் என்ற பயம்தான் என் நேசத்தை எனக்கேப் புரிய வைத்தது.

நிலா ஒளியில் நனைந்த தங்கச் சிலையாய் நீ இந்த வீட்டில் நுழைந்த அன்றிரவே என் மனசிலும் நுழைஞ்சிட்டே கனகாங்கி. அதை உணர எனக்கு சில நாட்களாகி இருக்கலாம் - ஆனால் உயிர் போகலாம் என்ற நிலையில் கூட எனக்கு இங்கிருந்து கிளம்ப மனமில்லை. நீயில்லாமல் இனி என்னால் இருக்க முடியாது என்பது புரிஞ்சுது. இதுதான் கனகாங்கி - காதல்!"

பரவசமாய் அறிவித்தவன் தாழம்பூ மணத்துடன் வந்த தென்றலை அனுபவித்தபடி -

"நீயும் என்னைக் காதலிக்க முயற்சி பண்ணுவேயில்லையா?" என்று சீண்டினான்.

"நீங்க கொஞ்சம் மக்குதானோ?" அவள் சிரித்ததை அவளது மெல்லிய உடல் குலுங்கியதிலிருந்து யூகித்தவன், தானும் சிரிக்கலானான்.

"ஏற்கெனவே நான் விழுந்து விழுந்து செய்து கொண்டிருப்பதை இனி செய்ய முயலுவாயான்னா - அது எப்படி?"

அங்கிருந்த அமைதியை அவர்களது சிரிப்பொலி மிக அழகாய் கலைத்து விளையாடியது.

கைகோர்த்தபடி வீடு நோக்கி நடக்கலானார்கள் இருவரும் - தாழம்பூ மணத்தில் தங்கநிலாவின் ஒளியில்!